Lisa

EMIGRERAR TILL ANNAN PLANET

av *Ola Montán*

stöd med bilder och korrektur: Sarah

Lisa

EMIGRERAR TILL ANNAN PLANET

Del I

Den långa vägen mot lycka

av *Ola Montán*

KAPITEL 1

Mot okänt mål

Rymdskeppet susade fram genom rymden mot sitt mål. Utanför de få fönstren syntes ingenting annan än svart, öde ingenting. Lisa stod och tittade ut och försökte se någonting alls därute, men det var helt tomt. ”Vad har jag gett mig in på”, tänkte hon. ”Det här måste vara det dummaste jag någonsin fått för mig!”. Hon tittade bort mot sängen i den lilla sovkabinen. Liënam låg fortfarande och sov och hennes hjärta började bulta lite snabbare. Hon kröp ner bredvid honom igen och

han mumlade något på knimbonska och lade armen omkring henne. Lisa förstod inte vad han sagt, även om hon redan kunde hans språk lite grann.

Hon tänkte tillbaka på Jorden och hur de träffats. Hon kunde fortfarande inte förstå hur hon kunnat bli så kär i en utomjording. Hans gröna hår och gröna hud stod i bjärt kontrast till hennes långa blonda hår och ljusa ansikte. När han vred på sig i sömnen kittlade han hennes ansikte med sina antenner och Lisa kunde inte låta bli att fnissa till lite. Inte för att hon aldrig sett någon med antenner förut, hennes bästa vän på Jorden var ju Añeđliká som var född på Knimbo liksom Liënam var. Helt osannolikt att ha Añeđliká som bästis, hon hade ju blivit en superstjärna på Jorden vid det här laget. Hennes rockkonserter drog 10 000-tals fans varje gång, och Lisa hade varit med i hennes bakgrundskör varje gång som Añeđliká stod på scenen. Det var ju också Añeđliká som bjudit in alla musiker och alla besättningsmedlemmar till den där restaurangen där Lisa träffade Liënam och blev kär. Hon suckade djupt av lycka och lekte lite med Liënams antenner, trots att hon visste att han var kittlig där.

– *Godmorgon, älskling*, sade hon på knimbonska när han vaknade med ett ryck och tittade på henne.

– *Godmorgon själv*, svarade han och log mot henne.

De gick upp och klädde på sig och Lisa hämtade frukost åt dem båda från matsalen som hon tagit för vana att göra sedan de lämnat Jorden för att åka tillbaka till Knimbo. Sedan satt de och åt frukost tillsammans vid det lilla bordet i sovkabinen medan de tittade förälskat på varandra.

– *Vet du hur länge det är tills vi är framme?* frågade Lisa. *Jag börjar tröttna på den här sardinburken till rymdskepp!*

Hennes knimbonska var fortfarande väldigt dålig, men Liënam kunde ju inte prata engelska, så hon hade inget val. Dessutom var det väl lämpligt att hon lärde sig språket på sin nya hemplanet. Lyckligtvis så var ju Lisas bästis också från Knimbo, så hon hade lärt sig en hel del knimbonska från henne.

– Tja, vi var varit på väg i tre och en halv månad, så det bör väl inte vara så lång tid kvar. Jag kan fråga befälhavare Laranjo när jag går på mitt skift idag.

Lisa log mot honom och tackade. Det skulle bli så skönt att äntligen komma fram. Visserligen var det spännande att resa genom rymden till en början, men det hade snart blivit långtråkigt. Hon var ju inte en del av besättningen som Liënam var, så hon hade i praktiken ingenting att göra hela dagarna.

~ ~ ~

Planeten Knimbo såg verkligen exotisk ut. Det tyckte i alla fall Lisa när hon tittade ut när de äntligen landat. Allt såg så högteknologiskt ut. Efter ett par timmar så tilläts de äntligen gå ut från rymdskeppet efter att Liënam kort informerat sekreteraren för Draëk V. Frensco om att Lisa följt med till Knimbo. Draëk var chefen för rymdstyrelsen och därmed högsta befälhavare på Knimbo. Sedan följde Lisa med honom hem. Det var så många saker här som var konstiga, så Lisa blev osäker på vad hon skulle göra. Liënam visade hur allting fungerade och hjälpte henne att finna sig tillrätta. Han tog med henne till några närliggande affärer för att köpa lite kläder åt henne som passade bättre på den här planeten och samtidigt köpa lite matvaror för att fylla på kylskåpet. När kvällen kom kände sig Lisa rätt utmattad av allt nytt och somnade direkt.

Morgonen efter gick hon upp före Liënam för att laga frukost åt dem. Hon hittade råvarorna till frukosten de brukat äta på rymdskeppet och bestämde sig för att laga samma sak. Men hon fick inte spisen att fungera, så till slut kom Liënam och visade vad alla knappar betydde. Sedan var han tvingad att åka tillbaka till rymdcentret för att jobba. Det var alltid mycket som måste göras efter en rymdfärd. Det kändes inte bra att lämna henne ensam hemma, men han hade inget val. Hela dagen på jobbet vandrade hans tankar hem till henne, och han såg för sin inre syn hur hon försiktigt tassade runt i lägenheten eller bara satt på soffan för att hon inte visste vad hon skulle göra. Om bara den här dagen kunde ta slut snart!

Äntligen på väg hem funderade Liënam på om han inte borde passera något matställe på vägen hem för att köpa lite hämtmat åt henne, eftersom hon troligen inte ätit på hela dagen. Men han var så ivrig att komma hem, och orolig för henne, att han åkte raka vägen hem ändå. Han öppnade dörren med darrande fing-

rar, säker på att Lisa skulle vara helt förtvivlad och uttråkad. Men när han kom in i lägenheten så kände han direkt lukten av mat. Lisa mötte honom i dörren och gav honom en kyss.

– *Hej, älskling. Är du hungrig? Jag har fixat lite mat åt oss, den är nästan klar.*

– *Men hur i hela världen har du lyckats med det?*

– *Jag hittade en börs med pengar i, och gick och handlade i affären runt hörnet. Jag hoppas det var OK att använda dem.*

– *Visst, det är klart. Du kan använda alla pengarna i den börsen om du vill. Du lär säkert behöva handla annat. Men hur kunde du hitta rätt saker i affären? Förstod du vad som var skrivet på alla förpackningar?*

– *En del förstod jag, men sedan fick jag fråga. Det var en kvinna som jobbade där som var väldigt hjälpsam.*

Liënam satte sig snopet vid det färdigdukade bordet. Lisa lade upp mat på hans tallrik, och det doftade faktiskt underbart. Han lät sig väl smaka, men kände sig nästan lite besviken på att Lisa tydligen klarat av både att handla och laga mat utan hans hjälp. Hon som såg så hjälplös ut med sin späda kropp, och midjelånga hår. Men hon lagade faktiskt god mat! Medan Lisa dukade av bordet och diskade så berättade Liënam lite om vad som hänt på jobbet.

– *Jag fick ett meddelande från kommendör Draëk att både du och jag skall komma till hans kontor i morgon bitti.*

– *Vad handlar det om?*

– *Det vet jag inte. Antar att det har att göra med att du följde med tillbaka. Det känns lite nervöst, tycker jag.*

Lisa log mot honom. Hon hade smittats lite av Añeđlikás tuffhet och brist på respekt för auktoriteter, så hon var inte särskilt orolig.

– *Det går säkert bra, skall du se*, svarade hon.

Så nästa dag åkte de tillsammans till Liënams jobb. Det fanns en sorts tunnelbana som åkte nästan hela vägen, och Lisa studerade intressant allt hon såg. Väl framme på anmälde de sig till Juno Fring, sekreteraren till Draëk. Hon bad dem slå sig ner och vänta en stund. Liënam kunde inte sitta still, utan vred sig fram och tillbaka på stolen. Lisa sjönk ner i sin stol och bläddrade lite förströtт i en tidning som låg där.

– *Kommendör Draëk tar emot er nu*, sade slutligen Juno.

De gick in och satte sig mitt emot kommendören som satt bakom ett stort, mäktigt skrivbord.

– *Tack för att ni båda kunde komma hit*, började han.

Han tittade på Lisa och undrade hur mycket knimbonska hon förstod.

– *Jag klarar mig väl ganska bra, i varje fall om du pratar långsamt och tydligt.*

– *Det skall jag försöka. Orsaken till att jag bett er komma hit, är på grund av att jag fått ett officiellt brev från Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor på Planeten Jorden.*

Lisa log lite åt det pampiga titeln. Hon visste mycket väl att den Officiella Talespersonen var hennes bästa vän Añeđliká. Hon var inte bara rockstjärna på Jorden, och hade också diplomatisk utbildning förutom att hon brukade simultantolka mellan knimbonska och engelska.

– *I det här brevet begär Jorden att vi skall se till att ni, fröken Green, är välbehållen och att ni får ett ordnat liv här på Knimbo.*

Liënam såg först förvånad ut. Sedan kom han ihåg att hans flickvän faktiskt hette Elisabeth Green egentligen, även om han aldrig hört henne kallas för något annat än Lisa.

– *Jag känner mig ganska säker på att jag inte behöver någon barnvakt, utan jag klarar mig själv här*, svarade hon lite surt.

– *Ni behöver inte gruva er, kommendör*, svarade Liënam snabbt, lite störd av Lisas respektlösa attityd. *Jag kommer att upprätthålla nödvändig övervakning. Det är ju trots allt för min skull som hon emigrerat hit.*

– *Jag emotser ingenting mindre än det. Det vore helt oacceptabelt och oansvarigt av er att underlåta att tillgodose hennes behov.*

Lisa tittade lite osäkert på dem båda. Varför måste de använda så komplicerade ord? Hon kunde knappt förstå vad de pratade om.

– *Fröken Green*, började Draëk.

– Kalla *mig för guds skull Lisa. Det gör alla andra!*

– *Alright. Fröken Lisa, jag vill att ni skall veta att ni alltid kan vända er till mig om ni får något problem. Vi har fått en begäran från Jorden att ta hand om er vid behov. Det kan till exempel innebära att ni om ert förhållande med Liënam mot förmodan inte fungerar kan få bo här. Ni har också ett ständigt löfte från oss att få följa med på nästa rymdexpedition tillbaka till Jorden.*

Lisa tittade på honom. Varför behandlade han henne som ett barn? Men hon bet sig i tungan och svarade artigt mest för att inte göra Liënam förlägen.

– *Jag tackar för er omtanke. Om det oväntade inträffar och jag inte klarar mig själv, så lovar jag att kontakta er.*

– *Det är bra. Tack för att ni kunde komma hit. Och Liënam, ni vet vad som förväntas av er, inte sant?*

– *Självfallet, kommendör Draëk.*

De gick ut från rummet och Liënam blev orolig för vad Lisa skulle göra nu. Hon kunde väl inte stanna här hela dagen, men Liënam skulle börja jobba och kunde inte följa henne hem.

– *Oroa dig inte, älskling. Jag hittar nog hem igen. Vi ses hemma!*

Han tittade oroligt efter henne när hon gick ut genom porten. Och han som just lovat att ta hand om henne. Tänk om hon gick vilse eller inte klarade av tunnelbanan. Med tunga steg gick han vidare mot rymdskeppet där han skulle hjälpa till med urlastning och städning.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 2

På egen hand

Lisa kom ut på gatan och drog ett djupt andetag. Det luktade verkligen annorlunda här på gatorna på Knimbo mot gatorna på Jorden. Inte lika mycket avgaser, mera någon sorts sötsliskig doft. Hon tyckte inte om det mer än stanken av avgaser hemma, och hade hellre bott ute på landet. Men nu var hon här i den enorma huvudstaden Knimbville och fick försöka ta sig hem till Liënams lägenhet. Hon hittade enkelt till tunnelbanestationen och köpte biljett på samma sätt som hon sett Liënam göra. Väl ombord fanns en karta över stationerna vid dörren. Hon

studerade den för att hitta var hon skulle hoppa av. När hon hittat rätt station så började hon fundera lite. Det verkade ju som om ifall hon åkte fem – sex stationer till så var det någon sorts knutpunkt där flera tunnelbanelinjer möttes. ”Där måste det finns någon sorts centrum, kanske med en massa affärer”, tänkte hon.

Så i stället för att hoppa av på rätt station åkte hon vidare till knutpunkten. Hon hade gissat helt rätt i att det fanns massor med affärer där. Hela dagen gick hon runt i affärerna. Hon handlade inte så mycket, men hittade en klänning som hon bara inte kunde motstå. Liënam hade ju sagt att hon fick använda pengarna, och klänningen var ovanligt billig. Efter många timmar i city satte hon sig på tunnelbanan och åkte tillbaka för att hinna laga mat innan Liënam kom hem.

Lisa visade stolt upp sin fina klänning när Liënam kom hem. Han sade ingenting om det till hennes stora besvikelse. Vid matbordet sade han slutligen något.

– Klänningen är fin, men var fick du tag på den? Det finns väl inga sådana affärer här i närheten?

– Nej, jag åkte in till centrum med tunnelbanan på vägen hem. Jag tittade runt hela dagen. Det var jättekul!

Hon berättade om allt hon gjort men Liënam kunde inte dela hennes glädje. I stället blev han irriterad.

– Jag tycker inte det är säkert om du går runt själv på stan. Jag har ju lovat kommendör Draëk att ta hand om dig och se till att ingenting händer dig.

– Alltså jag har gått runt på The Bronx i New York, och det är riktigt ruffigt. Här verkar alla vara mycket snällare, så jag har svårt att tro att det skulle vara något farligt. Vill du att jag ringer till Draëk och säger att du inte behöver passa mig hela tiden? Du vet väl att det säkert är min bästis Añeđliká som skrivit brevet till honom egentligen?

– Alltså, du kan inte hålla på att ringa honom, han är ju högsta chefen på mitt jobb. Kan du inte bara hålla dig hemma medan jag är på jobbet? Jag kan följa med dig vart du vill när jag inte jobbar.

Lisas ansikte mulnade till.

– *Jag får se*, svarade hon lite surt.

De närmsta dagarna gick Lisa inte alls ut. Hon tyckte det började kännas som ett fängelse. Till helgen när Liënam hade ledigt så gick de runt i affärerna nere i centrum tillsammans. Liënam klagade inte, men det var tydligt på hans kroppsspråk att han var uttråkad, så Lisa sade att de kunde åka hem, trots att hon inte var nöjd alls.

~ ~ ~

Veckorna gick långsamt förbi och Lisa tyckte mer och mer att det var som om hon behandlades som ett barn. Hon fick inte gå ut själv, möjligen till närbutiken runt hörnet, och varje vecka skulle hon träffa Draëk för att visa upp att hon mådde bra. En dag tyckte hon att det var nog, och bestämde sig för att det var dags att bli lite av en rebell hon också, precis som Añeđliká. Så hon åkte ner till centrum igen och tittade runt. Det var så skönt att komma ut på egen hand! Hon hittade en frisör och tänkte att hon ville fixa till sitt hår. Det var rätt jobbigt att sköta det själv, eftersom det gick ända ner till hennes höfter vid det här laget.

– *Hej, jag skulle vilja få en lite tuffare stil. Vad föreslår du?*

– *Naturligtvis ordnar jag det. Ditt hår är så otroligt vackert redan, så jag tycker definitivt inte du skall klippa det. Kanske jämna till det lite och sedan färga det?*

– *Vilken färg hade du tänkt dig? Grönt som alla andra?*

– *Nej, jag tycker du med ditt rosa ansikte borde ha en gladare färg. Vad skulle du säga om jag färgade ditt hår ljusblått?*

– *Ljusblått? Det var rätt konstigt. Men jag gillar tanken. Sätt igång!*

Så efter någon timme tog hon tunnelbanan hem med ljusblått hår. Nu skulle Liënam få se att hon ville vara självständig! De var fortfarande så kära i varandra att han säkert skulle acceptera att hon fattade egna beslut ibland. Och sedan skulle han säkert inse att hon ville klara sig på egen hand ibland, nu när hon visat att hon klarade av det utan problem.

När Liënam kom hem var bordet som vanligt dukat för kvällsmaten. Hon hade lagat hans favoriträtt, en knimbonsk specialité. Han snusade i luften när han kom in och blev glad åt att hans flickvän lärt sig att laga mat som han gillade. Han kom in i köket när Lisa höll på att ta ut maten ur ugnen för att sätta den på bordet. Han stelnade till när han fick syn på hennes hår.

– *Vad i hela friden har hänt med ditt hår?*

– *Jag kände bara för något nytt, så jag gick till en frisör och lät färga det. Tycker du om det?*

– *Det är fruktansvärt*, svarade han. *Varför måste du färga det blått!?! Och framför allt, hur kan du ens komma på tanken att göra det utan att fråga mig först?*

– *Det är väl ändå mitt hår, och jag tycker det är snyggt. Jag ser ju redan så udda ut här på Knimbo, så det kan väl inte spela så stor roll. Dessutom försvinner färgen om några månader.*

– *Det är ju faktiskt jag som måste titta på det varje dag! Och förresten, det finns väl ingen frisör här i närheten? Har du varit nere i centrum igen, ensam? Jag trodde vi hade pratat om det här!*

Liënam var så upprörd att han inte ens smakade maten som hon ansträngt sig att göra, utan han gick in i sitt arbetsrum och stängde dörren hårt. Lisa grät tyst ute i köket när hon slängde maten i soporna. Hon tyckte fortfarande om honom, men det här fungerade bara inte! Hon grubblade på vad hon skulle göra. När det var dags att gå till sängs så knackade Lisa på dörren till arbetsrummet och gick in.

– *Älskling, vi måste prata*, sade hon stilla.

Liënam kramade om henne och bad om ursäkt för att han hade höjt rösten mot henne.

– *Men du måste förstå att jag älskar dig så mycket att jag inte vill att något hemskt skall hända dig. Jag visar bara att jag bryr mig om dig. Egentligen tycker jag om din nya hårfärg, den passar dig. Med tanke på att du redan ser så annorlunda ut så är din hårfärg*

inte så viktig. Men du borde fråga först. Och inte åka så långt för att komma till en frisör utan sällskap, det kan vara farligt.

– Jag älskar dig också, gulleponken. Men du måste förstå att jag är en självständig kvinna som vill fatta sina egna beslut ibland, och kunna röra mig fritt.

– Visst, du har sagt det. Men jag tror på traditionella förhållanden, alltså som som vi alltid gjort här på Knimbo. Jag tror inte jag klarar av att leva i ett annat förhållande.

– Vad menas med ”traditionellt förhållande” här på Knimbo? Glöm inte att jag inte är härifrån, så jag kan inte veta det.

– Nej, det förstås. Jo, mannen i huset är ju den som tjänar pengarna, så det är hans ansvar att skapa trygghet i familjen. Att se till att köpa allt som behövs, mat, kläder, möbler och betala alla räkningar. Kvinnan i huset tar hand om hemmet, lagar mat, städar, tvättar och tar hand om barnen. Det är så vi alltid gjort här, och det fungerar utmärkt. Kvinnorna trivs med att kunna ta det lugnt och inte bekymra sig över livets alla svårigheter, utan lever tryggt hemma medan mannen tar alla riskerna därute och skyddar sin kvinna. Det är så vi måste leva, för det är så det kommer att fungera för oss.

– Men jag tror aldrig det kommer att fungera för mig. Jag har ingenting emot att du tycker så, det finns många även på Jorden som anser ungefär samma sak. Men jag har fått klara mig själv sedan jag var femton år när min mamma blev sjuk och dog, och jag är van vid det. Det är försent för mig att ändra på mig, så jag måste bara få en viss frihet, annars kommer jag att kvävas. Kan vi inte mötas på mitten, till exempel att jag lovar att ta hand om hemmet, men du tillåter att jag gör vad jag vill medan du är på jobbet?

– Jag älskar dig, Lisa, av hela mitt hjärta. Men jag kan inte ändra den jag är, och jag är en man. Jag måste få lov att vara man, och du måste vara kvinna. Vad skulle andra tycka om mig om jag lät dig ränna omkring ensam på stan?

Lisa tystnade och grubblade på vad han hade sagt. Det var väl sjutton att han skulle vara så stilig, och att hon skulle vara så kär i honom! Men att leva med honom verkade omöjligt, det skulle bara sluta med katastrof och ständiga gräl.

– *Det kanske trots allt är bättre om jag flyttar ut och hittar mitt eget liv,* sade hon stilla. *Jag älskar dig också, Liënam, och vill inte lämna dig. Men jag skulle inte stå ut att leva i ett förhållande som kväver mig. Är det inte bättre om vi går separata vägar innan vår kärlek förvandlas till hat?*

Liënam tittade på henne utan att förstå vad hon sade, även om han förstod orden. Efter att ha varit tyst en lång stund sade han:

– *Kanske det. Men då måste vi kontakta Draëk så han kan hitta någonstans du kan bo tills det finns ett rymdskepp som åker tillbaka till Jorden. Kan vi inte prata om det här i morgon? Det börjar bli ganska sent.*

Den natten sov Liënam för första gången på soffan. Lisa grät sig till sömns den kvällen i sängen. På morgonen gick hon upp och lagade frukost som vanligt. Ändå hade hon redan bestämt sig för vad hon måste göra. När Liënam stod i dörren för att gå till jobbet så kramade hon om honom länge och väl och kysste honom intensivt. Han blev glad och trodde att krisen var över. De sade hej till varandra och han gick till jobbet. Lisa städade hela huset, sedan satte hon sig ner i arbetsrummet och skrev ett långt brev till honom. Sedan packade hon sina kläder i sin ryggsäck, gick ut, låste dörren och petade in nyckeln i brevlådan. Med tunga steg gick hon ut genom porten.

Hon tänkte aldrig komma tillbaka. Trots att hon inte hade en aning om vart hon var på väg.

KAPITEL 3

Hemlös

Lisa vandrade lite planlöst iväg utan att riktigt veta vart hon skulle gå. Det enda hon visste var att hon måste bort. Så hon tog sig ner till järnvägsstationen som hon sett tidigare, och smet ombord på ett tåg när tågpersonalen tittade åt ett annat håll. Sedan lyckades hon hålla sig gömd under en timmes tid. Då körde tåget in i ett ganska litet samhälle som Lisa tyckte verkade trevligt. Så hon hoppade av tåget och började undersöka vad samhället hade att erbjuda. Det var inte särskilt stort, bara ett tiotal gator, ett hotell, ett kafé och lite affärer. Det kändes helt rätt för

henne, eftersom hon ogillade storstäder. Först och främst måste hon hitta någonstans att sova. Hon mindes att Añeđliká berättat att hon sovit på parkbänkar när hon just rymt från sin far, så det fick väl duga för henne också. Någon park fanns inte, men strax utanför byn var en skogsdunge där det fanns en gångstig med bänkar. Det skulle bli utmärkt!

När kvällen kom hade hon hunnit bli ganska hungrig och började ångra sitt snabba uppbrott. Hon skulle nog planerat lite bättre ändå. Inte ens en matsäck hade hon tagit med sig. Och inte hade hon velat ta några pengar heller, det var ju inte Liënams fel att hon gav sig iväg. Hon gick till skogsdungen och lade sig på en av bänkarna för att sova. Det var inte alls särskilt bekvämt. Hur hade Añeđliká klarat av det här! När morgonen äntligen kom var hon inte bara hungrig utan ledbruten och kall också. ”Det här duger inte”, tänkte hon. ”Jag måste hitta någon annanstans att sova. Men först måste jag få något i magen”.

Hon gick in i byn igen och började leta efter mat. I en soptunna bakom kaféet fanns en hel del smörgåsar och annat kallskuret som de hade kastat kvällen förut. Det var inte så fräscht, men det mättade ändå. Hon återvände till skogen där det rann en bäck med riktigt gott vatten där hon släckte sin törst. Hon följde bäcken för att se vart den ledde och kom till en skogstjärn med spegelblankt vatten. Hon tittade sig runt för att se att hon var ensam, sedan klädde hon av sig och hoppade i vattnet och badade. Hon började redan må bättre! Nu gällde det bara att ordna för natten innan det blev för sent.

I ett tätt buskage hittade hon en rätt stor tom yta. Genom att dra upp några buskar, rensa hela ytan på stenar och samla ihop löv och något som såg ut som mossa skapade hon en mjuk och skön bädd. Hon tvinnade ihop buskarna ovanför till ett tak så det hela nästan blev som en liten hydda. Det tog hela förmiddagen och nästan hela eftermiddagen. Men nu började hon bli hungrig igen, så hon gick ner till sjön med en pinne hon hade spetsat. Efter en timmes jagande hade hon lyckats fånga en stor fisk. Hon gjorde upp eld genom att gnida pinnar mot varandra i en hög med torra löv och tillagade fisken över den öppna elden.

Hon kunde inte låta bli att tänka på det Añeđliká berättat om sin första tid som skeppsbruten på Jorden. Hon hade minsann inte lyckats fixa en säng och fångat

mat när hon försökte leva av naturen! Hennes räddning hade varit att hon hittade en enslig gård där hon kunde bo. Men Lisa klarade sig utmärkt av det som naturen kunde erbjuda. På kvällen gick hon och lade sig i sin buskhydda och sov gott hela natten. Hon var minsann inte störd av alla ljuden från naturen, utan tyckte bara att de skänkte henne ro.

~ ~ ~

Liënam satt vid ett bord i arbetsrummet på sin arbetsplats vid rymdcentret. Han låg med huvudet på bordet och sov när en av hans arbetskamrater kom in och väckte honom.

– *Sitter du och sover nu igen! Tur för dig att det inte var chefen som kom på dig! Varför är du alltid så trött numera, sover du inte på natten?*

Liënam suckade djupt och svalde några gånger.

– *Jag har inte sovit en blund sedan Lisa lämnade mig. Jag går runt hela nätterna och letar efter henne. Men det är som om hon uppslukats av marken. När jag äntligen kommer hem så vrider jag mig bara av oro för henne resten av natten.*

– *Vad säger du? Har Lisa lämnat dig! Och du vet inte ens var hon är? Vet kommendören om det?*

– *Nej, jag har inte vågat berätta. Jag hoppas att jag ska hitta henne i stället. Lova att inte säga något till honom!*

– *Tyvärr, det kan jag inte lova. Det vore tjänstefel. Ledsen, Liënam.*

Det tog bara en timme tills Liënam var kallad till kommendör Draëks kontor. Han gick dit på skakande ben och knackade på. Sekreteraren släppte in honom. Draëk spände ögonen i den darrande Liënam.

– *Vad är det jag har fått höra? Är det sant att fröken Green inte längre är tillsammans med er, och att ni inte ens vet var hon är?!?*

– *Nej, tyvärr, kommendör. När jag kom hem från jobbet en dag så var hon bara borta.*

– *Men då får ni väl leta efter henne, för böveln!*

– *Det är ju det jag gör. Varje natt har jag letat i parker, på buss- och järnvägsstationen, i gränderna, sjukhus, ja överallt. Jag går och går hela nätterna, men jag kan inte hitta henne. Det är som om hon försvunnit i tomma luften.*

Liënam kunde inte hålla tillbaka sina tårar men gjorde sitt bästa för att dölja dem. Draëk mjuknade lite i tonen när han såg det.

– *Men vad är det som har hänt? Varför lämnade hon dig?*

– *Vi grälade lite. Tja, det var mer som en sansad diskussion. Hon sade att hon hade svårt att acceptera att leva traditionellt. Jag trodde vi hade rett ut situationen på morgonen efter, men tydligen inte. Hon lämnade bara det här brevet.*

Liënam tog fram ett skrynkligt papper ur fickan. Det var uppenbart att han läst det åtskilliga gånger. Det stod:

”*Hej älskling!*

Efter att noga tänkt igenom vår situation så har jag bestämt mig för att lämna dig. Det är inte för att jag inte älskar dig, för det gör jag verkligen. Jag lämnar dig för att jag insett att vi aldrig kommer att kunna ha ett harmoniskt liv tillsammans, våra åsikter om hur vår relation skall vara skiljer sig åt alltför mycket. Så om jag skulle stanna och vantrivas så skulle det bara sluta med att vi grälar mer och mer tills vår kärlek har förvandlats till hat. Jag vill verkligen inte hamna där, utan jag vill kunna titta tillbaka på vår tid tillsammans med glädje och lycka.

Tro nu inte att jag tycker illa om dig för att du vill ha en undergiven kvinna vid din sida. Det är vad du anser är rätt och riktigt och jag respekterar dig för det. Jag respekterar dig ännu mera för att du står för din åsikt och inte hymlar med det. Problemet är inte du eller din åsikt, utan problemet är att jag inte kan acceptera den. Du har inte gjort något fel mot mig, och jag hyser inget agg mot dig. Jag är mycket ledsen för att jag orsakat dig detta, och jag tar på mig hela ansvaret för detta misslyckande.

Du behöver inte oroa dig för mig, eller leta efter mig. Jag är nästan trettio år gammal, och jag har levt ensam sedan jag var barn, så jag kan ta hand om mig själv. Visa gärna det här brevet för Draëk så att han också förstår att jag inte behöver, eller vill ha någon barnvakt som tar hand om mig. Du måste förstå att jag är betydligt starkare än jag ser ut.

Hoppas att du förstår och att du kan förlåta mig.

Farväl, för alltid.

Din Lisa”

Draëk lämnade tillbaka pappret till Liënam, som vek ihop det och stoppade ner det i fickan igen. Han var förvånad över hur utmärkt knimbonska som det var skrivet på. Det tog en stund innan han lyckades samla sig igen. Brevet hade verkligen varit oväntat, liksom det som Lisa hade skrivit.

– ***Det här ändrar egentligen ingenting i sak***, sade han till slut. ***Du hade ansvaret för henne, och det har du fortfarande. Men jag förstår också att det var lika oväntat för dig som det var för mig. Håll mig underrättad ifall du hittar henne igen.***

– Det lovar jag att göra, kommendör Draëk.

Liënam återgick till arbetet medan Draëk funderade på vad han skulle göra. Han tog upp telefonen och ringde till Treïstán Croëlño, som var Añeđlikás far och en av de rikaste männen på planeten. Han informerade honom om vad som hade hänt, och Treïstán blev naturligtvis också upprörd och orolig. Kanske han skulle försöka använda sitt inflytande och sina pengar för att göra något.

~ ~ ~

Lisa hade det rätt bra i sin skogsdunge, tyckte hon själv. Ibland fångade hon fisk, men hon hade upptäckt att det nästan varje kväll slängdes helt ätlig mat i soptunnan bakom kaféet. Så när de stängde klockan 10 på kvällen så brukade hon stå i skuggorna och vänta. När sedan ägaren kom ut med all överbliven mat från dagen så gick hon fram och hämtade den så fort han gått in igen. Det och vattnet från bäcken plus en och annan fisk var tillräckligt för henne tillsvidare. Fast det kändes lite pinsamt att leta efter mat i en soptunna. På dagarna gick hon runt i skogen och bara njöt av fåglarnas sång och allt annat djurliv. Hon badade ofta i sjön också, men var lite orolig för att någon skulle se henne. Det var ju ingen särskilt stor skog det här.

Trots att hon var ganska belåten med sitt fria liv, så började hon trots allt tröttna på att leva så primitivt. Men samtidigt ville hon hålla sig undan. Delvis för att hon inte ville att Liënam eller Draëk skulle hitta henne och ställa till med en massa trubbel. Delvis också för att hon trots allt var utomknimbonsk och drog till sig uppmärksamhet överallt där hon gick. Det var lite tröttsamt att alla stirrade på henne när hon gick runt i byn. Undrar hur Añeđliká lärt sig att stå ut med det? Hon var ju utomjording på planeten Jorden, så det var i stort sett samma sak.

En kväll när hon rotade i soptunnan bakom kaféet för att plocka överbliven mat så kom plötsligt ägaren ut genom bakdörren igen med tysta steg. Hon märkte inte honom förrän han stod precis bredvid henne. Hon hoppade till och började be om ursäkt för att hon rotade i hans soptunna.

– *Du behöver inte be om ursäkt*, svarade han. *Jag var bara lite nyfiken på varför maten så mystiskt försvunnit från tunnan varje kväll.*

– *Det är ju inte som att jag stjäl från er, ni har ju slängt maten, inte sant?*

– *Ta det lugnt, du har inte gjort något olagligt. Jag tycker bara så synd om dig som måste hämta mat som andra kastat. Jag heter Anrendo, förresten. Vem är du egentligen, och har du ingenstans att ta vägen?*

– *Jag är bara en ensam vandrare som luffar runt.*

– *Är du intresserad av ett jobb?*

– *Tja, det skulle inte vara helt fel i alla fall.*

– *Alltså, jag och min fru Adale äger det här kaféet, och det går knappast runt, så egentligen har vi inte råd att anställa någon. Men vi börjar bli gamla och skulle behöva lite hjälp. Vad säger du om att städa golv och bord varje kväll efter stängningsdags mot att du får mat här?*

Lisa funderade. Det lät inte alltför dumt.

– *Vilken sorts mat skulle ni bjuda på då?*

– Som sagt har vi bara så pass mycket över så vi klarar oss själva. Men nog skulle du kunna få välja av dagens rätt varje dag till lunch, och på kvällen skulle en av dina arbetsuppgifter vara att slänga all överbliven mat från disken i soptunnan här bak, och i så fall får du naturligtvis behålla all mat du vill äta själv. Tyvärr kan vi inte bjuda på frukost, eftersom vi inte öppnar förrän till lunch.

Så blev det. Lisa kom till kaféet till lunch varje dag och fick ett varmt mål mat, och sedan kom hon när det stängde klockan tio på kvällen och städade kafélokalen och tog med sig allt överblivet kallskuret och smörgåsar som hon orkade äta. Så hade hon ett problem mindre när hon kunde äta sig mätt varenda dag. Fast hon hade fortfarande inga pengar, och hennes kläder började bli slitna. Och håret blev alltmera trassligt, eftersom hon inte kunde köpa schampo eller tvål. Men i det stora hela mådde hon ganska bra. Det var helt underbart att bara få sitta ute i skogen hela dagarna och njuta av att ingen i hela Universum krävde något av henne.

Föga anade hon att Treïstán oroade sig så mycket för henne att han tog till en extrem metod för att hitta henne.

KAPITEL 4

Återfunnen

Lisas liv hade blivit mycket bättre sedan hon började jobba på kaféet och fick gratis mat. Men samtidigt så började hon tröttna på att hennes liv alltid skulle vara så eländigt. Så länge hon kunnat minnas så hade hon fått kämpa för sin överlevnad. Hon började seriöst bli trött på det. Anrendo och Adale som ägde kaféet såg inte mycket av henne, då hon valde att hålla sig för sig själv, men de kunde ändå se att hon inte var lycklig. Adale försökte några gånger att tränga igenom hennes pansar, men hon bara höll sig undan. Hon ville inte ens berätta sitt namn. Det var ju tyd-

ligt att hon inte var från Knimbo, vilket gjorde henne ännu mera mystisk. Tidningarna hade inte skrivit en enda rad om henne, eftersom vare sig hon eller Liënam hade velat det. Hon kom och gick som ett sorts mystiskt väsen från skogarna, ofta med rester av grenar eller löv i sitt långa hår.

En kväll satt Anrendo och Adale och slötittade på TV medan de väntade på kunder. I en reklampaus kom ett egendomligt inslag som de tittade på av pur förvåning. Det var en distingerad man i flott kostym som tittade in i kameran.

”God eftermiddag. Mitt namn är Treïstán Croëlño och jag har en efterlysning att göra. Jag söker efter dig, Lisa. Du har träffat mig, jag är alltså Añeđlikás far. Snälla Lisa, om du ser detta, ring mig. Telefonnumret finns på skärmen. Jag bönfaller dig Lisa, kontakta mig så jag får reda på att du fortfarande lever. Om det är så att du av en eller annan anledning vill hålla dig undan, så lovar jag att jag inte kommer att leta efter dig, eller avslöja något av det du säger till mig för någon annan. Det enda jag vill veta är att du lever och har det bra. Hur du väljer att leva ditt liv kommer jag att låta vara din ensak. Jag bönfaller också er alla andra som ser detta inslag, titta efter denna kvinna.”

Han höll upp en bild som helt uppenbart var deras mystiska städare, även om håret på bilden var blont och inte blått. Men det var ändå ingen tvekan att det var henne som Treïstán letade efter.

”Om ni sett denna kvinna som troligen har blått hår numera, så snälla skvallra inte på henne, kontakta inte mig. Jag upprepar kontakta inte mig. Istället ber jag er att söka upp henne och ge henne mitt telefonnummer och berätta för henne att jag verkligen vill att hon ringer mig. Så snälla Lisa! Ring mig! Ring mig så att jag kan sova på nätterna igen! Jag lovar att du inte kommer att ångra dig!”

Det var tydligt att Treïstán var rörd. Han såg ut som om han knappt kunde hålla sig från att gråta. Anrendo och Adale tittade på varandra.

– *Det där är helt klart kvinnan som städar åt oss*, sade Adale.

– *Vi måste ringa honom och berätta om henne*, sade Anrendo. *Den där mannen är ju Treïstán. Han är typ rikast i hela Knimbville.*

– *Det kan vi inte, han sade ju tydligt att vi inte skulle ringa honom. Dessutom kan vi inte svika hennes förtroende när hon är så snäll. Vi får prata med henne när hon kommer i kväll. Men spela in det där så vi kan visa henne!*

Strax efter tio kom Lisa som vanligt för att städa. Hon hämtade trasa, mopp och hink och började städa golvet och borden. Plötsligt kom Adale ut i lokalen. Det brukade hon inte göra. Hon såg dessutom ovanligt allvarlig ut när hon studerade Lisa noggrant, som om hon aldrig sett henne förut.

– *Har jag gjort något fel?* undrade hon.

– *Nej då, inte alls. Det är Lisa du heter, inte sant?*

Lisa blev förskräckt. Hur kunde hon fått reda på det?

– *Kanske, varför undrar du?*

– *Vi såg en sorts efterlysning på TV tidigare idag. Det måste vara dej som han söker.*

– *Vem?* undrade Lisa med oro i rösten.

– *Herr Treïstán. Kom upp till vårt vardagsrum och titta själv. Vi spelade in det.*

Lisa följde med uppför trappan till lägenheten där kaféägarna bodde. Adale visade inslaget med Treïstán för Lisa. Hon satt helt tyst efteråt tills Adale bröt tystnaden.

– *Visst är det dig han pratar om?*

– *Det är det nog. Ni har väl inte ringt honom?!?*

– *Naturligtvis inte. Vi skulle aldrig kunna tänka oss att svika dig så där. Men jag tycker verkligen att du borde ringa honom. Han verkar verkligen orolig för dig. Det här reklaminslaget är inte billigt precis.*

– *Jag vill inte. Om de bara kunde förstå att jag bara vill leva mitt eget liv.*

– Men det kan väl inte skada att ringa ändå för att höra vad han vill? Du kan använda vår telefon om du vill, det är ett privat nummer så han kommer inte att kunna se vem som ringer eller varifrån du ringer.

Lisa fortsatte protestera, men Adale var envisare. Till slut tog hon telefonen som Adale höll fram och slog numret. Innan hon tryckte sista siffran tittade hon uppfordrande på Adale. Hon förstod och lämnade rummet.

– Hallå, det här är Treïstán Croëlño.

– Hej Treïstán, det här är Lisa. En bekant hade sett på TV att du ville jag skulle ringa.

Han drog djupt efter andan och släppte sedan ut luften ljudligt. Hon levde! Hon ringde! Äntligen!

– Lisa, gudskelov att du ringde! Jag har varit så orolig för dig. Även Liënam och Draëk är bekymrade. Stackars Liënam går runt på gatorna varje natt och letar efter dig. Hur är det med dig, och hur mår du?

– Jag skrev ju ett brev till honom att han inte skulle bekymra sig! Den dumskallen! Jag klarar mig bra på egen hand och behöver ingen som tar hand om mig!

– Det är möjligt. Jag är uppriktigt ledsen att jag efterlyst dig i TV. Snälla lägg inte på luren, även att jag kan höra att du låter irriterad på mig. Men jag blev riktigt orolig när jag inte visste om du levde eller var död. Du är ju trots allt min dotters allra bästa vän. Jag skulle aldrig förlåta mig själv om jag inte gjort allt jag kunnat för att ta reda på hur du mår. Jag lovar och svär att jag inte kommer att avslöja något av det du berättar för mig för någon annan, inklusive för Liënam eller Draëk, om du inte går med på det. Möjligen för Añeđliká, för det är ju min dotter. Kan du inte berätta vad som har hänt? Snälla, jag bönfaller!

Lisa veknade lite. Det var kanske lite taskigt att bara smita så där och inte höra av sig till någon. Och det var något desperat i hans röst.

– Jag mår alldeles utmärkt. Ingen behöver oroa sig, jag är van att klara mig själv sedan min mamma dog av cancer när jag var femton år. Jag har byggt mig en sorts koja i en

skogsdunge, fångar fisk som jag äter och tvättar mig i sjön. Dessutom får jag mat på det här kaféet när jag städat lokalen.

– Det låter ändå inte som ett särskilt bra liv, ändå.

– Nej det är det kanske inte. Men det är ändå betydligt bättre än mitt liv var på Jorden det senaste året. Du kan hälsa Draëk att jag inte vill hem till Jorden, för det är ännu värre än här.

– På vilket sätt kan någons liv vara värre än att behöva leva som en hemlös?

– Vi var mycket fattiga när jag var liten. När sedan min mamma fick cancer så gick alla våra pengar till hennes vård. Men hon dog ändå och jag kunde inte betala hyran själv, så jag bodde på gatan. Jag hade precis fyllt sexton år när jag blev hemlös för första gången. Añeđliká träffade mig på gatan och frågade om jag ville vara hennes bakgrundssångare på scen. Så jag gjorde det, och hon betalade mig så bra att jag kunde få en rätt bra liv ändå. Sedan blev hon också min bästa vän och vi gjorde allting tillsammans, till och med att ragga killar på barer. Hoppsan, det kanske jag inte skulle ha sagt!

– Jag lovar att inte säga till henne att du sagt det, skrattade han. Men det låter som du hade det bra ändå på Jorden.

Lisa hade aldrig varit så talför förut, men nu var det som om bägaren hade runnit över för henne av förtvivlan, och hon kunde inte sluta att prata. Inte ens med Añeđliká hade hon pratat på det här sättet.

– Tja, sedan blev hon kär, gifte sig och skaffade barn. Missförstå mig inte, jag missunnar henne inte alls att vara lycklig, och hon glömde inte bort mig. Men vi umgicks av naturliga skäl inte lika mycket. Sedan åkte hon hit till Knimbo under ett helt år. Efter typ ett halvår var alla mina pengar slut, jag blev vräkt igen och tvingades bo på gatan och leta efter mat i soptunnor. Det hände till och med att jag ibland slogs med andra hemlösa om maten. Kan du tänka dig att vara så desperat att man slåss för att få äta mat från soptunnor!

– Det låter sannerligen hemskt.

– Ja, sedan kom ju Añeđliká tillbaka och gjorde en konsert igen så att jag fick lite pengar. Då började jag inse att jag var helt beroende av henne, och det känns riktigt ruttet att behöva vara beroende av sin bästa vän. Så när jag träffade Liënam och blev kär, så var det ett enkelt beslut att följa med honom hit. Jag blir ofta blixtkär så där, men det brukar inte hålla så länge. Den här gången trodde jag dock att det skulle bli bättre, och jag gjorde mitt bästa för att vara honom till lags. Jag trodde faktiskt att jag skulle kunna bli lycklig med honom.

– Men vad hände då? Var han elak mot dig?

– Nej, han var snäll. Men jag insåg att jag inte står ut med att vara instängd så där, utan behöver frihet också. Men det klarade han inte av att hantera, så jag kände att jag måste bort. Det var kanske inte det smartaste beslutet, men jag står för det och tror ändå att det var det bästa under omständigheterna. Så jag smet ombord ett tåg, och nu har jag hittat ett sorts enkelt hem här och överlever. Det får duga för tillfället och jag trivs verkligen av friheten ute i skogen. Men du berättar ingenting av detta för honom. Eller för Draëk!

– Det har jag ju redan lovat. Men vad får jag berätta för dem, då?

– Du kan säga till dem att jag har ett bättre liv nu än jag hade på Jorden. Det får räcka för dem. Och om du träffar Liënam så kan du säga till honom att jag inte är arg på honom, eller anklagar honom på något sätt. Det fungerade bara inte.

Treïstán tyckte hela historien lät sorglig, och också att Lisa nog inte var så nöjd som hon försökte påskina. Hon lät så uppgiven i rösten. Om han bara kunde hjälpa henne på något sätt, fast utan att hon uppfattade det som hjälp, för det skulle hon säkert inte acceptera. Plötsligt fick han en idé.

– Lisa, jag undrar om du kan göra mig en stor tjänst? Om ungefär tre veckor är jag värd för en välgörenhetsgala. Jag har hållit på med den årligen under många år nu, förut bara som gäst men numera värd för hela galan. När Añeđliká var här så var hon den sista artisten som uppträdde, och hon drog in jättemycket pengar till galan. Det är min dröm sedan dess att få ha henne på scen igen, men det är ju omöjligt. Men du kan ju alla hennes

låtar. Kan du inte klä ut dig som henne och spela ett par av hennes låtar? Det skulle göra underverk för galan, och du skulle göra mig jätteglad!

– Skulle jag ta på mig en rosa peruk och spela hennes låtar? Är du helt tokig, det vill jag absolut inte göra. Kommer inte på fråga!

– Kan du inte i varje fall fundera på saken och återkomma i slutet av veckan? Jag skulle uppskatta det mycket.

– *Kanske*, sade Lisa tyst, *nästan uppgivet*.

Treïstán tyckte inte om hennes tonfall. Det var som om hon var så deprimerad att hon inte ville någonting längre. Han började bli orolig igen när han tänkte på det som Añeđliká berättat för honom för några år sedan.

– Snälla Lisa, kan du i alla fall lova mig en sak? Om du någon dag känner att du inte klarar det längre, kanske klättrar upp på ett tak och får mörka tankar om att hoppa, ring mig i stället.

– Vad säger du?!?

– Du kanske inte vet det, men Añeđliká stod på ett tak en gång och hade bestämt sig för att hoppa. Men så kom hon att tänka på sina vänner, Fiona, Frank och Jennifer, så hon gjorde det inte. I stället ringde hon Fiona och tillsammans hjälpte alla tre henne på bättre humör, och resultatet vet du.

– Jag hade faktiskt ingen aning om det. Hon har aldrig berättat det.

– Säg inte till henne att jag sagt det. Men snälla lova mig att om du kommer i samma situation, så ring mig först. Jag kanske är ett dåligt substitut för din bästa vän, men vi har i alla fall samma blod.

– Jag kan inte lova att jag ringer, men jag skall försöka tänka den tanken om jag någonsin får så mörka tankar.

– Och snälla, ring mig igen i slutet av veckan och säg om du ställer upp på galan för mig. Jag skulle bli så glad.

– *Jag får se*, svarade hon.

De sade hej då och Treïstán suckade djupt av lättnad. Det var inte det bästa beskedet, men det var bättre än att inte veta alls. Han hoppades bara att hon skulle ställa upp på galan. Inte för hans skull utan för sin egen. Hon behövde något nytt i sitt liv, och något som betydde något, så hon kunde få tillbaka sin livsglädje.

Lisa gick ner och städade färdigt utan att säga något till Adale eller Anrendo. Men hon tänkte på galan och grubblade. Kanske ändå...

✯ ✯ ✯

KAPITEL 5

På väg uppåt

Lisa städade kafélokalen medan hon gick och funderade på vad Treïstán hade sagt. Hon var rätt arg på honom för att han blandade sig i hennes liv, men kanske var det inte så dum idé ändå, att uppträda. Hon kanske skulle kunna göra som Añeđliká och skaffa sig en musikkarriär på en främmande planet. Anrendo kom in i lokalen och tittade på henne.

– Lisa, jag och Adale har pratat en hel del om hur svårt du verkar ha det. Nu är det så att jag råkar känna ägaren av hotellet i byn, och skulle kunna lägga ett gott ord till dig där.

– Jag är tacksam, men jag vill inte ha några allmosor.

– Det handlar inte om det. Jag råkar veta att han desperat söker en städerska till hotellet just nu, och jag tänkte bara rekommendera dig. Det är inte så att jag ljuger, vi har ju med våra egna ögon sett att du är duktig och ordningsam när du städar här. Vad säger du? Du skulle få det bättre, och min vän på hotellet skulle få ett problem mindre. Just nu är det visst den övriga personalen som städar alla rummen, och de börja prata om att säga upp sig i protest.

Lisa funderade lite. Hon hade ju städat på hotell förut. Kanske var det dags att ta tag i sitt liv och inte bara försöka överleva? Och Anrendo ville bara väl.

– När du säger det så, visst skulle det kunna vara bättre om jag tjänade lite pengar. Mitt hår blir mer och mer trassligt och ovårdat, för jag har inte råd att sköta det. Så mitt hår och jag säger ja tack.

Så dagen efter gick hon till hotellet på eftermiddagen och bad att få prata med chefen. Hotelldirektör Kalengo kom ut och bad henne följa med in på kontoret. Uppenbarligen hade Anrendo redan hunnit prata med honom.

– Så du vill ha jobbet som hotellstäderska här? Jag har hört att du är duktig på att städa. Stämmer det?

– Jag har städat hotell förut, så jag vet hur det går till. Och hur svårt kan det vara?

– Det viktigaste är att du kommer punktligt varje dag och gör det du skall. Du skall dels städa rummen och dels i lobbyn. Personalavdelningen får resten av personalen ta hand om själva. Rummen skall antingen dagsstädas för de rum som är uthyrda, avflyttningsstädas när en gäst lämnar det och sedan ibland dammas om något rum stått tomt för länge. Du börjar jobba klockan tio på förmiddagen och slutar när du är klar. Mina tidigare städerskor har sällan jobbat längre än till två, utom i extrema fall. Tyvärr måste du jobba alla dagar i veckan, men om du vill få ledigt någon eller några dagar då och då så går det att ordna. Det är då viktigt att du säger till i god tid. Jag förväntar mig också att du

säger till minst en vecka i förväg om du vill sluta, och att du hör av dig om du är sjuk och inte kan jobba.

– *Jaha, och lönen då? Jag jobbar väl inte gratis?*

Kalengo log lite. Hon var kanske inte så hjälplös som hon såg ut.

– *Jag betalar dig 800 per månad, i efterskott.*

– *Enligt ryktet så är du ganska desperat efter en städerska. Ge mig 1000 så är vi överens.*

Nu log Kalengo inte längre. Det var första gången som någon hade krävt högre lön än han erbjöd. Han tittade intensivt på Lisa, men hon bara mötte hans blick stadigt men stilla.

– *Okej, du kan få 900, men inte mera.*

Lisa låtsades fundera på det, som om det var tveksamt.

– *Kör för 900, då. Jag undrar hur mycket det skulle kosta att hyra ett rum här? Finns det tjänstebostad eller något?*

– *Det finns ett ledigt rum som vi inte hyr ut. Det är väldigt litet, bara en säng och ett litet bord. Ingen toalett, men om du jobbar här så kan du använda vilket badrum som helst i något rum som är ledigt. Jag vill ha 300 per månad för det, och det kommer i så fall att dras från lönen.*

– *Det är lite surt, men mitt hår kräver att jag tar hand om det bättre, så jag tackar ja till både jobbet och rummet.*

– *Bra, du kan börja i morgon klockan tio.*

– *Visst, jag kommer. Du har anställningskontraktet klart då? Med arbetstider, uppsägningstid, lön, att jag får använda badrummen och allt annat du sagt.*

Kalengo log igen och nickade. Den här kvinnan lurade man inte så lätt!

Lisa började på hotellet dagen efter och flyttade in i det lilla rummet. Det var verkligen litet, men ändå större än hennes så kallade hydda ute i skogsdungen. Och sängen var så mycket bekvämare! För att inte tala om att få gå på en riktig toalett och bada i ett riktigt badkar! När hon var klar med dagens jobb så gick hon in ett ett ledigt rum och tog sig ett varmt, skönt bad. Hon tvättade av sig allt ingrodd smuts och gav sitt hår den schamponering som det så väl behövde.

~ ~ ~

Hon fortsatte att städa på kaféet på kvällarna, så hon fortsatt fick mat att äta. Den första lönen skulle ju inte komma förrän i slutet på månaden. Hon hade blivit lite mera talför nu, och glömde inte bort att tacka dem för att de hjälpt henne att få jobbet på hotellet. Samtidigt funderade hon på var Treïstán hade sagt. Om hon skulle ställa upp på galan som han ville så skulle hennes liv inte bli detsamma igen. Inte någonsin. Men skulle det vara bättre eller sämre? Kunde det bli så mycket sämre egentligen? Kanske kunde hon utnyttja galan till sin egen favör?

Efter fem dagars funderade bad hon Adale om hon kunde få låna telefonen igen för att ringa till Treïstán. Hon tyckte inte om att behöva fråga, men hon hade ju inte råd att köpa någon egen telefon än. Adale hade inget emot det, hon vara bara glad att Lisa verkade vara på bättre humör nu.

– *Hej, Treïstán, det är Lisa igen.*

– *Nej men hej, Lisa. Hur mår du?*

– *Jo, jag står här på taket av det högsta huset och funderar på att hoppa ner. Jag lovade ju att ringa då.*

– *Nej, Lisa, gör det inte! Snälla...*

– *Asch, jag skojar bara. Du ville ju veta om jag ställer upp på galan. Jag har bestämt mig att säga ja, mot vissa villkor.*

– *Usch, du skrämde mig verkligen där! Så du kommer, det var kul. Kan vi inte träffas någonstans, till exempel i morgon förmiddag? Du bestämmer var, för jag antar att du inte vill att jag skall veta var du befinner dig.*

Lisa funderade lite. Kunde hon lita på honom? Fast om hon skulle uppträda på galan så spelade det ändå ingen roll längre.

– *Vi kan träffas på Kafé A & A i byn Soranjo. Fast det måste vara klockan tre, för jag jobbar fram till två.*

– *Vad, har du fått jobb. Det var trevliga nyheter! Vi syns i morgon klockan tre då. Är det Soranjo du jobbar i också? Vänta, du behöver inte svara.*

Treïstán lät sin privatchaufför köra honom till kaféet dagen efter. Det tog mer än en timme att komma dit. Han gick in och tittade efter Lisa utan att se henne. Adale stod bakom disken och fick syn på honom.

– *Herr Croëlño, antar jag. Lisa väntar er på kontoret. Den här vägen, sir.*

Han hittade Lisa på kontoret där hon satt och väntade redan. Han gick fram till henne och räckte fram båda händerna med handflatorna uppåt i en knimbonsk hälsning. Hon tog honom kort i händerna uppifrån, men drog honom sedan till sig och gav honom en kram i stället.

– *Hoppsan, det där var oväntat. Du kan inte ana vad det är trevligt att få träffa dig igen. Det är måste vara sex år sedan vi träffades på Jorden, inte sant?*

– *Det kan nog stämma, det. Men skall vi prata om galan nu?*

– *Visst, visst. Du sade i telefon att du hade vissa krav?*

– *Japp. Min tanke är att använda galan som ett sätt att göra reklam för mig som artist. Så jag vill få chansen att sjunga mina egna sånger på galan, så att Knimbo får se mig, och inte en Añeđliká-kopia. Tanken är att jag skall få en kick-start på en sorts musikkarriär, och du skall ha klart för dig att jag tänker använda dig hänsynslöst för att uppnå det.*

Treïstán tittade på henne med blandade känslor. Han tyckte om hennes energi och entusiasm, men inte det där om att bli utnyttjad.

– *Alltså, vi kommer inte att tillåta någon att göra reklam på galan. Den handlar om fattiga barn, inte om artister som vill hävda sig själva.*

– Jag menar inte explicit reklam, bara implicit. Alltså att jag sjunger ett par av mina egna sånger med min egen stil. Det kommer att göra det lättare om jag sedan till exempel går till ett skivbolag för att försöka få spela in ett album.

– Men mitt krav är ju att du skall spela Añeđlikás låtar, och låtsas att du är henne. Vi skall också ha förhandsreklam som antyder att hon skall uppträda, så att vi får många tittare. Ju fler tittare, ju mera pengar till barnen. Ett annat krav är att du måste hålla någon sorts tal till publiken om att de skall skänka pengar, nästan alla artister skall göra det. Du kan antingen få ett tal skrivet åt dig, eller tala från hjärtat.

– Du har dina krav, jag har mina. Nu handlar det bara om att få ihop dem. Vad säger du till exempel om att jag kommer in som Añeđliká, kör ett par låtar med hennes hårdrock, sedan berättar du vem jag egentligen är för alla. Då håller jag mitt tal som jag skriver själv, för att sedan sjunga tre av mina egna låtar.

– Då skulle du ju spela fem låtar totalt, det låter lite mycket.

– Jag kan också strunta i att komma alls. Du måste förstå att jag inte har ett rött öre, och att mitt jobb är uselt betalt. Jag kommer att tvingas skuldsätta mig för att bara dyka upp på galan. Sedan kommer jag ju inte att få betalt där utgår jag från, så jag kommer att vara betydligt fattigare efter galan än före. Jag måste få någon fördel, annars ställer jag inte upp. Take it or leave it!

Treïstán hade inga problem att förstå hennes engelska, han var rätt duktig på engelska själv. Han studerade Lisas ansikte som om han aldrig sett det förut.

– Jag älskar din energi och framåtanda. Du är som en helt annan person än den jag pratade i telefon med för bara några dagar sedan. Alright my friend, you got it! *Men ingen reklam, tack. Du kör dina låtar och du håller ett tal som får folk att skänka miljoner. Men du kommer in som Añeđliká, ser ut som henne och låter som henne. Klarar du det?*

– Det klarar jag säkert. Jag ser bara två problem. Jag hittar nog musikerna som spelade för henne, men är inte säker att de har instrument som låter som hennes. Hon hade ju egna instrument med sig. Sedan är jag inte grön i ansiktet och saknar antenner.

– Det sista går att lösa med falska antenner och gröna strålkastare. Musikerna får jag försöka få tag på och fråga, men jag tror att de har försökt spela musik som låter som Añeđlikás på egen hand.

– Strunta i det. Jag har några telefonnummer. Jag letar rätt på dem. Fast jag hoppas att de ställer upp gratis, för jag har inte råd att betala dem.

– Säg till om du inte får tag på dem. Och om de vill ha betalt, skicka dem till mig så tar jag hand om det.

Han lämnade över en liten mobiltelefon till henne.

– Jag behöver kunna få tag på dig, så ta den här telefonen. Den är en gammal telefon som jag inte använder längre, men den fungerar att ringa med. Jag har lagt in några telefonnummer i den, som du kan behöva.

Hon tvekade lite men tog emot den. Egentligen ville hon inte få något av honom, men insåg hans behov av att kunna få tag på henne.

– Om du ger telefonnumret till någon annan så kommer jag att kasta telefonen i sjön, bara så du vet det.

– Det kommer jag inte att göra. Här har du en tusenlapp också, förresten. Du lär ju få en del utgifter för att kunna uppträda på galan, och det här hjälper nog till.

Lisa tittade på pengarna och sköt tillbaka dem över bordet.

– Tack, men nej tack. Jag vill inte börja att ta emot pengar av någon, särskilt inte av er. Inte för att jag tycker illa om er, tvärt om. Men jag vill inte hamna i en dålig spiral igen där jag är beroende av andra. Jag löser det ekonomiska på något sätt.

– Inte ens om vi kallar det ett lån?

– Jag vill inte skuldsätta mig heller.

– Okej då, jag förstår. Förresten, Draëk har krävt att få träffa mig i morgon. Jag har försökt ducka för honom i en hel vecka nu, men jag antar att jag måste. Vad får jag säga till honom?

– *Du kan säga att du träffat mig om du vill, och att jag har ett jobb. Men inte vad det är eller var jag är. Och absolut inget telefonnummer. Om han frågar ifall jag vill åka hem till Jorden, så vet du vad du skall svara.*

– *Visst, jag skall säga att han skall reservera en plats på nästa rymdskepp.*

Lisa puttade honom i sidan på skoj och skrattade. Det lät som ljuv musik i hans öron. Det var underbart att höra henne skratta igen trots alla hennes problem. Han återvände hem igen med betydligt lättare steg än han haft hela den senaste veckan. Men han var fortfarande väldigt orolig för henne, eftersom ingenting egentligen ändrat sig för henne i praktiken.

Lisa gick och ruvade på planer för galan som hon inte ens ville avslöja för Treïstán, för hon var säker på att han inte skulle gilla dem.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 6

Galan

Liënam gick med osäkra steg mot Draëks kontor den här morgonen. Han visste inte varför han blivit kallad, men antog att det hade med Lisa att göra. Fortfarande hade han inte lyckats hitta henne, eller få tillräckligt med sömn då han fortfarande drog runt i gränderna varje kväll. När han slutligen satte sig ner mitt emot Draëk så fick han reda på att de också väntade på Treïstán. Minuterna kändes som timmar medan han väntade. Äntligen kom Treïstán och mötet kunde börja.

– *Tack för att ni kom hit båda två, särkilt tack till er, herr Croëlño för att ni tagit er tid för detta möte. Syftet med detta möte är att jag vill bli uppdaterad på om någon av er har fått någon ny information rörande fröken Greens välbefinnande. Först frågar jag er, Liënam.*

Liënam suckade djupt. Ögonen var insjukna och hela hans uppenbarelse borde vara nog svar på frågan.

– *Nej, jag har letat varje dag och varje natt utan att hitta henne. Jag ber om ursäkt, men jag har börjat misstänka att hon tagit livet av sig. Hur är det annars möjligt att ingen tidning skrivit en enda rad om henne?*

– *Vi får verkligen hoppas att ni har fel.*

Han började känna sig illa till mods. Tänk om det var sant att Lisa var död! Hur skulle kan kunna förklara det till Jorden? Han suckade och släppte Liënam med blicken till hans lättnad.

– *Herr Croëlño, ni har inte hört något om henne, antar jag?*

– *Jag träffade henne igår, i hennes nya hemstad, och vi pratade några timmar.*

Liënam höll på att trilla av stolen och Draëk släppte ut luft så det lät som ett ånglok som släpper ut ånga. Han fyrade av frågor som en kulspruta.

– *Vad i hela världen? Var befinner hon sig, då? Mår hon bra? Och hur överlever hon på egen hand? Hur fick ni tag på henne? Varför har hon inte hört av sig?*

– *Har hon sagt något om mig? frågade Liënam.*

Treïstán höjde avvärjande på händerna för att få en syl i vädret.

– *Det är faktiskt så att jag fick henne att kontakta mig. Hon lever, har ordnat arbete, tak över huvudet och är lycklig i det enkla liv hon lever. Även om hon har berättat betydligt mer än detta för mig, så var hon ytterst bestämd i att jag inte skulle återberätta mera om hennes liv för er, eller för någon annan för den delen. Jag skulle vilja berätta mera, men måste respektera hennes vilja till privatliv.*

– Jag hoppas att ni förklarat att hon utan några krav får åka tillbaka till Jorden med första tillgängliga rymdskepp, och att hon får bo här fram till avresan. Det avgår ett rymdskepp redan om en vecka. Det är inga problem att få med henne där.

– Hon vet om detta, och bad mig meddela er att hon är tacksam för erbjudandet, men att hon tackar nej till det. Hennes liv här på Knimbo är trots allt bättre än hennes liv var på Jorden, förklarade hon. Och det är det sista som hon vill att jag skall förklara för er, tyvärr. Jag har gett henne ert telefonnummer, ifall hon skulle ändra uppfattning.

Båda två turades om att försöka pressa mera information från honom, men han var som en mussla. Han ville inte svika hennes förtroende. De fick nöja sig med det lilla han hade sagt. På väg ut ur huset tog Treïstán tag i Liënams arm och hejdade honom. Liënam såg lite oroligt på honom.

– Lisa bad mig också säga i förtroende till dig, att hon inte på något sätt tycker illa om dig, men att hon tyckte att det bara inte fungerade. Hon verkar faktiskt fortfarande ha kvar lite känslor för er, för hon bad mig säga till dig att du inte skall oroa dig för henne.

– Tack för det, sir. Och tack för att ni hittat henne. Jag kommer säkert att sova mycket bättre nu när jag vet att hon lever och klarar sig. Men jag saknar henne än!

~ ~ ~

Lisa började förbereda sig för att kunna uppträda på galan. Hon hade fått telefonnumren till musikerna som Añeđliká använt på sina konserter av henne. Hon ringde ledaren Mionk från mobiltelefonen och fick klartecken från dem. De ville heller inte ha betalt, eftersom det var välgörenhetsgalan. Instrument hade de redan, eftersom de redan försökt spela Añeđlikás rockmusik, utan riktigt stora framgångar. De hade byggt instrumenten själva. Lisa lyckades också tjata sig till en hundralapp i förskott på sin första lön, så att hon skulle få råd att åka till gruppens replokal för att träna in låtarna de skulle framföra. Hon blev förtjust i de instrument som de brukade spela på. Hon hade aldrig sett dess like.

Under tiden hade Treïstán gjort allt klart för galan. Han hade kommit med subtila antydningar att hans dotter skulle uppträda, utan att säga det rakt ut. Resultatet hade blivit att det var slutsålt till sista platsen för första gången, och att

förhandsbeskeden löd att det skulle bli rekordmånga tittare på TV-utsändningen över hela planeten.

Så när dagen kom för galan så var Lisa där, beredd att uppträda. Hon skulle gå in som sista artisten för dagen. Treïstán gick och tittade på henne i smyg för att se om hon hade scenfrossa, men Lisa verkade vara lugnet personifierat. Hon hade stått på scen många gånger förr, fast denna gång var hon ju huvudnumret. När det var lite mer än en halvtimme kvar så blev det hennes tur. Treïstán gick in på scenen för att presentera henne.

– *Mina damer och herrar. Den här galan börjar närma sig sitt slut, men vi har en artist kvar att bjuda på. Det är en tjej vars mest påtagliga yttre attribut är hennes ovanliga hår och hårfärg.*

Publiken började ropa ”Angelica”, som var Añeđlikás artistnamn.

– *Hon har kommit från långt iväg för att uppträda här i kväll, ja hela vägen från planeten Jorden.*

Nu började publiken redan att jubla, säkra på vem som skulle uppträda.

– *Mina damer och herrar, låt mig presentera...*

Precis då exploderade hela scenen i pyrotekniska fontäner, rockmusiken började dåna från gruppen som diskret kommit in på scenen och som ren magi dök Lisa upp på scenen. Hon hade en rosa peruk med fastsittande antenner så att hon på avstånd såg ut som Añeđliká. Ljusteknikerna var noga instruerade att ha grönaktigt ljus som pulserade så att ingen kunde få en riktig överblick över scenen. Krenvla från musikgruppen hade tillverkat en elgitarr, som Lisa hade lågt sittande på höften precis som Añeđliká brukade ha. Lisa öste ut en av Angelicas mest kända låtar på Knimbo, med ett tempo och energi som slog luften ut publiken. Efter första låten slog trummisen bara in nästa i ett ännu hårdare tempo. Publiken lyfte i extas, och Treïstán bara häpnade. Det var som om Añeđliká var tillbaka! Han hade aldrig kunnat ana att Lisa kunde ösa så fett på egen hand. Krenvlas gitarr glödde nästan av Lisas solon. För Treïstán var det dock uppenbart att det inte var Añeđliká, för rösten var annorlunda. Men publiken verkade inte märka någonting.

Efter de två låtarna gick han in på scenen igen.

– *Mina damer och herrar. Låt mig försöka igen att presentera henne, förhoppningsvis utan att bli avbruten denna gång!*

En ensam spotlight följde nu Treïstán så att resten av scenen, inklusive Lisa, låg i totalt mörker.

– *Det är mig ett utomordentligt nöje att presentera för er, direkt från planeten Jorden, min dotter Añeđlikás allra bästa vän: Lisa!*

Lisa slet av sig peruken och gick fram i strålkastarljuset bredvid honom. Publiken drog efter andan.

– *Tack så mycket, ni är underbar publik. Precis lika underbar som Añeđliká berättade för mig att hon tyckte ni var när hon var här förra året. Och på tal om henne så kanske jag också skall ringa ett telefonsamtal, som hon gjorde.*

Lisa tog upp sin telefon ur fickan och slog ett nummer. Hon höll telefonen så nära mikrofonen att alla kunde höra samtalet.

– *Hallå, det här är direktör Riëvan Crijano.*

Publiken drog efter andan, Treïstán likaså. Vad höll hon på med!?! Riëvan var en av Knimbos allra rikaste män. Han ägde planetens allra största musikarena med plats för 36 000 personer, som låg i landet Grimja, ett stort ö-rike rätt långt ute i havet och han hade lanserat många världsartister på Knimbo. Nu ringde Lisa bara till honom så där, precis som Añeđliká gjort för ett år sedan!

– *Hejsan Riëvan. Mitt namn är Lisa och jag är bästa vän till Añeđliká. Kommer du ihåg henne?*

– *Hur skulle jag någonsin kunna glömma henne?*

– *Jo, hon ringde ju dig från det här scenen för ett år sedan och uppmanade dig att gå med i hennes fars tioprocentsklubb med rika personer som ger minst 10% av sitt överskott till välgörenhet varje år. Men ryktet säger att du aldrig gick med. Kan du förklara varför?*

– *Det är sant att jag inte gått med. Men det innebär inte att jag inte gett bidrag till välgörenhet. Det är bara det att jag inte tycker att man bör tjäna pengar på välgörenhet, så jag har valt att ge anonyma bidrag i stället. Kanske skall jag omvärdera det beslutet. Men en liten summa kan jag väl ändå ge direkt i kväll. Titta på monitorn som visar total-summan för kvällens gåvor.*

Lisa vände sig om och tittade upp på monitorn. Beloppet gick plötsligt från strax över sex miljoner till strax över sju miljoner.

– *Se där ja, det verkade som om du skänkte en hel miljon till galan!*

– *Det stämmer, svarade han.*

– *Tusen tack för ditt bidrag, Riëvan. Ha det så bra!*

Publiken bröt ut i spontana applåder, imponerade av den höga summan som Lisa lyckats dra in. Treïstán rörde sig framåt, eftersom han trodde att hon var klar. Men hon hade inte ens börjat än.

– *En miljon, tänk va'*, sade Lisa. *Så futtigt lite! Ja, inte som bidrag från en enstaka person, med så ynkligt lite i jämförelse med vad ni alla tillsammans skulle kunna ge. Ska vi göra en matematisk uträkning? Hur många här i lokalen har inte råd att lägga en femma på välgörenhet här i kväll, upp med en hand! Inga alls? Nu tänker ni säkert att femma är löjligt lite att lägga, det kan på sin höjd ge ett par mackor ute på stan. Inte kan det mätta ett enda hungrigt barn! Men hur många tittar på galan nu i kväll?*

Hon tittade frågande mot Treïstán, som höll upp sju fingrar.

– *Sju miljoner? Okej, det blir ... 35 miljoner om alla som tittar lägger en femma. Så nu är det dags för en liten övning. Ta upp mobiltelefonen som jag vet att ni alla har i fickan och håll upp den i er vänstra hand. Eller högra, om det känns bättre. Ja, det gäller dig också i den gröna soffan som matchar din hårfärg där framför TVn hemma. Och dig, och dig, alla som sitter och tittar, ta fram någon telefon, fast eller mobil. Eller du som har en sån där fjärrkontroll till TVn med inbyggd telefon tar den. Sedan tänker ni alla på ett tal! Det skall vara den summa pengar som ni lätt kan avvara i kväll. Det kanske är en femma för de flesta, kanske en tia för några. Kanske du är rik och tycker en hundring inte är något?*

Tänker ni alla på ert eget tal nu? Då ringer ni alla numret som står på monitorn. Ni där hemma hittar numret där.

Lisa pekade ner åt vänster, där telefonnumret till galan stod i TV-rutan.

– *Slå numret. Skriv in ert eget tal och tryck den knasiga tangenten längst ner till höger. Jag trycker in en femma. Klart. Några av er kanske får en upptagétton.*

Hon uttalade medvetet ordet fel för att locka fram några skratt.

– *Det är när det låter tut-tut-tut i stället. Då ringer ni bara igen efter en stund. Nu tittar vi alla på monitorn, och kontrollrummet kanske kan lägga fram bidragstavlan på TV-skärmen. Vad står det? Det snurrar bara, är den sönder? Alltså första siffran är en tvåa. Var det inte sju nyss? Vänta det är en siffra till. Nu blev det tre. Mina damer och herrar, vi passerade just trettio miljoner totalt!*

Publiken tjöt och applåderade våldsamt.

– *Och nu medan ni har telefonen uppe så skriver ni en in en påminnelse varje månad på löningsdagen att ni skall skänka samma belopp. Sedan har vi plötsligt dragit in över 200 miljoner om året, och det utan att det känns i plånboken för någon. Det är så välgörenhet skall gå till!!*

Publiken visste inte till sig av uppskattning. Treïstán försökte desperat att få tillbaka ordet, och till sist lyckades han.

– *Tack för det, Lisa. Hur många vill att Lisa skall sjunga ett par av sina egna sånger nu? OK, varsågod Lisa, scenen är din, denna gång som dig själv i stället!*

Musikerna hade stannat svar på scenen, men de hade bytt instrument till sina vanliga. Det var gamla, klassiska instrument som påminde om nyckelharpor och gamla tvärflöjter. De började med introt till första låten, och Lisa började sjunga. Texten handlade om mystiska väsen som levde i skogarna. Musiken var en exotisk blandning av de gamla instrumenten blandat med moderna trummor och rytmik. Och Lisas sångröst visade på ett fantastiskt omgång. Hon satte de höga tonerna så att Treïstán trodde att fönsterglasen skulle spricka. Samtidigt fick hon till förvånansvärt låga bastoner med tanke på hennes späda kropp. Ja, Lisa kunde verkligen

sjunga. Och det var inget fel på arrangemanget heller, det var precis så rytmiskt men ändå melodiskt som hon ville det skulle vara. Efter två sånger frågade hon publiken, som skrek av förtjusning:

– *Vill ni höra en till? Alright, här kommer det.*

Nu sjöng hon om en mystisk vandrare som bodde i skogarna och levde av naturen. Treïstán insåg att hon sjöng om sig själv under den första tiden i Soranjo. När låten var klar gick han fram för att avsluta galan. Men publiken ville inte släppa Lisa, utan fortsatte att tjuta och skrika hennes namn.

”Lisa, Lisa, Lisa”

Tre gånger försökte Treïstán få ordet, men överröstades av publiken. Då fick han instruktioner från kontrollrummet att låta Lisa sjunga en fjärde sång, trots att programtiden nästan var slut. Han sade det till Lisa, och fick till slut fram några ord i mikrofonen.

– *Tack allesammans för i kväll! Tack för alla bidrag! Nu skall Lisa avsluta galan! På återseende.*

Så Lisa fick sjunga ytterligare en sång medan sluttexterna rullade i TV-rutan. När programtiden tog slut så tonades hon ut, och någon slutsignatur som de brukade ha, blev det inte. Inne på arenan så gick hon utmattad av scenen och Treïstán gratulerade henne för ett väldigt lyckad uppträdande.

Men Treïstán var också bekymrad över vad Lisa hade ställt till med för sig själv.

KAPITEL 7

Nya vänner

När Lisa kom ut från arenan så stod det till hennes förvåning en kvinna utanför tillsammans med vad som verkade vara hennes föräldrar. Kvinnan tilltalade henne med hennes namn.

– *Ursäkta mig, fröken Lisa, men jag undrar om jag får vara så oförskämd att jag ställer en fråga?*

– *Ja, naturligtvis. Vad gäller det?*

– Alltså du känner inte mig, men jag har hört mycket om dig via en gemensam vän till oss, nämligen Liënam. Mitt namn är Vislim. Du har väl varit hans flickvän, men är det inte längre, eller hur?

– Det stämmer, men jag är inte säker på att jag vill diskutera mitt privatliv med en total främling.

– Det förstår jag, men det är mitt privatliv det handlar om egentligen. Liënam verkar liksom intresserad av mig, men jag är inte säker på om jag kan lita på honom. Han hade ju dig förut, men dumpade dig eller också lät han dig gå. Det jag vill veta är varför han bröt upp med ett sådant kap som du är. Jag menar, om han inte tycker att du duger, så fantastisk som du är, hur i hela friden skall jag ha en chans på honom?

Lisa tittade förvånat på Vislim. Hade Liënam redan börjat stöta på någon annan? Den här kvinnan verkade både osäker och lite virrig, men tydligen var hon uppriktigt orolig. Så Lisa bestämde sig för att hjälpa henne.

– Vad anser du är kvinnans roll i ett äktenskap? frågade Lisa.

– Samma som alla andra tycker, antar jag.

– Alltså, jag är inte ”alla andra”, jag kommer ju från en annan planet!

– Ja, det förstås. Alltså den dagen jag gifter mig så kommer jag att ta hand om min man, och han kommer att låta mig slippa arbeta och tjäna pengar. Jag kommer att kunna bara gå hemma och fixa i huset i stället, medan han sliter ihop till våra utgifter. Det är väl varje kvinnas dröm?

– Inte min dröm i alla fall. Jag skulle inte stå ut med att sitta hemma hela dagarna. Jag vill gå ut själv och titta runt i affärer eller kanske gå runt i parkera och mata fåglarna.

– Inte utan din man väl! Det är ju han som skall ta hand om dig!

– Jag önskar dig lycka till med Liënam. Det känns som om han är precis rätt man för dig. Sluta oroa dig och låt honom ta hand om dig, det är han bra på. Han dumpade inte mig, jag dumpade honom för att jag hellre ville vandra runt på egen hand och klara mig helt på egen hand. Ungefär som i min tredje sång i kväll.

Vislim tackade henne översvallande och gick iväg.

– *Det där var lite oväntat på mer än ett sätt*, sade hon till Treïstán.

Han erbjöd henne att bli körd hem, och Lisa insåg att det var så sent så det skulle vara skönt att få skjuts. Så Treïstán lät sin privatchaufför köra Lisa hem hela vägen till Soranjo, för att han ville prata med henne lite om det hon gjort på galan. Först och främst hade han lite dåligt samvete. Hon hade dragit in kanske 25 miljoner till galan med sitt påfund, men själv hade hon inte ett enda öre att leva på. Vilken rättvisa var det egentligen? Fast han visste ju att hon inte ville ha hjälp. Men mest var han bekymrad över att hon ringt till Riëvan i direktsändning.

– *Jag undrar om det var så smart för dig själv att du ringde Riëvan då där. Det lyfte showen helt fantastiskt, men nu kanske du har sumpat alla chanser att få uppträda på hans arena på Grimja. Det skulle varit en jättestor sak om du kunnat uppträda där, både ekonomiskt och kändismässigt.*

– *Det vet jag väl, det var därför jag ringde honom. Jag ville försäkra mig om att han tittade på galan, och fick höra mig och mina sånger direkt. Kanske tycker han om det han hörde så att han vi ha mig på sin arena.*

– *Visserligen, men samtidigt tycker han säkert inte om att bli påhoppad så där i direktsändning. Han är troligen rasade på dig för det, och kommer aldrig ringa dig.*

– *Det vill jag ju inte att han skall vara. Det är därför jag ringde honom i förrgår för att förvarna att jag tänkte ringa från galan.*

– *Vad!?!*

– *Vi hade en lång diskussion om välgörenhet, varumärke och image. Till slut fick jag honom att inse att han kan stärka sin image och därmed tjäna pengar på att skänka pengar. Så i går ringde hans presstalesman upp mig och vi diskuterade hur vi skulle lägga upp telefonsamtalet så att Riëvan skulle kunna maximera sin imageboost.*

Treïstán blev fullständigt rasande. Hans ansikte fick en purpurröd färg och ögonen lågade. Hon hade brutit mot alla regler, och hon visste om det! Ingen skul-

le få gratis reklam av galan, särskilt inte de som redan hade pengar nog. Och det visste hon mycket väl!

– *Du din lömska, beräknade slyna*, röt han åt henne. *Hur vågar du utnyttja mig och min gala så där, och det utan att ens fråga mig?*

– Jag vet redan att du skulle sagt nej, om jag frågat. Men har du redan glömt att jag sade att jag tänker använda dig hänsynslöst för att uppnå mina mål?

Treïstán gjorde sitt allra bästa för att fortsätta se arg ut, men misslyckades. Han var ju samtidigt full av beundran över hennes otroliga fräckhet. I stället började han att skratta åt det hela.

– *På ett sätt är du ännu fräckare än min dotter. Hoppas nu bara att du lyckas med dina mål. Galan var i alla fall en fantastisk framgång tack vare dig. Både för dig själv, för mig själv och för alla fattiga barn. Så det är svårt att vara arg på dig.*

– *Jag är bara en mystisk varelse från skogarna. Du kan aldrig veta vad mystiska varelser hittar på, inte sant? Förresten, det kanske dyker upp någon annan som vill få tag på mig. Det är helt OK om du lämnar ut mitt telefonnummer, bara du tror att det är en person som kan hjälpa mig att komma framåt.*

– *Visst det ska jag, troligen kommer inte att bli alltför många som ringer.*

Treïstán lämnade av Lisa vid hotellet, tackade för att hon ställt upp och blev sedan körd hem igen. Han var rätt trött av den händelserika kvällen, och av den långa resan till och från Soranjo, men var ändå väldigt belåten med kvällen. Mest belåten var han av att Lisa hade fått sådan energi och livsvilja, så att han nu kände att han inte behöva oroa sig för henne alls längre. Det ekonomiska skulle hon säkert hitta någon lösning på själv.

~ ~ ~

En vecka senare så satt Lisa på kaféet och åt sin gratislunch som vanligt. Plötsligt så kom en gäng tuffa motorcykelknuttar in genom dörren. Det var uppenbart att ledaren för dem var stupfull, och han muckade gräl med alla runtomkring. Lisa satt i ett hörn och försökte ignorera dem. Men när ledaren slängde ett bord mot

en av gästerna så att bordet gick i bitar så kunde hon inte hålla sig lugn längre. Hon tittade mot Anrendo och Adale och såg att de verkade skräckslagna och inte vågade ingripa heller. Så Lisa gick fram till tuffingen, spände ögonen i honom och sade till honom att lugna ner sig.

– *Muckar du gräl, blekfis*, sade han.

– *Jag vill inte ha något bråk, men jag tycker du borde sluta slå sönder inredningen. Det är så onödigt.*

Han gav Lisa en örfil så det rungade i hennes ansikte. Hon svarade omedelbart med samma medicin, fast med baksidan av handen. Hon hade en ring på ett finger som skrapade upp ett sår på hans kind. Han tog sig för kinden och kände att det börjat blöda.

– *Din f-ing bitch*, skrek han.

Sedan svingade han sin knytnäve rätt mot Lisas huvud så hon flög bakåt och landande hårt på golvet med värkande haka och nacke. Nu blev hon riktigt arg, så hon reste sig upp, gick fram till honom igen, grep tag i hans läderjacka framifrån och stirrade intensivt på honom. Sedan svepte hon hans stödben så att han stöp i golvet så det sjöng om det, och satsade med sin ena fot rätt mot hans ansikte där han låg ner, men hejdade sig en centimeter från hans näsa för att visa att hon lätt hade kunnat krossa hans ansikte om hon velat. Men han brydde sig inte om det utan såg bara rött, reste sig ilsket upp och svingade mot henne igen en gång, två gånger, tre gånger. Men han träffade bara luft när Lisa duckade och sidsteppade. Då blev hon så rasande att hon grep tag i hans arm och kastade honom över sitt huvud och lät honom landa på golvet med huvudet först ner i golvet med ett otäckt krasande ljud.

De andra i gänget stod helt paralyserade när de såg sin ledare landa och bli liggande, helt utslagen med nacken i en onaturlig vinkel. Lisa tog ett steg mot dem, men de backade undan. Så hon tog tag i förlorarens ben och började dra honom mot utgången. En av de andra tog mod till sig och ställde sig framför henne.

– Vänta lite. Jag ber om ursäkt för min väns uppförande. Kan inte vi få hjälpa honom ut? Jag tror han behöver åka till sjukhus.

– Visst, varsågod. Bara du ser till att den här sophögen kommer ut från den här lokalen omgående så är jag nöjd.

Två i gänget hjälpte sin ledare att ställa sig upp. Sedan höll de honom mellan sig medan han likt en hösäck hjälptes ut, eftersom han inte kunde gå själv. Lisa gick bara lugnt tillbaka till sitt bord och fortsatte äta. Kaféägarna och de andra bara stirrade på henne utan att kunna ta in vad hon gjort. Mannen hade varit ungefär lika lång som hon, men säkert minst dubbelt så tung. Och säkert tre gånger så stark. Ändå hade hon behandlat honom som en fjäder. Vem var denna mystiska kvinna?

På kvällen återkom Lisa som vanligt för att städa. Då dök plötsligt gänget upp igen från skuggorna. Ledaren såg rätt ynklig ut med flera plåster i ansiktet, spjäla på ena antennen och en styv nackkrage. Anrendo och Adale stod i dörren och blev oroliga för Lisa igen. Men hon bara stannade och stirrade på dem med en stadig blick.

– Har ni kommit tillbaka för att få mera stryk, eller?

Ledaren gick fram till henne och skakade på huvudet. Han gjorde en grimas av smärta och tog sig mot nacken.

– Jag är en man, och ingen skall komma och säga något annat. Och en riktig man skall aldrig slå en kvinna! Aldrig någonsin! Däremot skall en riktig man stå för de fel han har gjort. Så jag vill be om ursäkt för att jag slog dig, det var spriten i mig som talade.

– Visst, du är ursäktad. Jag ber också om ursäkt för att jag slängde dig så våldsamt i golvet. Men du gjorde mig så förbannad, bara.

– Jag förtjänade att bli slängd i golvet. Läkaren sade att jag hade tur som inte blev totalförlamad på kuppen. Jag garanterar dig att jag aldrig mer kommer att dricka så mycket så jag inte vet vad jag gör. Det är inte värt det. Men hur i hela friden gjorde du det, du ser inte så stark ut?

– Det var judo, en urgammal kampsport från min hemplanet där man använder motståndarens vikt och styrka mot honom själv. Jag råkar ha svart bälte i det, och det är den högsta graderingen.

– Då skall jag nog vara tacksam att jag lever. Jag bor här i byn, och om någon ställer till med trubbel för dig, så kommer han att få med oss att göra, det lovar jag! Kalla bara på Brago, så kommer jag!

Han gick fram till Anrendo som tog ett steg bakåt.

– Vad kostar bordet jag förstörde?

Anrendo berättade vad det kostade och Brago tog utan ett ord fram en sedelrulle och räckte fram tillräckligt med pengar för att ersätta det förstörda bordet. Lisa log och gav honom en kram till hans stora förvåning. Sedan försvann de iväg på sina motorcyklar. Lisa gick in och började städa.

När Brago kommit hem, hittade han en lapp med hennes telefonnummer i fickan. Han blev förvånad och funderade på varför. Han insåg att hon måste smugit ner lappen i hans fick när hon kramade honom. Några dagar senare ringde han henne och undrade om hon ville träffas på tu man hand. Det var det hon hade hoppats på, så innan han visste ordet av så satt hon på bönpallen bak på hans motorcykel, medan de drog iväg till en större sjö några mil bort. Det här var den första kvinnan som inte var det minsta rädd för honom, trots att han såg så tuff och farlig ut. Aldrig förr hade någon kvinna velat följa med honom så här utan ha med sig en livvakt. Han plockade fram en korg med mat som han köpt och det blev en riktigt trevlig utflykt. Till hans stora förvåning så klädde hon av sig helt efter maten och hoppade i sjön för att bada.

– Kom ner i vattnet du också, din badkruka, skrek hon till honom. Eller vågar du inte visa upp dig?

Då klädde han också av sig och kom ner i sjön. De plaskade och skojade som små barn som leker i vattnet. All hans tuffhet rann bort och det visade sig att han var riktigt trevlig när han inte behövde verka tuff framför sina kompisar. När de väl gick upp ut vattnet så satt han och tittade på hennes kropp i smyg. Fasen vad

hon var snygg, blek och tanig som hon var. Hon tittade tillbaka på honom, gav honom en kyss och drog ner honom över sig.

Om Liënam kunde skaffa sig en ny, så kunde hon det också. Och Brago verkade inte vilja dominera henne, trots hans tuffa yttre.

⚹ ⚹ ⚹

KAPITEL 8

Talkshow

Lisa vaknade morgonen efter och undrade var hon var. Hon var inte i sitt rum på hotellet. Hon tittade sig runt och fick syn på Brago som låg bredvid henne i skogsgläntan bredvid sjön. Sen hörde hon det igen, det där irriterande ljudet som hade väckt henne. Det var hennes mobiltelefon som ringde. Först funderade hon på att slänga den i sjön. Vem var det som ringde så tidigt? Hon tittade på klockan i telefonen och upptäckte att den redan var nio på morgonen. Var klockan redan så mycket! Hon mindes kvällen innan och ja, större delen av natten. Brago hade

verkligen hållit henne sysselsatt. Telefonen ringde en tredje gång. Hon svarade lite surt.

– *Hallå, vad är det?*

– *God morgon, mitt namn är Tresco Frinja, producent för en talkshow som leds av Samir. Är det fröken Lisa jag pratar med?*

– *Det stämmer nog.*

– *Jag undrar om du skulle vilja vara vår gäst nu på lördag. Du har säkert sett Samirs show någon gång.*

– *Nja, jag tittar aldrig på TV.*

Hon funderade på vad hon skulle svara. En talkshow borde kunna göra henne lite mera känd, och det skulle öka hennes chanser att få till en musikkarriär. Det måste vara därför som Treïstán lämnat ut hennes telefonnummer.

– *Jag dyker gärna upp, var och när?*

– *Vi skickar en inbjudan som textmeddelande till det här telefonnumret med alla detaljer, blir det bra?*

– *Helt OK.*

Nu började hon få bråttom. Hon skulle ju börja jobba klockan tio och var långt hemifrån. Hon jagade fart på Brago som skjutsade henne tillbaka till hotellet. Han lovade också att köra henne till talkshowen på lördag på sin motorcykel. Lisa tyckte nästan att han hade blivit för medgörlig. Hon ville ju inte ha en slav som gjorde allt hon sade, lika lite som hon ville vara någon annans slav. Men kanske han bara blivit kär i henne, och ville vara henne till lags. Hon hejdade sig. ”Vänta nu, jag håller väl inte själv på att bli kär igen? När skall jag någonsin lära mig?”

~ ~ ~

Programledaren Samir satt vid ett skrivbord bredvid stolen där Lisa satt.

– *Välkommen hit, Lisa. Jag tänkte börja med att prata lite om Liënam. Visst är det så att han åkte till Jorden, där du är född, förförde dig, tog din oskuld och sedan när du var helt hjälplös här på Knimbo så dumpande han sig så du tvingades leva som hemlös i en öde skog?*

Lisa häpnade över vad han sade. Han attackerade direkt utan minsta småprat. Och inte med några snälla ord, precis. Vad hon inte visste, eftersom hon aldrig sett hans show, var att han älskade att provocera och hitta folk som bråkade eller kanske till och med slogs framför kamerorna. Men Lisa var inte lätt att provocera med hennes milda sinnelag.

– *Tja, du har fått en del fakta fel för dig, med på något sätt stämmer det.*

– *Varför tar vi inte in Liënam hit, så får vi se vad han har att säga?*

Samir tittade på Lisas chockerade ansikte och tänkte att nu exploderar allt när hon tvingas konfronteras med sin värsta fiende. ”Det blir bra TV, det här”, tänkte han. Liënam kom in i studion och hajade till när han såg att Lisa redan var där. Han hade tydligen inte heller vetat vad som väntade. Men explosionen som Samir hopats på uteblev helt. I stället ställde sig Lisa upp och gav Liënam en kram och en puss på kinden.

– *Nej men hej, Liënam. Det var inte i går vi träffades*.

– *Nå, Liënam. Kan du försvara vad du har gjort?* provocerade Samir.

Liënam såg lite förtvivlad ut och stammade något ohörbart, så Lisa bestämde sig för att rädda honom.

– *Tja, du kanske fått historien ungefär rätt, men det mesta är fel. För det första så tog han inte min oskuld.*

– *Du inbillar dig väl inte att vi ska tro på att ni aldrig blev intima på rymdskeppet, tillsammans i samma säng i fyra hela månader?*

– *O nej, det hände både det ena och det andra. Min Liënam här är en bra älskare, vet ni tjejer.*

Hon klappade honom lite på låret.

– *Men min oskuld åkte all världens väg för många, många år sedan. Och inte dumpade han mig heller, vi var väl ganska överens om att vi inte passade ihop, inte sant gullepon-ken?*

Liënam insåg att hon talat sanning förut att hon inte var arg eller hatade honom. Hon tog ju honom i försvar till och med.

– *Jo det stämmer. Vi tyckte mycket om varandra, men vardagslivet fungerade helt enkelt inte, så Lisa bestämde sig för att flytta ut.*

– *Till en sketen hydda ute i en skog för att hon inte hade några pengar!*

– *Du får det att låta så dåligt att bo i skogen. Jag älskar skogen, och njöt varenda dag som jag fick lov att vara där. Jag är lite av ett naturväsen själv, det har du väl hört? Tiden som jag bodde i skogen är den lyckligaste i hela mitt liv. Jag kunde bara gå runt hela dagarna utan krav och bara lyssna på fåglarna. Men till något viktigare, hur är livet med dig nuförtiden, Liënam?*

– *Ja det är väl ganska bra, jag jobbar kvar på rymdcentret, och min chef har slutat skälla på mig för din skull. Jag har till och med lite försiktigt börjat uppvakta en annan. Och själv då?*

– *Jodå, jag jobbar också på och försöker spela så ofta jag kan. Såg du mig på välgörenhetsgalan, förresten?*

– *Nej, men min flickvän såg dig. Hon sade att du var otroligt bra.*

Samir började se lite störd ut. Det här gick inte alls som han tänkt. De skulle bråka med varandra, inte småprata.

– *Är hon här förresten, skall vi inte ta in henne också?* sade Lisa.

– *Hon står bakom scenen*.

– *Ta in en stol till! Kom in här Vislim*, ropade Lisa.

Liënam var förvånad att Lisa kunde Vislims namn, med det var inget emot hur förvånad Samir var. Det här skulle ju blivit ännu en chock för Lisa. Tanken var du att de skulle kasta sig över varandra och försöka klösa ögonen ur varandra. Vislim kom in och satte sig.

– *Vi har träffats förut, efter galan*, förklarade Lisa. *Hur går det för er två nu, Vislim, visst är Liënam en pärla till karl för dig?*

– *Jo det är han, vi är så lyckliga tillsammans.*

– *Jag är så glad för dig, och naturligtvis också för dig, Liënam. Det är så skönt att höra att du kommit över mig redan.*

Samir började må riktigt illa. Inte nog med att de inte bråkade alls med varandra, utan de satt här och utbytte kommentarer som bästa vänner i stället. Det värsta var att det verkade som om Lisa tagit över showen helt, och han själv var helt bortglömd. Han gjorde ett försök att återta initiativet.

– *Men Lisa, är det inte jobbigt nu när du inte har någon man i ditt liv som kan ta hand om dig?*

– *Jag vare sig behöver eller vill ha någon man som tar hand om mig. Men det är fel att jag inte har någon man i mitt liv. Brago, vill du också komma ner hit så är vi kompletta? Ta in en stol till!*

Samir trodde inte sina ögon när en stor, grov man i läderjacka kom ner från publiken och satte sig på scenen med de andra. Han såg definitivt ut som en slagskämpe, särskilt med sina omplåstrade skador. Samir tittade nervöst mot vakterna.

– *Det här är Brago Azendja. Vi har väl ännu inte så seriöst förhållande, men vi hänger ihop i alla fall. Eller vad säger du själv?*

– *Jodå, vi umgås ibland då och då. Jag har lärt mig den hårda vägen att man inte bråkar med Lisa, för hon är tuffare och starkare än de flesta män.*

– *Vill du verkligen berätta det, Brago?* frågade Lisa. *Du behöver inte.*

– *Varför inte? Alltså, jag muckade gräl med henne på ett kafé när jag var full och galen. Resultatet ser ni här.*

Han pekade på sin halskrage och andra skador.

– *Men egentligen är hon underbar. Det gäller bara att vara man nog att inse att hon behöver hållas med mycket lösa tyglar om ni förstår. Mentalt är hon mycket starkare än jag, men fysiskt är jag starkare än hon, så det blir en sorts terrorbalans.*

– *Terrorbalans*, fnissade Lisa. *Du får det att låta som om det är ett krig mellan oss.*

– *Jomenvisst har det gått vilt till mellan oss, inte sant?*

Samir började helt ge upp. Den här showen började spåra ut allt mera. I ett desperat försök att hitta någon konflikt så spann han vidare.

– *Så ni har slagits med varandra mer än en gång?*

– *Det vill jag inte påstå. Vi tumlar mest runt i sänghalmen,* fnissade Lisa.

– *Och jag skulle inte kalla första gången för ett slagsmål heller, jag mopsade upp mig mot henne, hon slängde mig över sitt huvud rätt ner i golvet så mina kompisar fick köra mig till sjukhus.*

– *Jag skall kanske vara tacksam för att du lämnade mig, sade Liënam med ett skratt. Annars hade kanske jag också hamnat på sjukhus var och varannan vecka.*

Alla skrattade utom Samir som började längta efter att programmet skulle ta slut så att hans förnedring skulle få ett slut.

– *Finns det inga flera gäster vi kan ta in?* frågade Lisa. *Jag tyckte jag såg en vän från min hemstad där borta.*

– *Nej, du räcker det med att ta in personer*, protesterade Samir. *Det är trots allt jag som är programledaren.*

– *Är du säker på det?* svarade hon. *Du har inte lett så mycket!*

Lisa ställde sig upp och gick fram till programledarens bord och satte sig på det med ryggen mot Samir, så att han inte ens kunde se gästerna längre.

– *Nå Liënam. Hur känns det nu i ditt nya förhållande? Är Vislim allt du drömt om, eller är hon en argbigga som jag var?*

– *Jag tycker det känns bra. Även om jag aldrig kommer att glömma dig, så är allt så harmoniskt mellan oss. Inte sant, älskling?*

– *Allt känns underbart,* svarade Vislim. *Jag skulle vilja tacka dig, Lisa, för ditt goda råd rörande Liënam. Vi passar verkligen ihop.*

Samir sökte stöd från kontrollrummet för att byta kameravinkel eller vad som helst för att han skulle återfå någon form av kontroll över programmet. Men alla i kontrollrummen satt och kiknade av skratt och var inte till någon hjälp alls. Lisa fortsatte att styra programmet tills Samir äntligen i de sista minuterna fick ordet. Han brukade nämligen alltid avsluta programmet med någon sorts visdomsord. Så han ställde sig upp och gick fram till en kamera.

– *Så tänk på vad ni har sett i det här programmet att det första intrycket inte alltid är det korrekta. Den som verkar svag kan i själva verket vara starkare än du själv medan den hårdaste tuffing kan vara en mjukis på insidan. Tack för denna gång, och ta hand om er!*

Slutsignaturen spelades och kontrollrummet förklarade att de var ur sändning. Samir rusade ilsket in i kontrollrummet och beklagade sig medan Lisa och de andra lämnade studion under glatt samspråk.

– *Det här avsnittet var rena katastrofen! Vad skall vi göra?*

– *Jag tyckte det var ett av de bästa avsnitten någonsin,* svarade Tresco. *Att Lisa satte sig på bordet och tog över hela showen var obetalbart. Underbart helt enkelt.*

– *Men hur får det mig att se ut som programledare? Hon skämde ju ut mig totalt. Jag vet inte om jag kan göra fler program efter det här.*

– *Vad pratar du om? Din slutreplik var ju mitt i prick. Den fick det att se ut som om allt var planerat. Ta det lugnt bara, det blir annorlunda nästa gång.*

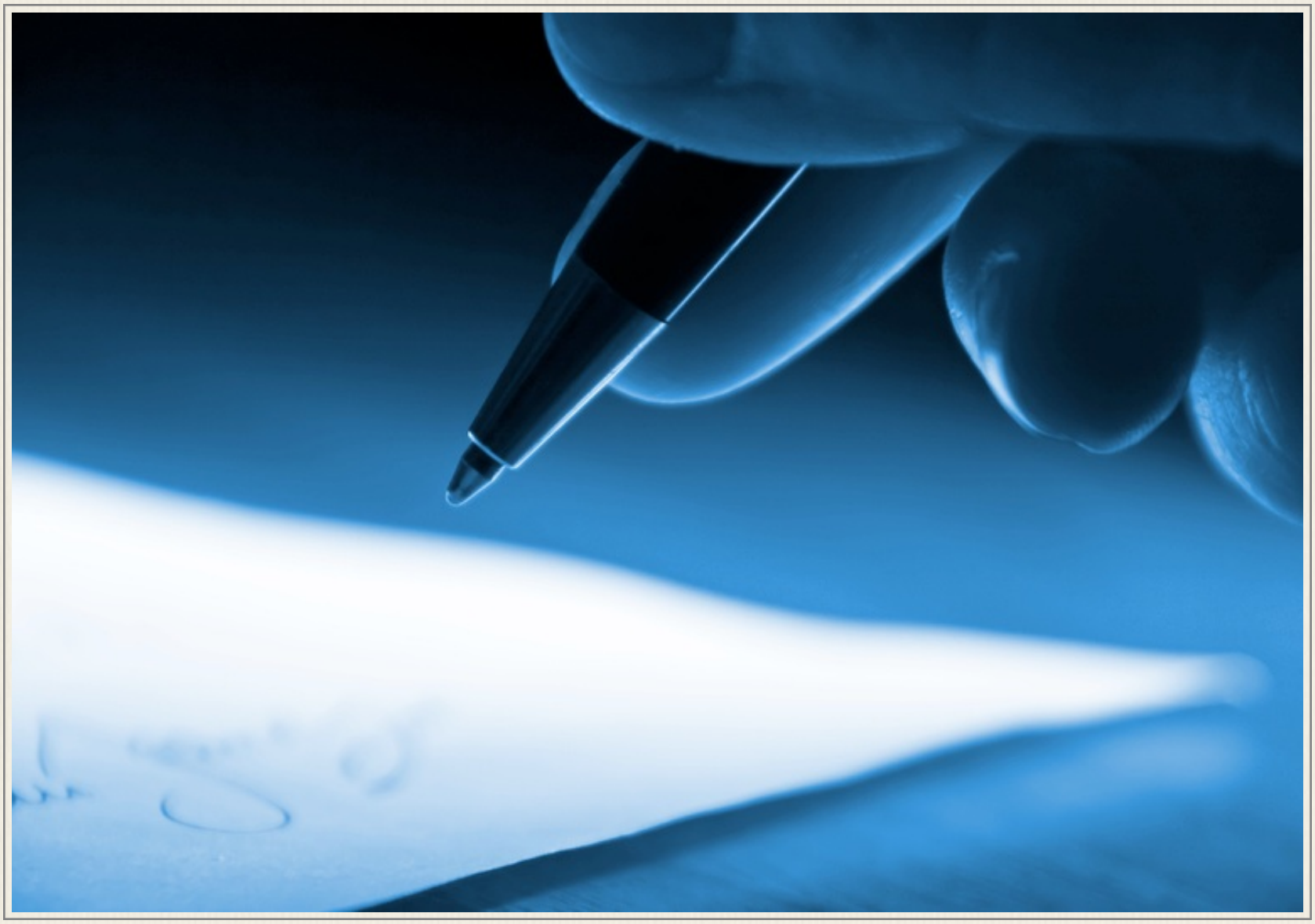
Lisa samspråkade glatt med både Liënam och Vislim utanför studion. Han kände att nu kunde han verkligen gå vidare och hänge sig åt sitt förhållande med Vislim utan att behöva ha dåligt samvete för Lisas skull. När sedan Lisa tog på sig ett skinnställ och motorcykelhjälm satte sig upp bakom Brago på motorcykeln och de drog iväg längs gatan så insåg han att Lisa aldrig var tänkt för honom. Hon var alldeles för tuff.

På en ö ute i havet stängde Riëvan av sin TV. Det här var andra gången han sett Lisa på TV. ”Jag borde nog ringa henne”, tänkte han.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 9

Kontraktet

Livet började kännas alltmera tröttsamt för Lisa. Det var fortfarande rätt mycket uppförsbacke. Efter galan och talkshowen hade hela hennes förskott på lönen tagit slut, och hon hade till och med lånat lite pengar av Anrendo trots att hon lovat sig själv att aldrig mera bli beroende av någon annan. Städningen på hotellet skulle väl ge lite pengar så småningom, men knappast tillräckligt för att få ett behagligt liv. Dessutom avskydde hon hotellstädning, för vissa gäster var så snuskiga att det var en ren plåga att behöva städa upp efter dem. Matrester, utspillt kaffe för att

inte tala om hur toaletten kunde se ut ibland. Hon behandlades också som mindre värd av Kalengo och den övriga personalen. Och även om Brago var en frisk fläkt i hennes liv, så kände hon definitivt inte för att bli för djupt nerdragen i en relation så snart igen. Visst hade hon planer på en musikkarriär, men för att klara det behövde hon ha ett startkapital. Att fråga Treïstán om hjälp var otänkbart, ansåg hon. Hon deppade ner sig mer och mer och börja fundera på att permanent flytta ut i skogen där hon och Brago hade haft sin utflykt. Men hon tvekade ändå, skogarna här på Knimbo var inte tillräckligt stora för att kunna hålla sig undan och det fanns inte tillräckligt med mat för att klara sig på egen hand.

Hon satt vid ”sin” skogstjärn och grubblade över sitt elände. Inte ens fåglarnas sång kunde muntra upp henne. Då ringde telefonen. Hon hoppade till, för det var minsann inte ofta den ringde. Hon gissade att det var Brago som ville umgås lite, men hon kände inte riktigt för det just nu så hon svarade lite vresigt.

– *Hallå, Lisa här.*

– *Hej, det här är direktör Riëvan Crijano, jag hoppas att du minns mig.*

– *Naturligtvis minns jag dig. Vi talades vid i samband med galan.*

– *Det stämmer. Nu antar jag att du känner till att jag äger en arena på Grimja där jag brukar låta diverse artister uppträda varje lördag. Det brukar alltid vara mycket publik där, minst 20 000. Jag vill att du skall uppträda där den 23e, alltså om lite mer än en månad. Visst vill du det?*

Lisas hjärta stannade nästan för att sedan gå igång i turbofart. Nu hände det som hon inte ens vågat hoppats på!

– *Det vore en ära att få uppträda på er berömda arena, så naturligtvis tackar jag ja till det.*

– *Bra, bra. Jag vill dock vara speciellt tydlig i att du inte under några som helst omständigheter får uppträda med Añeđlikás sånger, såsom du började på galan. Du skall spela dina egna sånger, och ingenting annat. Är det klart?*

Lisa började förstå varför Añeđliká ogillat Riëvan. Han var ganska pompös och självgod. Men Lisa insåg att hon inte hade råd att förolämpa honom, hon hade inte samma kapital som Añeđliká hade.

– *Självklart, sir. Jag kommer bara sjunga sånger jag själv skrivit och med min egen stil, om det är det ni önskar. Jag har bara två problem som jag måste lösa.*

– *Inte kan det väl finnas några problem, du skall bara komma hit och spela och sjunga. Allt finns här, arena, scen, ljus, ljud och all teknik du kan önska.*

– *Först måste jag få tag på musiker som kan spela med mig. Jag kan ju inte garantera att de kan just den dagen. Jag har svårt att tro att de tackar nej, men om det värsta händer kanske det går att byta datum?*

– *Jag tror inte det finns en artist på hela Knimbo som inte bokar om allt de har planerat för att få uppträda på Grimjas arena. Men visst skulle det gå att hitta en annan dag i värsta fall.*

– *Det andra problemet är lite värre. Du sade att du garanterar 20 000 i publiken. Är det en ekonomisk garanti också? Vad händer om jag kommer dit och det bara är ett par hundra i publiken och jag inte tjänar ett öre?*

– *Det kommer tillräckligt med folk, men några garantier kan jag naturligtvis aldrig ge, jag styr ju inte över framtiden. Vart vill du komma?*

– *Alltså, sist jag räknade pengarna i min börs så var det totalt två spänn. Sedan har jag redan lånat pengar så att min nästa pyttelilla lön kommer att försvinna direkt. Jag har inte ens pengar till biljetten till Grimja, än mindre att köpa instrument, scenkläder och så. Och om jag skulle hitta någon att låna pengar av för det, och sedan kommer tillbaka från Grimja utan att ha tjänat ett öre så blir mitt liv i praktiken slut, för jag kommer att vara skuldsatt över öronen och inga möjligheter att betala tillbaka lånen. Jag gissar att alla som brukar uppträda hos er har pengar på banken, så det inte är så farligt om en konsert misslyckas, men för mig vore det en katastrof.*

– *Jag förstår ditt problem, och du har rätt i att ingen annan jag bett uppträda har haft samma situation. Då gör vi så här. Jag garanterar att du kommer att få 5000 beta-*

lande besökare och därmed garanterar jag dig en miljon brutto även om det kommer mindre folk, eller om det blir inställt av någon oförutsedd anledning. Men du måste då vara på plats i god tid, klar att uppträda och du måste genomföra en godkänd föreställning, annars får du ingenting. Du kan också få 10% i förskott så du kan inhandla det du behöver. Räcker det som garanti?

– Det låter jättebra, tack så mycket. Jag antar att ni vill att jag skall skriva på ett kontrakt, och att detta villkor kommer att stå i kontraktet?

– Självklart. Vilken e-adress har du så jag kan skicka kontraktet?

– Jag har inte råd med dator, så jag har ingen e-adress. Ni kan skicka det till Hotell Soranjo i Soranjo så får jag det.

– Då är vi överens? Jag skickar kontrakt via normal post, du skriver under och skickar tillbaka pappret och när jag får det betalar jag ut förskottet till ditt bankkonto. Du har bankkonto, hoppas jag?

– Nej, men det kan jag ordna.

– Du står för musiker, instrument och vi står för resten. Ni behöver bara se till att ni är här. Då syns vi i arenan den 23e.

Lisa släppte ut en stor suck av lättnad. En miljon! Så mycket hade hon aldrig sett förut. Livet skulle börja leka för henne nu! Hon ringde musikerna som hon använt på galan och naturligtvis ställde upp. När hon frågade hur mycket betalt de skulle ha, så sade Mionk att det räckte med 200 000 eftersom det handlade om Grimja.

När hon fick kontraktet så ringde hon Treïstán och sade att hon behövde hjälp. Han satt i möte och kunde inte prata men lovade att komma till Soranjo på kvällen. Han blev riktigt orolig igen för henne, för hon hade aldrig bett om hjälp förut. Det måste vara något allvarligt som hänt! Hoppas bara att han hann fram till henne i tid innan hon gjorde något desperat!

De träffades på kaféet och Lisa såg väldigt bekymrad ut. Nu blev Treïstán riktigt orolig för att något allvarligt hade hänt.

– *Jag är faktiskt glad att du ringde mig och bad om hjälp. Är det något allvarligt som har hänt? Vad är det du behöver hjälp med?*

– *Jag har fått det här pappret jag förväntas skriva på. Det är skrivet med så konstiga ord att jag bara förstår hälften av det. Det jag undrar är om jag vågar skriva under eller inte. Vad är det värsta som kan hända om allt går åt skogen och jag har skickat in pappret?*

Treïstán tog pappersbunten och började läsa. När han kommit en bit så lyfte han på ögonbrynen och tittade på Lisa. Det här var otroligt! Han läste till slut och lade ner pappret.

– *Varför ser du så bekymrad ut? Det här är ju fantastiska nyheter, du skall uppträda på Grimja! Kan det bli bättre?*

– *Den delen bekymrar mig inte, förstås. Det jag undrar är vad som händer om jag nu köper en massa instrument på kredit, sedan köper flygbiljett och hotell på Grimja, kommer dit och konserten är inställd på grund av för få sålda biljetter, eller orkan eller så. Jag kommer ändå att få betala 200 000 till musikerna, även om det inte blir någon konsert. Jag kommer att bli fattig för resten av mitt liv! Så, om jag skriver på och allt går åt skogen, vad händer då?*

– *Låt mig först göra en kalkyl på dina utgifter.*

Han tog fram sin miniatyrdator som han alltid hade med sig och började knappa in siffror.

– *Låt se, musikerna ville ha 200 000 sade du? Inte mer? Låter som ett vänskapspris. Du behöver instrument, kläder, smink, flygbiljett, hotell, mat.*

Han skrev in allt i datorn, lite i överkant för att vara på den säkra sidan. Sedan läste han noga de ekonomiska villkoren i kontraktet. Han analyserade och funderade. Det här var det han var expert på, han jobbade ju precis med sådant här. Lisa hade verkligen kommit till rätt person.

– *Så här är läget*, sade han till sist. *Du måste se till att du och musikerna är på plats på arenan vid lunchtid den 23e, och se till att stanna där tills showen skall starta. Om*

sedan Riëvan inte säger att den är inställd så måste du gå in på scenen sjunga och spela. Det blir inte svårare än på galan, du måste bara hålla på i en och en halv timme eller längre. Du måste också få musikerna att acceptera betalning i efterskott, alltså när du fått betalt från Riëvan. Om du lyckas med allt detta så har du i allra värsta fall kvar runt en kvarts miljon netto.

– Så jag tjänar en kvarts miljon menar du?

– I värsta fall. Mera troligt kommer du att få fyra miljoner, eller om du lyckas fylla lokalen sju miljoner minst. Och det är efter att alla dina utgifter är betalda redan. Om jag vore du så skulle jag skriva på! Det är mitt råd som affärsman. Se bara till att träna in en hel show och bli inte sjuk.

– Sjuk? Vad händer då?

– Nej, vänta förresten, det finns en klausul om du blir sjuk, du måste då göra konserten en annan gång. Du behöver bara läkarintyg att du inte kan stå på en scen. Allt verkar rätt riskfritt. Du får till och med 100 000 i förskott.

Lisa suckade djupt av lättnad. Hon tackade Treïstán översvallande som om det var han som skrivit kontraktet. Hon skrev under och skickade iväg det.

~ ~ ~

Lisa ringde till Mionk som var ledare för bandet som spelat med Añeđliká och även spelat med henne på galan och undrade om de kunde komma till Soranjo nästa dag och diskutera konserten. Egentligen ville Mionk att hon skulle komma in till Knimbville i stället, men hon förklarade att hon inte hade råd. Så han och de andra i bandet åkte dagen efter och de träffades på kaféet, som nästan började kännas som hennes eget kontor. Lisa lämnade över ett handskrivet kontrakt och bad dem läsa igenom det och skriva under. Treïstán hade hjälpt henne med formuleringarna innan han åkte hem. Mionk tittade på raderna med betalning.

– Varför står det här att vi skall få 400 000? Jag trodde vi var överens om halva det beloppet per telefon.

– Ni är så duktiga, så jag vill att ni skall få betalt vad ni är värda. Men du har väl också sett nästa mening, att arvodet blir hälften om det kommer färre betalande besökare än 10 000? Det är för att skydda mig så jag inte går med förlust.

– Brukar inte Riëvan skryta med att det aldrig är mindre än 20 000 betalande åskådare varje gång?

– Jo, men han är inte beredd att lova något. Hur lång tid behöver ni för att träna in musiken? Jag lär behöva köra runt 30 låtar.

– Med kompletta noter går det nog ganska snabbt.

– Jag har inga noter, men kan sjunga dem för er. En hel del har jag med mig från Jorden, jag behöver bara översätta dem, men de flesta måste jag skriva först.

– Va! Har du inte sångerna klara än? Och det är bara fyra veckor kvar!

– Jag har alla sångerna inne i mitt huvud, måste bara få ut dem. Om några dagar får jag ett förskott, då kan jag köpa instrument och bärbar dator så jag kan få fram underlaget till er.

– Får jag i stället föreslå att du bosätter dig i Knimbville under nästa vecka, så skriver vi ner och hjälper till att arrangera låtarna tillsammans? Sedan tränar vi själva i ett par veckor och du kommer tillbaka och vi tränar ihop oss sista veckan innan vi gemensamt åker till Grimja. Blir det bra?

Så blev det. Så fort Lisa fått förskottet från Riëvan så åkte hon till ett billigt hotell i Knimbville och började jobbet att få ihop showen. Kalengo hade motvilligt gett henne ledigt från hotellet. Det var mycket jobb och många, långa dagar, men hon tyckte att sångerna blev riktigt bra. Hon passade på att köpa allt hon behövde för showen när hon var i Knimbville, eftersom det fanns betydligt flera affärer där. Hon tog till och med mod till sig och besökte Liënam en gång. Det visade sig att Vislim redan flyttat in mer eller mindre, och hon verkade trivas att tvingas stanna inom lägenhetens fyra väggar medan Liënam arbetade.

Efter fyra veckor kände sig Lisa heltaggad för att göra sin första riktigt stora show någonsin. Visst hade hon uppträtt på egen hand förut, men bara på små-klubbar med i bästa fall något hundratal i publiken. Det här skulle bli spännande!

Nu skulle Knimbo få se vad hon gick för på riktigt! Det vill säga om hon inte bröt ihop på scenen när det blev allvar.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 10

Grimja

Juno Fring gick in till Draëk med ett kuvert i handen.

– *Det här kuvertet kom till er för några dagar sedan medan ni var på tjänsteresa,* sade hon. *Det är två biljetter till en konsert på Grimja.*

– *Vad egendomligt. Råkar ni veta vem som skall uppträda?*

– *Artisten kallar sig för ”Lisa” kort och gott. Ja, det stämmer, det är ”vår” Lisa. Jag tittade på hennes reklamtrailer på nätet och det är definitivt hon. Men vet du vad, hon är fullständigt naken i videon! Jag har aldrig sett något sådant förut!*

Draëk trodde inte på henne, utan klickade själv in för att se videon. Det visade en ganska mörk skog med en liten sjö. En speakerröst pratade om mystiska väsen som bodde i skogarna på planeten Jorden. Sedan kom Lisa gående upp från sjön som i magi till en suggestiv, exotisk musik som ändå rockade på. Det var sant att hon var helt naken, eller i varje fall verkade det så. Hennes långa, ljusblåa hår var draperat runt strategiska delar av henne. Draëk kunde inte komma på det klara med vilka instrument som spelades, men bestämde sig på stående fot att åka och titta på konserten med sin fru.

~ ~ ~

Det visade sig att biljetterna som Draëk hade fått var lyxbiljetter till ett litet bås som rymde tio platser på en balkong på andra våningen. När han kom in så lade han märke till att Liënam och Vislim redan satt där. Han hälsade kort men ganska hjärtligt ändå. De hade också fått biljetter hemskickade, liksom det tredje paret som satt i båset. Efter en stund kom även Treïstán in i båset med en kvinnlig bekant. Han kände igen att det var Anrendo och Adale från kaféet som också satt där och hälsade glatt på dem. Det började bli rätt uppenbart vem som hade skickat biljetterna.

Lisa höll på att sminka sig och fixa håret när Riëvan sökte upp henne.

– *Jag vill diskutera presentationen när du skall gå in på scenen och få en lista med musikernas namn så jag kan läsa upp dem, sade han.*

Lisa spände ögonen i honom och sade med stadig röst.

– *Jag går inte in på scener, jag gör entré.*

Riëvan rös till och började flacka med blicken. Det där lät alltför bekant!

– *Jag skojar bara. Fick du Añeđliká-rysningar nu?* log Lisa.

– *Vad menar du? Åh, jaha, Ja, kanske det. Hon var rätt jobbig.*

– *Det kan jag tro. Hon är ju Rebell. Men ta det lugnt, jag kommer inte att krångla som hon. Men jag skulle väldigt gärna få presentera musikerna själv. Jag är full av beundran för dem och vill gärna få med det i min presentation.*

– *Det kan jag gå med på, det är ju du som är artisten för kvällen, så länge som du presenterar dem i början av konserten och inte mot slutet. Men vad menar du med att du gör entré?*

– *Jag har tränat länge tillsammans med din ljustekniker och fått till det som jag vill ha det. Jag kommer in från mitten och går framåt. Så om du bara går åt sidan direkt efter din presentation så fungerar det utmärkt.*

Riëvan blev konfunderad hur Lisa kunde komma in från mitten, men kände sig ändå nöjd och gick vidare. Det verkade som om Lisa inte alls var som Añeđliká. Han gick bort och pratade med förbandet också. Under tiden jobbade Lisa hårt med att få allting klart precis som hon ville ha det. Brago var också med bakom scenen och hjälpte till med de sista detaljerna.

– *Vill du inte sätta dig på din plats, du ser showen mycket bättre därifrån. Du kan komma in bakom scenen efteråt tillsammans med de andra.*

– *Du har antagligen rätt,* svarade han. *Lycka till då, gullet*.

Han gav henne en kyss och gick ut i salongen till båset där Lisa hade placerat alla sina gäster. Draëk, Treïstán och de andra blev lite oroliga när de fick syn på honom med hans nitade jacka, vildvuxna hår och brutna näsa. Men han bara log, nickade mot dem och satte sig på sin plats.

~ ~ ~

Exakt klockan 20.00 så gick förbandet av scenen och Riëvan kom in igen för att presentera Lisa.

– *Mina damer och herrar. Dagens huvudattraktion är någonting helt utöver det ordinära. Hon kommer från en plats långt, långt borta. Ja, ända från de djupa skogarna på planeten Jorden. Nu är kanske någon som tror att det är Angelica som är tillbaka, men inte alls. Jag måste erkänna att jag inte alls tycker om Angelicas musik, men den musik vi*

skall få höra i kväll tycker jag är exceptionellt bra, på alla plan. Den låter inte alls skränig, utan väldigt njutbar, texterna är helt otroliga och instrumenten de använder är en utsökt blandning av urgamla, klassiska knimbonska instrument och moderna, Jordiska rockinstrument. Sångaren som står bakom allt detta har också en röst som är helt otrolig. Detta kommer att bli en riktigt bra konsert!

Lisa hade smugit sin in på scenen redan genom att gå bakom det svarta draperi som hon själv hade hängt upp längst bak på scenen. Nu väntade hon bakom det i mitten av scenen. Hon kände sig nästan generad av Riëvans berömmande ord. Hennes ben skakade av nervositet. Så här mycket folk hade hon aldrig spelat för, inte ens tillsammans med Añeđliká, och aldrig ens i närheten när hon själv skulle stå i fokus på scenen. Men nu fanns ingen återvändo. Det var dags!

– *Mina damer och herrar, här är hon, denna mystiska varelse från en helt annan värld för att förföra er alla. LISA!*

Han gick åt sidan och märkte att en rökmaskin hade skapat en matta av rök. Lisa steg fram från draperiet och en lampa lyste på henne bakifrån så att det enda som inte var mörkt på henne var hennes ljusblåa hår. Hon gled fram över scenen som om hon förflyttade sig av ren magi med en blå glöd runt hela sig av det långa håret. Hon sjöng a capella en sorts locksång som mystiska väsen använde för att locka till sig barn. Hennes vokala omfång var verkligen imponerade och publiken blev nästan som hypnotiserad. När hon glidit ända fram till scenkanten, så kom Krenvla gåendes in från sidan spelades något som liknade en nyckelharpa medan Surpenja kom in från andra hållet spelades en sorts tvärflöjt. Första sången handlade också om mystiska väsen från de mörka skogarna. Direkt efter sången, så gled de över i nästa, men nu stämde Lisa in med en sorts elektroniska småtrummor som hon köpt och Linkrola och Mionk föll också in efter ett tag med keyboard och trummor. Det blev en otroligt mäktig ljudmatta med både gamla och nya instrument och Lisas skönsång. Den andra sången avslutades i ett mäktigt crescendo som fick publiken att tappa andan och jubla och klappa händer.

– *Tack så mycket, hej på er alla. Underbart att få vara här. Lisa heter jag, skogarna är min hemvist. Och bakom mig står Knimbos allra mest skickliga musiker. Det är en ära att få stå här framför dem! Mionk spelar på trummor som han byggt själv! Benga har byggt*

en klassisk elbas av Jordisk modell! Svedjaneko har fått en mungiga från Jorden och körar också! Linkrola lirar ett toppmodernt knimbonskt keyboard! Surpenja blåser i en gammal, klassisk knimbonsk bingralflöjt! Slutligen spelar Krenvla på... ja vad är det där egentligen?

– *Det är en asokenjivna*, svarade Krenvla.

– *... en kopia av en flera hundra år gammal asok-någnting. Kör hårt Krenvla!*

Krenvla började spela och resten stämde in. Även Lisa öste på för fullt på sina trummor som liknade bongotrummor, fast elektroniska. Ljuset pulserade i takt med hennes trummor och hela arenan började svänga. Riëvan blev mer och mer övertygad om att Lisa aldrig skulle orka hela showen när hon både trummade, dansade och sjöng med en intensitet som trängde in i varje hörn av lokalen. Publiken hängde med i hennes danssteg och jublet mellan sångerna var öronbedövande. Lisa hade planerat en hel del mellanprat mellan sångerna, men gav upp. Hon kom inte ihåg allt hon planerat och fick knappt en syl i vädret, utan öste i stället på nästan utan avbrott. Hon tappade bort sig flera gånger, men lyckades rädda situationen. Musiken liknade ingenting annat, det var inte hårdrock som Añeđliká spelade, men heller inte den elektroniska musik som spelades på Knimbo eller klassisk knimbonsk musik utan en sorts magisk blandning av allting.

När Lisa spelat i nästan två timmar så tackade hon för sig och lämnade scenen. Men publiken var i extas och skrek tills hon kom in igen. Denna gång hade hon Krenvlas hemmagjorda elgitarr hängandes lågt på höften. Hon öste på en av Añeđlikás mest kända låtar, men men en mera melodisk framtoning. Publiken kände igen sången och vrålade så att Riëvan trodde att taket skulle lyfta. Lisa fortsatte med elgitarren ett par låtar till innan hon slutligen tackade för sig igen.

Men det var fortfarande inte nog för publiken utan hon blev tvingat att gå in ytterligare en gång. Denna gång försökte hon få publiken att varva ner genom att sjunga några mjuka kärleksballader med bara gitarr och flöjt. Till slut tog hon in hela gruppen igen och lät alla buga till publiken.

Under högljutt sorl lämnade publiken lokalen medan Treïstán, Draëk och de andra banade sig väg mot scenen för att gratulera Lisa. Även Brago följde med

dem till Draëks förskräckelse. Han undrade vem denna buse var som verkade förfölja honom. Lisa själv var helt slut av showen. Hon hade inte kunnat ana att det skulle vara så jobbigt. Hon hade ju bara sjungit lite. Ja, och trummat och dansat också förstås. ”Jag måste börja träna till nästa gång” tänkte hon när hon gav Brago en kyss på munnen till de andra gästernas stora förvåning.

Sedan presenterade hon alla för varandra och frågade om de inte ville gå till en restaurang dagen efter tillsammans med alla musiker. Hon bjöd, och alla tackade naturligtvis ja till inbjudan. Lisa blev road av att se hur de försökte umgås för hennes skull. Högsta befälet på planeten och rikaste mannen i Knimbville tillsammans med en motorcykelknutte och ett par kaféägare.

Riëvan kom fram till sällskapet och gratulerade också Lisa för väl genomförd konsert. Det hade blivit till och med bättre än han hade trott.

– *Nu återstår bara för mig att betala ut ditt gage. Fungerar det med samma bankkonto som du fick förskottet på?*

– *Det blir utmärkt. Hur många kom det egentligen?*

– *Tja, det var inte helt utsålt, men nästan. Det var väl en bra bit över 32 000 idag. Din reklamvideo vad verkligt stark, även om den var på gränsen till vad jag ville tillåta. Jag misstänker att det var en del som trodde att det skulle bli en helt annan sorts show än bara musik.*

– *Ja du vet väl att sex alltid säljer,* skrattade Lisa. *Men det är inte vad man visar som gör det intressant, utan det som man döljer.*

– *Fast jag är lite sur på dig, ändå,* sade Riëvan fast med ett litet leende. *Du lovade att inte spela Angelicas sånger, men det gjorde du ändå. Fast de lät förstås mycket bättre i din version.*

– *Jag håller det jag lovar. Det där var faktiskt mina sånger som jag skrivit åt henne. Det är inte många som vet att jag faktiskt skrivit en hel del av hennes sånger. Fast den knimbonska texten är nog hennes ändå.*

Lisa tog Brago arm och lämnade arenan tillsammans med sina omaka vänner. Hon kände nu att ingenting kunde stoppa henne längre.

⚹ ⚹ ⚹

KAPITEL 11

Ett nytt hem

En vecka senare kollade Lisa sitt bankkonto. Visserligen visste hon att det skulle vara en hel del pengar, men det var ändå lite av en chock att hon nu hade över sex miljoner. Det första hon gjorde med sina pengar var att köpa en bil och skaffa sig ett körkort. Bilen såg ut som en ganska stor pickup, fast här på Knimbo hade bilarna inga stinkande avgaser. De använde bränsleceller som bara släppte ut rent vatten. Och bilarna körde nästan av sig själva, så ett körkort var enkelt att fixa. Hon och Brago åkte på många utflykter i hennes nya bil. Visserligen var en bil inte

lika tufft för honom som hans motorcykel, men Lisas bil var ändå rätt stor, tuff och stark så den dög bra. Han tyckte bara det såg lite lustigt ut med en sådan späd kvinna i en såpass stor bil.

En dag när hon var ute och körde för sig själv på landet så fick hon syn på en skylt vid en grusväg med ”Till salu” textad för hand. Av nyfikenhet svängde hon in och kom fram till en liten bondgård. Det var bara en rätt stor huvudbyggnad och sedan ett kombinerat stall och redskapsskjul plus en stor lada. Paret som ägde bondgården såg gamla och skröpliga ut. Men när Lisa visade intresse att köpa gården så vaknade gubben till liv. Med förvånansvärt pigga steg visade han henne runt.

– *Men vad skall en så vacker kvinna som du med en sån här gård till?* frågade han med sävlig, knarrig röst.

– *Jag tänkte bo här,* svarade hon. *Städer är för bullriga. Kanske skaffar jag några ridhästar och lite smådjur också. Men jag kommer nog inte odla något, mer än möjligen foder till djuren. Är det mycket land som ingår?*

– *Nja, det är väl inte särskilt mycke, den är för liten för å va' lönsam.*

Gumman puttade honom i sidan och gjorde en grimas.

– *Vaddå, man måste väl va' ärlig ändå?*

– *Ta det lugnt, jag tänkte inte bli bonde egentligen. Jag är musikartist och tjänar nog tillräckligt med pengar på det. Mitt enda problem är att jag måste vara borta ganska mycket, och det går ju inte om jag har djur på gården.*

– *Du kan ju fråga Knotarn där borta. Han brukar ta hand om djura åt mej när jag ente orkar.*

Så Lisa gick och pratade med ”Knotarn” och han sade att han kunde väl ta hand om djuren ibland. Han frågade om hon tänkte använda all åkermark, för det var en bit som gränsade till hans som han varit spekulant på under många år. Men staten gick inte med på att han köpte den, för då skulle bondgården bli för liten, och han hade inte råd att köpa hela gården. Lisa sade att om han bara tog hand

om de djur hon skaffade så fick han odla vad som helst på alla åkrarna utom två mindre delar som hon tänkte använda själv.

Det tyckte han var ett utmärkt förslag. Han pratade länge och väl om gården och om det gamla bondparet. Deras barn hade flyttat till Knimbville och ville inte alls ta över efter dem. Men han bad Lisa att inte pruta på priset på gården, för paret skulle behöva pengar för resten av sina liv. Han fortsatte att prata om alla fördelar med att bo på landet, särskilt här. Det var uppenbart att ”Knotarn” var lika pratsam som bondparet var tystlåtna.

Innan Lisa visste ordet av så hade hon köpt gården för två miljoner och bondparet blev väldigt lyckliga av att kunna flytta in till ett äldreboende inne i staden nu när de hade pengar nog. Bonden var bara lite bekymrad över att Lisa skulle förstöra gården. Lisa lovade att visserligen modernisera den, men låta den var precis som liten och pittoresk som den var, eftersom hon älskade den som den var.

Hon gav paret gott om tid att flytta ut, och medan hon väntade på det så kontaktade hon flera skivbolag. Ryktet om hennes konsert på Grimja hade spritt sig så hon spelade ut dem mot varandra och fick ett riktigt bra kontrakt på ett album med option på två till med ett av dem. Det gick snabbt att spela in det första med hjälp av hennes musiker från Grimja, och därefter började hon planera för en turné inför skivlanseringen. Skivbolaget hjälpte henne att boka arenor medan hon bokade bandet. Det visade sig att hon blivit mera berömd än hon trott, för det var nästan ingen spelning som hade färre än 10 000 i publiken. Lisa blev mer och mera självsäker och mot slutet av turnén var hon stadigheten själv, och verkade inte ha någon rampfeber alls, utan skojade med publiken hela tiden. Alla konserter var över två timmar långa och hon drog ungefär samma show och samma entré som på Grimja.

När hon till slut kom tillbaka från turnén så hade bondparet flyttat ut från gården, och hon började renovera den. Albumet sålde snabbt i en halv miljon exemplar och hon spelades dagligen i många radiokanaler. Helt plötsligt hade hon mera pengar än hon någonsin sett förut, så pengar var inget problem vid renoveringen. Hon lät utsidan se ut ungefär som innan, medan insidan blev toppmodern, lättstädad och högteknologisk.

När hon äntligen var nöjd med gården så frågade hon Brago om han ville åka och titta på någonting. Hon hade inte berättat något om gården för honom än, hon ville det skulle bli en överraskning. Deras förhållande hade blivit allt mera seriöst, och Lisa tänkte att kanske han var mannen i hennes liv. Han var stor och stark men ändå ömsint på något lustigt sätt. Dessutom accepterade han förutsättningslöst att hon var en självständig individ, som på många sätt till och med var starkare än han.

Lisa svängde in på grusvägen och Brago tittade roat på henne. Hade hon hittat någon ny sjö att bada i? Han blev förvånad när de kom fram gården och Lisa stannade framför huset.

– *Vad gör vi här, känner du de som bor här? frågade han.*

– *Japp, och det gör du också.*

Hon fiskade fram ett par nycklar och låste upp dörren och gick in. Brago följde med in och häpnade över att de synbart så gamla husen var så moderna inomhus.

– *Vad tycker du?* frågade hon.

– *Det är jättefint, men du har inte sagt varför vi är här.*

– *Jag bor här numera. Visst är det cool?*

Hon visade honom runt i huset och han blev imponerad av vad han såg. Sedan tog hon fram lite dricka och tilltugg och satte fram på bordet.

– *Nå?*

– *Helt otroligt! Jag älskar det! Så rustikt men ändå modernt.*

– *Så du skulle kunna tänka dig att bo här?*

– *Tveklöst*, svarade han.

Hon tittade lite forskade på honom och log ett spjuveraktigt leende.

– *Så vad säger du om att ta vårt förhållande till nästa nivå? Vill du inte flytta ihop med mig? Vi behöver inte gifta oss än, om du inte vill.*

– *Det kom så plötsligt, jag måste fundera på det. OK, nu har jag funderat och svaret är Ja!*

Han tog henne i sina armar och kysste henne. Han såg redan framför sig hur han själv använde sina muskler och arbetade på gården medan Lisa sjöng och drog in pengarna. Det var inte särskilt traditionellt knimbonskt, nej inte på något sätt traditionellt, men det passade honom utmärkt. Han hade alltid varit en udda figur ändå.

– *Har du ridit någon gång?* frågade Lisa plötsligt.

– *Menar du på häst? Nej, aldrig. Säg inte att...*

– *Kom*, sade hon.

Hon tog ut honom till stallet, som också blivit tillsnyggat och moderniserat. Därinne stod två ridhästar och mumsade hö. Han blev nästan orolig när hon sadlade på båda hästarna och tog ut dem på gården. Sedan svingade hon sig upp på den ena och tittade utmanande på honom. Asch, det kan inte vara svårare än att köra motorcykel tänkte han och satt upp. Sedan red de runt i omgivningarna i flera timmar. Lisa verkade vara så bekväm i sadeln, så Brago höll god min fast han var både obekväm och lite rädd. När de kom tillbaka till gården så visade Lisa hur man torkar av, ryktar och kratsar hovar och Brago hjälpte till så gott han kunde.

– *Det här var ovant, jag har ont överallt*, sade han. *Men det var samtidigt väldigt kul. Jag kan lätt vänja mig vid att bo på den här gården. Laga småfel på huset, fixa maskinerna, ta hand om djuren, påta i jorden och så där. Betydligt mera meningsfullt än att dra omkring på motorcykel och mucka gräl.*

– *Du skulle inte känna dig nertryckt av att det är jag som tjänar pengarna? Jag tror inte vi kan leva av gården, den är för liten för det.*

– *Du vet vad jag jobbar med, jag slavar på en verkstad. Hur kul är det? Här kan jag fortsätta mecka med min cykel eller traktorn och alla andra maskiner här. Men min motorcykel kommer jag inte att sälja!*

– *Det finns gott om för plats den här. Så du har inget emot att bli en sorts bonde då?*

– Nejdå. Och även om vi inte kan leva av gården så kommer den ändå att ge vissa inkomster, och jag hjälper till med dem. Så, nej. Jag är över trettio nu, det är dags att stadga sig. Och jag kan inte komma på något bättre sätt än att göra det med dig, här på gården. Du vet att jag också gillar lantliv, jag har aldrig bott i en storstad ändå.

Dagen efter åkte Brago och Lisa hem till Bragos lägenhet i Soranjo. Ingen av dem trivdes särkilt bra där egentligen, eftersom de flesta bara brukade stirra på dem utan att säga något. Han lastade in alla sina saker i Lisas pickup, tog sin motorcykel och körde tillsammans med henne ut till gården och flyttade in. Hon hade ingenting emot att de delade sovrum, så den kvällen somnade hon på hans starka skuldra.

Tänk vilken skillnad mot för bara ett par månader sedan! Hon hade kämpat i hela sitt liv, men nu plötsligt hade hon allt!

✯ ✯ ✯

Lisa

EMIGRERAR TILL ANNAN PLANET

Del II

Hemma bra men borta bäst

av *Ola Montán*

KAPITEL 12

Hemlängtan

Añeđliká bodde i en lyxig duplexlägenhet i Jacksonville, USA med sin man Chris och deras dotter Nina. Hon hade just fått höra att ett rymdskepp från hennes hemplanet Knimbo hade landat igen. Hon hoppades att det skulle finnas något brev från hennes far, Treïstán, även denna gång. Förra gången ett rymdskepp hade landat för ett år sedan så hade hon fått sorgliga nyheter om sin bästa vän Lisa. Tydligen hade förhållandet med Liënam kraschat och Lisa var deprimerad och bodde ensam ute i en skog, utan pengar och utan hopp. Kanske det hade ordnat

sig för henne nu? Eller hade hon inte klarat sig? Själv skulle hon ha dött ute i skogen om hon tvingats leva där. Tanken var skrämmande.

– Jag hoppas verkligen att befälhavaren på skeppet har ett videomeddelande från far även denna gång, sade hon till Chris. Jag är orolig för hur det gått för Lisa.

– Har du inte hört från dem? Besättningen på ett rymdskepp måste väl anmäla sig till FN när de landat, och du är ju Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor, så de borde ringa dig.

– Befälhavaren har ringt med sade ingenting om något brev. Jag skall träffa dem i morgon i FN-skrapan i New York. Hoppas det finns något åt mig.

Plötsligt hörde de ett ljud från hissen som stannade. Hissen gick rakt in i hennes lägenhet, men det fanns en concierge vid entrén som måste ha släppt in gästen utan att fråga henne. Hur kunde han göra det, det hade han aldrig gjort förut? Añeđliká och Chris skyndade sig till hissen. Döm deras förvåning när en tuffing med nitad läderjacka och ovårdat hår klev ut ur hissen. Han såg riktigt farlig ut. Sedan såg de kvinnan som kom strax bakom honom.

– Lisa, skrek Añeđliká. Är det verkligen du?

– Nej det är det inte, det är min blåhåriga dubbelgångare från Knimbo.

Añeđliká kramade Lisa länge och väl. Sedan hälsade hon också på Brago, som Lisa presenterade som sin pojkvän.

– *Trevligt att träffa dig*, sade Añeđliká på knimbonska.

– *Detsamma*, svarade han på samma språk. *Jag är ledsen att jag inte lyckats lära mig engelska, men jag är usel på språk.*

– *Det gör detsamma*, sade Chris på knimbonska. *I den här familjen är vi alla tvåspråkiga.*

– *Du ser fantastisk ut, Lisa. Hur är det med dig egentligen? Jag fick höra från min far att du hade det ganska eländigt och bodde ute i skogen.*

Añeđliká rös när hon mindes hur det var när hon själv försökte leva i skogen när hon precis kommit till Jorden första gången. Det var knappt hon hade överlevt.

– *Det var underbart att leva av skogen för ett tag. Du vet att jag är ett naturbarn. Det var mest mitt hår som blev förbannat på mig och tvingade mig in i byn. Jag typ bor i Soranjo, om du vet var det är.*

Añeđliká insåg att Lisa inte ville prata om sitt liv på Knimbo. I varje fall inte än. De hade känt varandra i över tio år, så hon visste att hon måste vänta ut Lisa, annars skulle hon bara stänga in sig totalt. I stället var det Brago som fick berätta lite om sig själv. Chris var inte särskilt bra på knimbonska, men lyckades ändå hänga med ganska bra i samtalet. De förstod snart att Brago inte var så tuff som han såg ut. Añeđliká frågade om de hade någonstans att bo, och Lisa sade att de planerat att bo på hotell, så det var inget problem. Añeđliká funderade lite över var Lisa fått tag på pengar nog för att bo på hotell, men visste bättre än att ifrågasätta henne. Så efter att ha pratat i flera timmar så gick Lisa och Brago iväg och checkade in på ett närliggande hotell.

~ ~ ~

Mötesrummet i FN-skrapan kändes alltför välbekant för Añeđliká. Hon hade haft allt för många långa, tråkiga möten där. Befälhavaren på rymdskeppet som hade landat dagen innan hette Vanja Grvano, den enda kvinnliga befälhavaren i Knimbos rymdflotta. Añeđliká hade träffat henne tidigare när hon följt med hennes rymdexpedition tillbaka till Knimbo på besök. Vanja var riktigt sällskaplig, inte alls lika stel som de flesta besättningsmedlemmar.

– Du känner väl säkert redan till att din vän Lisa följde med oss hit?

Vanja var stolt över att hon pratade så bra engelska, så hon tog alla tillfällen att praktisera det.

– Visst vet jag det, jag har redan träffat henne.

– Har hon berättat att hon lyckades samla in över 20 miljoner på din fars välgörenhetsgala?

– Nej, det har jag inte hört, menar du allvar?

– Vad säger du, sade en av deltagarna på mötet. Hur kunde hon samla in så mycket pengar?

– Hon sjöng några sånger, sedan höll hon ett så otroligt tal så att hon fick i princip alla som tittade på galan skänka pengar. Det slutade på över trettio miljoner totalt.

– Jag är med i kommittén till välgörenhetsgalan nästa lördag. Tror du att hon vill ställa upp?

– Du får väl fråga henne, svarade Añeđliká. Hon bor på Cranbury Inn And Suites i Jacksonville. Ring hotellet och fråga efter Elisabeth Green.

Under tiden umgicks Lisa och Brago med Chris och dottern Nina. Chris undrade varför de egentligen kommit till Jorden båda två. Han pratade knimbonska för att Brago skulle förstå också.

– *Jag ville gärna träffa dig och Añeđliká igen, och Nina förstås. Men framför allt vill jag göra upp med mina demoner,* svarade Lisa.

– *Vad menar du med demoner?*

– *Jag har så många dåliga minnen från Jorden, och så mycket lidande så jag kände att jag behövde komma hit igen för att kunna ta med mig några fina erfarenheter härifrån också. Framför allt kände jag att jag måste tala ut med Añeđliká. Jag måste bara samla lite mod till det först. Brago ville egentligen inte åka hit, men han följde med ändå.*

– *Nej, jag trivs på Knimbo och är inte så förtjust i förändringar. Men Lisa hade redan bestämt sig, och jag är så förälskad i henne att jag inte ville vara utan henne så lång tid. Sedan är det ju trots allt intressant att också få se hennes hemplanet.*

– *Draëk fick dåndimpen när jag knallade in i hans kontor och meddelade att jag ville hem till Jorden.*

Lisa log åt minnet av det samtalet.

– Han har hela tiden velat att jag skulle åka tillbaka hit för att få ett bättre liv, men jag har alltid vägrat att ens prata om det, eller ens träffa honom. Sen plötsligt vill jag dit. Ja, herregud vad han glodde på mig. Sedan förklarade jag att jag tänker återvända till Knimbo igen. Då försvann hans lyckliga leende i ett huj.

– Protesterade han inte emot det då, frågade Chris.

– Tja, han kan ju inte tvinga mig att stanna på Jorden. Och han hade ju hört mig på radion nästan varje dag på väg till jobbet, så han visste ju att jag numera klarar mig själv.

– På radion?

– Ja, hitsen från mitt senaste album.

Chris tittade på Lisa. Det var tydligen mycket som hon inte hade berättat om sitt nya liv. Hon var som en mussla, men Chris hoppades också att hon skulle öppna upp sig snart. Lisa föreslog att de skulle gå till Jacksonville Zoo, men Chris ville hellre gå på en match i amerikansk fotboll med Brago. Så Lisa tog i stället med Nina till djurparken och de hade en riktigt trevlig dag tillsammans. Det var precis sådana här goda minnen som Lisa ville få på Jorden, för att sudda ut allt hemskt som hänt henne här.

~ ~ ~

På kvällen ringde telefonen på hotellrummet. Det var Tom som hade träffat Vanja och Añeđliká tidigare under dagen.

– God kväll, mitt namn är Tom. Är det fröken Green jag talar med?

– Det är jag, men för guds skull, kalla mig för Lisa som alla andra.

– Naturligtvis, fröken Lisa. Jag är alltså ansvarig för en välgörenhetsgala som går av stapeln årligen, och nu närmast är det lördag nästa vecka. Först skulle jag vilja fråga om det är sant att ni ensam drog in över 20 miljoner på en gala på Knimbo.

– Tja, det är svårt att säga säkert. Innan jag gick upp på scenen så hade sex miljoner samlats in och när jag gick av var det strax över trettio. Men det går ju inte att säga att det var min förtjänst för det.

– Det är vad jag skulle kalla för kvalificerat bullshit. Bidrag kommer inte in i klump så där. Det måste vara till stor del er förtjänst. Så nu undrar jag om ni skulle vilja medverka på den här galan om ni får 100 000?

Lisa drog efter andan. Vad var det som hände redan första dagen här på Jorden? ”Añeđliká!” tänkte hon. Sedan funderade hon några sekunder.

– Svaret är absolut inte. Jag ställer inte upp på er gala med de villkoren!

– Varför inte, det är för en god sak? Årets tema är hemlösa, främst alkoholister och knarkberoende. Är det inte värt att stötta?

– Klart att det är värt att stötta, men inte för 100 000. Jag ställer inte upp med mindre att jag gör det gratis, så det så. Men jag vill vara den sista artisten på galan, om det är OK.

– Åh, jaha. Tack så mycket för att du ställer upp. Vi brukar alltid vilja ha Angelica som sista artist, hon är vårt stora affischnamn, men du kanske kan diskutera detaljerna med henne. Jag kan ge dig hennes telefonnummer, om du vill.

– Det är lugnt, jag tror jag får tag på henne.

– Är du säker, hon har hemligt telefonnummer? Visst, hör av dig om det blir problem. Vi kommer att kontakta dig i början på nästa vecka för att diskutera detaljerna. Tack och vi hörs!

~ ~ ~

Lisa tog upp det med Añeđliká nästa dag.

– Är det du som föreslagit att jag skall uppträda på ”din” gala nästa vecka, frågade hon anklagande.

– Nej jag lovar, jag är oskyldig. Det var Vanja som babblade i FN medan alla lyssnade. Men jag erkänner att jag berättade för honom vilket hotell du bor på. Det är nästan min plikt att göra det som Officiell Talesperson. Du är trots allt en besökare från en annan planet.

– Tom sade att du måste vara sista artisten, men att jag kan vara före dig. Vad skulle du säga om vi kör någonting tillsammans?

– Varför inte? Du skall ju köra ditt först, och det är du som skall tala. Men du kan ju nästan alla mina låtar, så varför avslutar vi inte med en av mina låtar som vi sjunger tillsammans?

– Det blir perfekt. Jag tänkte som andra låt sjunga min gamla låt ”Skall jag hjälpa dig”. Du brukar ju sjunga den, fast jag tänker köra den fast på mitt eget sätt.

– Herregud, är du galen? Tror du verkligen att du klarar det? Du vet hur känslig du blir av den texten.

– Jag vet, men jag har bestämt mig att det är dags.

Añeđliká tittade på Lisa. Det här skulle gå åt skogen! Men vem var hon att försöka bestämma över Lisa? Om hon bara kunde få henne att öppna upp sig och tala ut!

⋆ ⋆ ⋆

KAPITEL 13

Gala tillsammans

Dagen för välgörenhetsgalan var Añeđliká och Lisa igång tidigt med förberedelserna. Lisa hade hittat ett syskonpar musiker som spelade klassiska instrument som tränat in hennes två låtar tillsammans med henne. Añeđliká tittade på henne i smyg och var förundrad över att Lisa inte verkade det minsta nervös. Det var hon själv som var nervös inför vad som skulle komma, och hur Lisa skulle hålla ihop på scenen. Hon hade ju aldrig stått i centrum på en scen med så mycket folk förut såvitt Añeđliká visste.

– Mina damer och herrar. Den här galan börjar närma sitt slut. Men vi har ett par artister kvar som skall uppträda. Nästa person har ett ganska extremt hår, och är nyligen hitkommen från en helt annan planet.

Publiken började jubla i tron att det var Añeđlikás tur.

– Välkommen in på scenen.... LISA!

Först in på scenen kom Jon Anderson spelandes nyckelharpa, tätt följd av Sofia Anderson på tvärflöjt som också spelade medan hon gick. De ställde sig mitt på scenen en bit ifrån varandra. Plötsligt kom det en enorm rökpuff mellan dem och ur denna steg Lisa som med magi. Hon gick fram till sina knimbonska trummor och började markera takten innan hon slutligen började sjunga. Nästan omärkligt kom hela Añeđlikás band in på scenen bakom Lisa och stämde in med gitarr, trummor, bas och keyboard vid andra versen. Publiken började gunga med till den taktfasta musiken och bandet ökade temperaturen tills låten slutade i ett crescendo.

– Tack så mycket. Tack. Det är så trevligt att vara tillbaka på Jorden igen även om det bara är för några månader. Nu tänkte jag sjunga en låt som jag skrev för snart tio år sedan men aldrig sjungit själv, i varje fall inte på scen. Den är rätt känslosam, jag är inte säker på att jag tar mig igenom hela låten. Men jag måste i alla fall försöka!

Hon började sjunga med bara tvärflöjten och sina trummor. Texten handlade om en flicka som blivit föräldralös, kommit på sned, blivit hemlös och med trasiga kläder satt på en tunnelbanestation med en spruta i sin hand. Sedan kom en kvinna med grönt hår förbi på väg till tåget och det var ur den kvinnans perspektiv som sången sjöngs. Alla i publiken började sjunga med, eftersom det var en av Añeđlikás mest kända låtar, fast i hennes version var det elgitarr, trummor och ett tungt hårdrocksound. Men Lisa sjöng den betydligt mera melodiskt, stilla och nästan viskandes. Hon verkade rörd av texten, på gränsen till gråt. När hon kom till tredje versen på brast det för henne och hon började gråta medan hon sjöng. Tårarna rann nerför hennes kinder och rösten skakade. Publiken hade slutat sjunga med, rörd till tystnad av Lisas känsloutbrott. I ett mellanspel inför tredje versens refräng så slutande hon slå på trummorna och försökte torka tårarna på blusärmen. Hon ropade åt sidan:

– Añeđliká kom och hjälp mig, jag klarar det inte längre!

Till allas förvåning kom Añeđliká in på scenen från sidan med gitarren på höften och började spela och sjunga sista refrängen medan hon rockade med gitarren på sitt vanliga sätt. Resten av orkestern stämde nu också in och låten avslutades med hennes typiska, tunga hårdrocksound. För en gångs skull skrek inte publiken när Añeđliká slutade sjunga, utan var märkligt tyst då de såg att Lisa kramade henne och skakade av gråt mot hennes axel.

– Ge mig en minut, sade Lisa snyftande.

Hon gjorde en kraftansträngning att samla sig, och torkade sig i ansiktet med en näsduk som Añeđliká trollade fram.

– Förbaskat, det där blev visst för känslosamt för mig ändå, sade Lisa sedan. Om ni inte förstått det redan så handlar den här sången om mig själv när jag var sexton år. Och kvinnan som gick förbi mig i tunnelbanan var Añeđliká. Jag klarade inte av att sjunga den själv då heller, så jag bad Añeđliká bli min röst. Ni inser säkert också med tanke på att jag står här idag att hon faktiskt inte gick förbi mig där i tunnelbanan, utan hon stannade och hjälpte mig. Det är tio år sedan, och hon har aldrig slutat hjälpa mig sedan dess.

Hon kramade Añeđliká igen och fick ett åååå från publiken.

– Det är just det här som den här galan handlar om! När ni ser en hemlös tjej med spruta i handen i tunnelbanan så skyndar ni säkert på era steg och tänker att det bara är en knarkarhora som inte är värd att hjälpas. Men inuti den där knarkarhoran finns kanske en Lisa. En människa som tyst skriker efter hjälp utan att få någon. Añeđliká förstod det och stannade. Men kanske är det inte så smart att stanna varje gång, kanske inte heller att ge en slant som bara används till sprit eller knark. Men när jag hade det som svårast så fanns det frivilliga organisationer som gav mig mat och härbergen som gav mig värme. Den här galan stödjer dessa organisationer, så pengarna ni ger här i kväll kommer inte att användas till knark eller till sprit, utan till verklig hjälp till de som har det verkligt svårt.

Det var flera i publiken som också fått tårar i ögonen, rörda av de intensiva och utelämnande orden. De förstod att detta var verkligt, och inte påhittat!

– Ni kanske tror att dessa härbergen finansieras av staten eller av rika människor. Men det stämmer inte. Det är ni som kan ge dem de stora pengarna, och det utan att ens märka det i plånboken. Låt oss göra ett experiment! Ta upp mobilen och håll den i

handen. Det gäller dig också hemma i soffan! Ställ ner ölburken och chipspåsen och hämta telefonen. Allihop som tittar på det här programmet! Sätt fart!

Alla i publiken hade fått fram sin telefon, och TV-kamerorna spelade över skogen av telefoner.

– Tänk nu på ett tal, ett tal som är den summa pengar ni kan avvara i kväll utan att ni märker det. För de flesta kanske det bara är en femma, och det är helt OK. Andra kanske kan avvara en tia eller mera. Så slår ni telefonnumret på skärmen där, knappar in ert tal och trycker fyrkant. Kommer du inte fram, försök igen. I morgon kommer tidningarna säkert vara fulla med nyheten om galningen från Knimbo som sänkte alla telefonväxlar i landet! Så där ja, klart. Nu tittar vi alla på monitorn.

Siffrorna hade blivit galna, precis som på Knimbo. Lisa hade lyckats igen att femdubbla insamlingsbeloppet. Publiken applåderade men avbröts av Lisa.

– Det här får mig att tänka på julen. Minns ni hur glad man blir när man packar upp den där presenten från en vän eller käraste, och ler som om man inte kunnat köpa det där själv dagen efter. Tänk er sedan sittandes på andra sidan soffan när ni ser er käraste packa upp presenten som ni så noga slagit in. Minns glädjen ni känner när ni ser det där lyckliga leendet! Vad känns starkast? Få eller ge?

Hon gjorde en konstpaus. Alla insåg vad hon menade.

– Jag kan nog lova att de som blir hjälpta av pengarna från den här galan inte blir det minsta glada. Jag skämdes själv som en hund när jag fick gratis mat och var inte alls glad, bara tacksam att jag slapp gå hungrig och kall. Men visst är det oerhört glädjande att ha gett något som faktiskt håller en annan människa vid liv? Stämmer inte det Añeđliká?

– Inget kan vara mera sant. Det är därför jag aldrig slutat att hjälpa dig sedan jag träffade dig i tunnelbanan, trots att du egentligen inte ville ha min hjälp. Att ge är betydligt roligare än att få, det är det som hela livet handlar om.

Nu brakade publiken ut i jubel och applåder.

– Vad säger du Añeđliká, skall vi rocka taket av den här arenan nu!?!

Publiken skrek instämmande och Lisa tog gitarren från Janne i bandet och så började hon och Añeđliká köra en duett med en av Añeđlikás egna låtar, och hela publiken fick se att Lisa inte bara kunde sjunga känslosamt utan även rocka loss. Añeđliká häpnade inte bara över att Lisa kunde spela gitarr så bra, utan också att hon öste loss i gi-

tarrsolon som hon aldrig sett maken till. Inte visste hon att Lisa också kunde vara så vild på scenen!

Galan avslutades sedan med att de två tjejerna började sjunga ”We are the world”. Fler och fler av galans övriga artister kom in, sjöng sina egna verser och till slut var hela scenen full av artister som sjöng tillsammans. Lisa stod längst fram på scenen och fick hela publiken att sjunga med också.

Det var ett värdig avslutning på välgörenhetsgalan, som kom att samla mera pengar än någon gala någonsin gjort förut.

~ ~ ~

– Det var helt otroligt, det du gjorde igår, Lisa.

Añeđliká var full av beundran när de satt och pratade nästa morgon. Chris och Brago hade försvunnit iväg tillsammans till någon match. De hade verkligen hittat gemensamma intressen, trots sina olika bakgrunder.

– Vad menar du, Añeđliká? frågade hon. Jag gjorde bara typ samma sak som på din fars gala.

– Jag menar hur du helt lämnade ut dig själv så där, om ditt tidigare liv. Du visste att du skulle börja gråta på scenen redan innan, och ändå gjorde du det!

– Det var ju för en god sak. Jag menade allt det där jag sade om dig också. Du räddade mig verkligen, och jag har dig och tacka för att jag lever idag. Om du inte stannat den där dagen så hade jag dött av en medveten överdos innan dagen varit slut.

– Förresten, jag har undrat en del om varför du lämnade Jorden och åkte med Liënam till Knimbo. Och säg nu inte att du gjorde det av kärlek, för jag känner dig. Dina pojkvänner kommer och går som andra köper kläder.

– Jag följde faktiskt med honom till Knimbo för att komma bort från dig!

Añeđliká tittade på henne med ett chockat ansiktsuttryck.

– Vad menar du? Jag trodde jag var din bästa vän?!?

– Det är du också, och du kommer alltid att förbli det. Du har hjälpt mig ända sedan den dagen vi träffades, först och främst genom att bara vara en som bryr sig. En som ringer och frågar om vi skall gå ut tillsammans på bio, eller ragga killar eller vad som helst. Det är också tack vare dig som jag hade mat att äta och tak över huvudet,

för du ville alltid ha med mig på dina konserter, och du betalde väldigt högt gage till mig varje gång jag sjöng med dig.

– Jag betalde inte dig mer än de andra, jag betalde er alla vad ni var värda.

– Det är möjligt, men ändå var det det som höll mig flytande. När du åkte till Knimbo för ett år så föll allting samman. Efter ett halvår var mina pengar slut, jag blev vräkt och tvingades bo på gatan igen. Snart slogs jag med andra hemlösa vid soptunnorna bakom restaurangerna för de matrester som fanns där. Jag försökte få fart på min musikkarriär, med det ville sig bara inte. Jag spelade på klubbar, och visst var det kul men det kostade nästan mer är det gav. Gaget till bandet, kläder och annat gjorde att jag inte tjänade en spänn, så jag gav upp musiken.

– Jag visste inte att du skulle få det så svårt när jag lämnade dig för Knimbo. Hade jag vetat det hade jag aldrig åkt. Hittade du inga andra jobb då? Du är ju så företagsam, egentligen.

– Städa skitiga hotellrum? Visst, hur kul är det? Sedan kom du tillbaka igen, och drog upp mig på scenen så jag fick pengar igen. Det var då jag insåg att jag är helt beroende av dig för att överleva, och jag hatade mig själv för det. Det var som om jag inte var värd något utan dig, och jag klarade mig inte på egen hand. Kan du tänka dig hur det känns att vara så beroende av sin bästa vän? Och vad skulle hända den dagen du lade ner din gitarr för gott, vad skulle hända med mig då? Med vår vänskap? Sedan träffade jag Liënam, blev kär och såg en väg ut ur det hela.

– Tänk, jag kunde inte ana att du kände det så.

– Hur skulle du kunna ana det? Vad skulle hända om jag berättade, vad skulle du göra då? Hjälpa mig ännu mera? Nej tack!

– Så varför blev allt annorlunda på Knimbo, då?

– Tja, jag trodde faktiskt på ett liv med Liënam, och jag försökte verkligen. Jag passade upp honom, såg till att maten stod på bordet när han kom hem, höll hans lägenhet välstädad, tvättade, diskade och gjorde allt som han önskade. Men han ville ha ett ”traditionellt knimbonskt förhållande”. Du förstår säkert vad som menas med det.

– Det ord jag tänker på då är ”kvinnoslav”. Inte riktigt din stil, det förstår jag.

– Alltså han var snäll och så, och begärde ingenting. Han var vara så överbeskyddande och ville inte att jag skulle gå runt själv utan honom som livvakt. Jag försökte det också, men när jag försökte shoppa kläder med honom så blev han uttråkad efter tre

affärer. Men ensam fick jag aldrig gå runt i city. Och spela musik var helt uteslutet, tänk om jag skulle börja tjäna mera pengar än han!

– Vad var det som blev droppen som fick dig att lämna honom?

– Det var när jag färgade håret blått, han blev fullständigt galen på mig.

– Han gillade inte ditt blåa hår? Jag tycker det passar dig.

– Det var det som var problemet, han tyckte jag såg så extrem och udda ut redan att det inte spelade någon roll att det var blått. Han sade till och med att det var ganska snyggt. Men det var det faktum att jag färgade det utan att fråga om lov, och gick ut själv utan att han var med mig som han inte kunde acceptera. Så jag hade ett långt samtal med honom om att jag ville ha lite mera frihet medan han var på jobbet, men han ville inte lyssna på det örat. Så dagen efter skrev jag ett långt avskedsbrev till honom och drog.

– Ja, min far har berättat det faktiskt. Han sade att du levde ute i skogen?

– Jag hade fixat en sorts bädd under några buskar, fiskade i sjön och höll mig undan från Draëk, som bara ville skicka hem mig till Jorden för att slippa ansvaret för mig. Ett par ägare av ett kafé gav mig all överbliven mat om jag städade lokalen efter stängningsdags. Det var inte särskilt bra liv, men ändå bättre än att slåss vid soptunnorna på Jorden. Sedan kom din far och gav mig en fet spark i baken!

– Inte bokstavligen hoppas jag, skrattade Añeđliká.

– Nej det är klart. Först så spenderade han mycket pengar och tid att bara hitta mig. Han visade att han genuint brydde sig om hur det gick för mig. Det måste vara något som går i släkten, antar jag. Samtidigt respekterade han till hundra procent att jag inte ville ha någon hjälp. När han sedan bad mig uppträda på hans gala så insåg jag naturligtvis att han bad mig mest för att han ville hjälpa mig trots allt. Jag tackade nej förstås. Jag tycke att jag fått nog hjälp av familjen Croëlño.

– Men uppträdde du inte på galan ändå? Vanja sade ju att du gjorde det.

– Visst, jag ändrade mig och insåg att jag kunde utnyttja din far för att uppnå fördelar för mig själv. Herregud, vad han blev förbannad på mig när han väl förstod det efteråt. Jag har väl aldrig blivit utskälld så mycket.

– Min far, skällde på dig? Vad gjorde du egentligen?

– Jo, jag ringde också Riëvan under livesändningen, precis som du. Jag ville att han skulle se och höra mig så att han kanske skulle be mig uppträda på Grimja. Det var bara det att jag pratade med honom i förväg, och diskuterade hela upplägget med hans pressansvarige. Sedan följde jag bara snällt den uppgjorda dialogen när jag ringde Riëvan från scenen.

– Herregud, vilken kupp! Du gav den stroppen gratis reklam! Inte konstigt att far blev arg på dig. Hur gick det då?

– Tja, din far förlät mig och jag spelade på Grimja en och en halv månad senare. Jag gjorde en utmanande reklamvideo och drog dit över 32 000 pers. Inte lika mycket som du, med mer än tillräckligt för att göra mig stinkande rik. Sedan använde jag pengarna till att skaffa en liten gård jag kunde bo på och fick skivbolagen att slåss för att skriva kontrakt med mig. Sen var det turné med mitt eget band och inbjudningar till diverse talkshows i TV. Och mera pengar än jag kan göra av med på en livstid.

– Vad kul för dig att det gick så bra!

– Så nu kan jag äntligen sitta här och prata med min bästa vän i hela universum utan att känna mig illa till mods för att jag utnyttjar henne. Även om min musikkarriär kraschar i morgon, så klarar jag mig ändå. Jag kan nu leva bara av min gård om jag blir tvungen, och pengarna jag redan nu har på banken räcker nog till ett bra, enkelt liv även om jag inte tjänar en krona mer i mitt liv.

– Men du skall väl inte sluta spela musik, eller?

– Det är skitkul att stå på scenen. Det var roligt att sjunga med dig förr i världen, men tusen gånger roligare att själv stå i rampljuset. Så länge jag har en publik som gillar mig så kommer jag fortsätta att spela, det är helt klart.

– Det är precis så jag känner också, nickade Añeđliká.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 14

Lisas bakgrund

Añeđliká hade svårt att släppa tankarna på hur svårt Lisa hade fått det här på Jorden bara för att Añeđliká hade fått för sig att spela musik på sin hemplanet och därmed lämna Lisa ensam på Jorden i mer än ett år. På kvällen satt hon och tänkte tillbaka på hur det var när hon först träffade Lisa och vad som sedan hände.

Det var ganska precis tio år sedan, och Añeđliká var 23 år gammal, men redan på väg att bli känd som rockstjärna. Hon hade just haft sin allra första konsert,

som var på Madison Square Garden och hon hade stannat kvar i New York ett par dagar. En kväll på väg till sitt hotell skulle hon ta tunnelbanan och där i ett hörn fick hon syn på en flicka som satt på det skitiga golvet med en full spruta i sin hand. Flickan tittade på henne med stora ögon. Hon hade säkert inte sett en utomjording förut så hon stirrade på Añeđlikás gröna hud, gröna hår och antenner. Det här hände innan hon färgat sitt hår rosa. Añeđliká tittade tillbaka och undrade varför hon kände sig så berörd. Flickan hade extremt långt hår, trasiga kläder och var smutsig och hade en sorts modlöshet målat över hela ansiktet.

Añeđliká passerade flickan men stannade sedan och såg sig över axeln. Flickan tittade fortfarande efter henne så Añeđliká vände sig om och frågade hur hon mådde. Till hennes förtvivlan så brast flickan ut i gråt och snyftade så det ekade i tunneln. Añeđliká satte sig ner bredvid henne utan att bry sig om att hennes dyra klänning blev förstörd och slog armarna om flickan. Hon kramade tillbaka så hårt att det nästan gjorde ont. När snyftningarna började avta tog Añeđliká sprutan ifrån henne, krossade den och kastade den i en papperskorg. Sedan tog hon flickans hand och hon följde med utan ett ord. Hon gissade att flickan var hungrig, så hon gick till restaurangen på hotellet där hon bodde.

– Är du hungrig?

Flickan sade fortfarande ingenting, men nickade en aning. Añeđliká beställde mat till dem bägge två och flickan började äta som om hon aldrig sett mat förut.

– Vad heter du egentligen och hur gammal är du, frågade Añeđliká.

– Lisa, 16 år, sade flickan medan hon tuggade.

Det var de första orden hon hade fått ut henne.

– Var är dina föräldrar då, Lisa?

Lisa ryckte på axlarna och pekade mot himmelen. Añeđliká försökte få henne att berätta mera, men Lisa var som en mussla. Hon följde lydigt med upp på Añeđlikás hotellrum, och satte sig på sängkanten till sängen som Añeđliká pekade på att hon kunde sova i. Då först sade Lisa sin första hela mening.

– Varför kunde du inte bara låtit mig ta livet av mig i tunnelbanan så att allt hemskt skulle ta slut?

Añeđliká tittade chockat på henne och mindes de gånger hon själv velat ta livet av sig, men inte gjort det. Hon kände att hon måste få Lisa på andra tankar så hon satte sig på sängen och berättade lite om sitt eget liv, om alla bekymmer hon haft när hon kom till Jorden som utomjording men att allting ordnat sig till slut och att självmord aldrig var en lösning. Men hon upptäckte att hon talat för döva öron, för Lisa hade redan somnat på sängen.

När Añeđliká vaknade på morgonen så mindes hon plötsligt Lisa, och såg att hon inte låg kvar i sängen bredvid henne. Hon blev rädd med tanke på vad Lisa sagt kvällen innan. Då hörde hon vattnet rinna från toalettrummet och blev ännu räddare. Inte tänkte väl Lisa dränka sig här i hennes hotellrum!? Hon skyndade in i toalettrummet som Lisa lyckligtvis inte hade låst och hittade henne i badkaret tvättandes sitt långa hår. Añeđliká suckade av lättnad.

– Jag får väl bada?

– Visst, självklart får du det. När du är klar kan vi gå ner och äta frukost och sedan åker vi hem till mig i Jacksonville. Du följer väl med mig dit?

Lisa svarade inte men när Añeđliká tog tåget hem till Jacksonville så följde Lisa med och flyttade in med henne. Hon hade fortfarande inte fått reda på särskilt mycket av henne, bara att hon var hemlös efter att hennes mamma hade dött och bara efterlämnat sjukhusskulder. Och att Lisa hade stulit sprutan hon hade haft i sin hand från en knarkare. Den var fylld med heroin och hon hade bestämt sig för att spruta sig full med den för att slippa leva längre. Så när Añeđliká åkte ut på sin första turné över hela landet så vågade hon inte lämna Lisa ensam, utan bestämde sig för att hon måste ta med henne på turnén.

~ ~ ~

Añeđliká ringde sitt jobb, förklarade vad som hänt och bad om att få jobba hemifrån för att inte lämna Lisa ensam alltför mycket. Det gick bra, så hon stannade hemma för det mesta, utom när hon gick ut för att spela in en reklamvideo till sin turné och fixa håret. Lisa blev rätt förvånad när Añeđliká kom hem från

hårsalongen med rosa hår. Lisa var fortfarande väldigt tystlåten men verkade ändå lite gladare nu. Hon lånade en gitarr av Añeđliká och satt och sjöng för sig själv i lägenheten. Añeđliká insåg att Lisa hade en fantastisk sångröst och undrade om hon inte ville bli en bakgrundssångare på hennes konserter tillsammans med Sandra och på sitt tysta sätt gick Lisa med på det. Så hon började träna in sångerna som Añeđliká skulle sjunga. Lisa fick också ett par bongotrummor som hon använde för att markera takten i Añeđlikás låtar. Det lät riktigt bra, tyckte de båda två.

Men hon fortsatte att sjunga sina mystiska sånger, som Añeđliká aldrig hört förut. Texterna var så personliga att hon insåg att Lisa måste skrivit dem själv så till sist frågade hon om inte Lisa ville sjunga en av sina sånger på scenen.

– Aldrig, jag kan inte sjunga själv på scenen.

– Men om jag sjunger den och du sjunger med i bakgrunden, då?

– OK då.

Añeđliká log lite för sig själv. Hon hade vissa planer för Lisa, som hon nog inte skulle tycka om, men som ändå skulle hjälpa henne.

~ ~ ~

Lisa var riktigt nervös bakom scenen i Jacksonville Veterans Memorial Arena just innan första konserten skulle börja, men Añeđliká log mot henne och kramade henne.

– Det kommer att gå bra. Alla kommer att titta på mig och inte på dig.

Lisa bara skakade på huvudet. Sedan tittade hon på när Añeđliká gjorde en storslagen entré i rök och dånande gitarrer. Medan hon öste på för fullt gick Sandra och Lisa obemärkta in på scenen. Snart stod Lisa bredvid Sandra och sjöng med i refrängerna, doade och förstärkte precis såsom Añeđliká hade velat ha det. Sandra hade ett par instrument också, en triangel och några klockor medan Lisa slog på sina trummor. Hon häpnade över energin från Añeđliká när hon bara öste på i hela två timmar utan paus innan hon varvade ner med lite lugnare sånger. Efter några ballader så pekade hon till Lisas förskräckelse på henne.

– Nästa sång är skriven av min goda vän Lisa som står i kören därborta. Den handlar om hennes kärlek till skog och natur. Sjung med mig nu, Lisa!

Añeđliká började sjunga ”Skogen är min vän”, som var Lisas favoritsång, och Lisa sjöng med såsom de hade tränat. Hela publiken gungade med och tände sina tändare och det blev riktigt stämningsfullt. Lisa levde sig så in i sången att hon inte upptäckte att Añeđliká slutat sjunga efter de första två raderna, så att det bara var Lisas röst som hördes. Det var inte förrän i sista refrängen som hon upptäckte att hela scenen var mörklagd utom en ensam spotlight som lyste på henne. Añeđliká var försvunnen, Sandra likaså. Hon fick en chock men hon lyckades ändå sjunga färdigt sången och när den var slut så jublade hela publiken och skrek.

– Lisa! Lisa! Lisa!

Añeđliká såg att Lisas ben knappt bar henne, så överväldigad som hon blivit av publikens respons, så hon tog över igen och sjöng ett par ballader till och sedan sade hon bara ”Tack för mig” och alla lämnade scenen.

– Du din skurk! Din inpiskade bandit! Jag hatar dig! Jag sa ju att jag inte ville sjunga själv, du din, din...

Lisa fick nästan ingen luft. Añeđliká hade aldrig sett henne skrika och visa så mycket känslor förut. Añeđliká tyckte om att Lisa äntligen visade energi och egen vilja, och log lite avvärjande och svarade.

– Men du klarade det ju fint. Kändes det inte bra när publiken jublade åt dig?

– Det är klart, men ändå. Din, din... Asch, jag hittar inte rätt ord.

– ”Tack” kanske?

– Inte alls! Är du dum, eller? Det där var elakt! Men ändå, det var rätt kul i alla fall, så okej då. Tack.

Lisa kramade Añeđliká och insåg att hon faktiskt blivit hennes bästa vän i världen. Inte en som bara säger det, utan en som verkligen försöker hjälpa till. Och det vare sig man ber om det, eller ens vill ha någon hjälp.

Konserten var inte slut, utan Añeđliká gick in igen och höll på en hel timme till. Lisa vågade sig in på scenen också och började njuta av uppmärksamheten från publiken för första gången i sitt liv.

Dagen efter satte sig alla i turnébussen för att åka iväg till nästa arena. Lisa satte sig i ett hörn längst bak i bussen utan ett ord, och satt bara med slutna ögon. Añeđliká kunde se att hon ofta torkade sina ögon och funderade på att gå bak till henne för att få henne lite gladare. Men hon kom inte på vad hon i så fall skulle säga, så hon satt kvar och grubblade själv. Hela stämningen i bussen blev rätt dyster, och de övriga musikerna hade mest viskade konversationer eller lyssnade på musik i sina hörlurar. Efter några timmar började Lisa att spela och sjunga sina sånger, men så tyst att det nästan inte hördes.

Till kvällen kom de fram till hotellet där de skulle sova för att åka vidare en kortare sträcka dagen efter. Añeđliká ville släppa loss lite så hon frågade Lisa om det gick bra för henne att hon stannade på hotellet medan Añeđliká gick på en klubb, och Lisa sade inte nej i alla fall. Men när hon sedan kom tillbaka till hotellrummet så hade Lisa försvunnit. Det var redan mycket sent, men Añeđliká letade genom hotellbaren, hobbyrum och alla andra delar utan att hitta henne. Hon gick till och med runt till bakgården för att se om Lisa gått upp på taket och sedan hoppat ner. Hon ringde till och med runt till sjukhusen. Men till sist fick hon gå och lägga sig, sjuk av oro för vad som hänt med Lisa. Hon kände sig övertygad om att något dåligt hade hänt, och kunde knappt sova.

På morgonen vid frukosten så frågade hon de andra musikerna om de visste var Lisa var, men ingen hade sett henne på kvällen eller på morgonen. Hon blev allt mera orolig när Janne pekade mot dörren.

– Där kommer hon ju!

Visst var det Lisa som kom gående med något som faktiskt verkade vara ett lyckligt leende. Hon hämtade frukost och satte sig ner vid bordet som om ingenting hade hänt. Hon tittade på Añeđliká som såg riktigt arg ut och väntade på att hon skulle explodera och skälla ut henne. Men Añeđliká sade ingenting, bara åt färdigt och gick sedan utan ett ord upp till rummet tillsammans med Lisa för att packa.

Lite senare, i turnébussen, satt Lisa som vanligt längst bak och Añeđliká i främre delen. Lisa spelade på gitarren och sjöng fortfarande så tyst att den nästan inte hördes. Hon torkade sina ögon då och då, men sjöng ändå vidare. Plötsligt reste sig Añeđliká och gick bak till Lisa och satte sig ner bredvid henne. Lisa anade vad som var på väg att hända och lade undan gitarren.

– Lisa, jag vet att jag inte är din mamma. Du behöver inte be mig om tillåtelse att göra något, eller förklara dig för mig när du gjort något. Men du är min bästa vän och jag var faktiskt väldigt orolig för dig i natt. Jag letade runt i alla gränder runt hotellet för att se om du gjort något desperat och ringde alla sjukhus. Du behöver inte förklara något, men jag vill bara att du skall veta att jag bryr mig om dig och kunde knappt sova på hela natten.

– Jag tänkte inte på det, jag sov bara i ett annat rum i natt. Jag trodde att du inte skulle gilla det, så jag frågade inte.

– Det hade varit enkelt för dig att bara ringa mitt rum och säga var du var. Jag är inte rätt person att döma dig om du gör något fel, men jag vill bara veta att du mår bra och är i säkerhet.

Lisa tittade ner och kände sig illa till mods. Naturligtvis hade Añeđliká rätt i att det inte var snällt det som Lisa hade gjort. Hon hade all anledning att vara arg på henne, så Lisa bara väntade på utskällningen som väntade. Añeđliká tänkte att även om det Lisa gjort var fel, så hade Añeđliká gjort mycket dumma saker också, så hon var knappast rätt person att kritisera. Efter en lång tystnad så sade hon slutligen till Lisa:

– Var han snygg?

– Vem?

– Asch, du vet. Du tror väl inte du kan inbilla mig att du sov ensam i ett annat rum, eller tillsammans med en annan tjej? Så, var han snygg?

– Han var rätt gullig, faktiskt. Jag hade inga planer på något, jag gick bara ner i baren för att hitta något att dricka, för jag var så törstig och vattnet på rummet smakar så äckligt. Jag fick den här killen att bjuda mig på några drinkar.

– Menar du sprit, eller?

– Nej, han är bara sjutton år, så det blev rena fruktdrinkar. Det var jättegott! Jag var lite misstänksam, så jag gick bort till bartendern och frågade om det fanns alkohol i drinkarna, men han sade nej.

– Och sedan bad han dig följa med upp på rummet som tack för dem?

– Nej, det var faktiskt min idé. Han tittade på mig hela tiden i smyg och verkade intresserad, men vågade inte säga något. Så jag kom med en liten vit lögn, att jag var hemlös och undrade om jag kunde sova i hans säng för en natt. Det är ju inte helt fel, för jag har ju faktiskt inget eget hem.

– Du din lurifax! Vad hände på rummet då?

– Ingenting, han var fortfarande för blyg. Men efter lite övertalning så...

Lisa fnissade lite. Añeđliká kände trots allt en stor lättnad, för Lisa hade för första gången kommit ut ur sitt skal och börjat prata. Dessutom hade hon tagit egna initiativ, kanske inte det bästa men i alla fall. De satt i flera timmar och pratade om allt möjligt. Añeđliká berättade om de killar som hon hade haft och Lisa om sina och spänningarna mellan dem började lossna allt mera.

Vid lunchstoppet satt alla vid samma bord. Janne från bandet vände sig till Lisa medan de väntade på maten.

– Du Lisa, jag har en sak jag skulle vilja fråga dig. Du brukar ju sitta bak i bussen och spela och sjunga hela tiden.

Añeđliká puttade på Janne för att få honom att förstå att han inte skulle klaga på Lisa nu när hon äntligen började öppna upp sig lite. Han ignorerade det och fortsatte.

– Visserligen sjunger du väldigt tyst men det hörs ändå i hela bussen.

– Jag är ledsen för det, men jag behöver sjunga för att må bättre. Jag kanske kan sjunga ännu lite tystare.

– Alltså, vi är alla musiker och älskar musik. Problemet är att du sjunger så tyst så vi inte kan höra dig. Kan du inte sjunga och spela högre, så vi alla kan njuta av

din sång? Det skulle bli så mycket trevligare i bussen. Jag vill inte be Añeđliká sjunga i bussen, för hennes musik skulle spränga våra trumhinnor.

Alla krattade, Lisa också. De andra musikerna höll med så när de klev på bussen igen så tog Lisa gitarren och spelade och sjöng så att alla kunde höra. Janne tog sin gitarr och försökte hänga med och Sandra hummade med också. Stämningen i bussen hade gått från nertryckt till riktigt uppsluppen, och Lisa började tycka att livet trots att var rätt bra att leva.

På konserten på kvällen upprepades Lisas solo med hennes egen sång, men nu var hon med på det hela och tyckte det var fantastiskt att få sjunga en sång framför en sådan stor publik, för Añeđliká hade nästan alltid över 10 000 på varje konsert.

Añeđliká tyckte om många av sångerna som Lisa sjöng i bussen, men lyckades inte övertala henne att sjunga flera sånger på konserterna. I stället fick Añeđliká själv Lisas tillstånd att sjunga hennes sånger fast med sin egen hårdrockstil. Lisa hade ganska många sånger som hon gjort själv, och skrev nytt hela tiden. Det var på så sätt som Añeđliká fick många av sina allra mest populära sånger och lyckades få så mycket material att hon kunde hålla sina maratonkonserter på över fyra timmar.

När turnén var över så betalade Añeđliká ut lön till alla som varit med, inklusive till Lisa. Hon skaffade sig en lägenhet och klarade sig rätt bra på egen hand. Och även om de enda gångerna hon stod på scenen var när Añeđliká uppträdde så hade hon tillräckligt med pengar för att leva ett hyfsat liv. Fast hon gick aldrig med på att sjunga något solo igen på hennes konserter.

~ ~ ~

Añeđliká vaknade upp från sina minnen när Nina ropade på henne från barnkammaren. Hon gick in till Nina för att läsa en godnattsaga.

”Jag undrar om jag kan övertala Lisa att sjunga med mig igen?” funderade hon medan hon läste för Nina.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 15

Konsert med Añeđliká

Lisa tittade lite surt på Añeđliká som just föreslagit att de skulle göra en konsert tillsammans på Madison Square Garden där Añeđliká hade en konsert bokad.

– Vad menar du att du vill att jag skall sjunga på din konsert? Vill du backa tillbaka till tiden när jag var med i din doakör, eller? Jag som trodde att jag just förklarat att jag inte vill ha tillbaka mitt gamla liv.

– Nej, det var inte det jag menade. Det jag vill är att vi gör en konsert tillsammans. En ”Lisa & Añeđliká”-konsert, där vi typ sjunger varannan låt. Det skulle vara så kul för mig om jag fick doa för dig som omväxling! Eller att vi sjunger duett till mina eller dina sånger. Vad säger du? Det skulle vara helt galet att göra det, och du vet att jag älskar galet!

– Jag vet att du är galen, och lite av det har väl smittat av sig på mig också. Men ändå, jag vet inte...

– Snälla, Lisa. Öppna upp dig för mig. Vi har alltid kunna prata, säg vad du tänker, och varför du inte vill. Du vet att jag inte blir arg på dig.

– Vi har alltid pratat, ja, men egentligen aldrig om viktiga saker, som livet och känslor och så. Bara om killar och musik och vardagsprylar.

– Det stämmer, du har alltid varit lite mystisk och hemlighetsfull. Nästan som om du är ett sådant där magiskt väsen som du låter påskina. Men har vi inte känt varandra länge nog nu för att faktiskt kunna prata om allt? Du öppnade ju upp dig rätt ordentligt häromdagen, och du har aldrig gjort mig så glad förut.

– Kanske det. Ja, ja då. Det skulle förstås vara jättekul att sjunga med dig på scenen igen, men jag planerar att försöka slå mig in på musikscenen också här på Jorden. Och då vill jag inte uppfattas som en Añeđliká-kopia, och jag vill absolut inte stå på en scen, sjunga min musik och sedan se hela publiken gå efter andra låten på grund av att de trodde att jag skulle spela din hårdrock. Å andra sidan kan en konsert med dig kickstarta min karriär här på Jorden. Fast jag vill inte heller ha mera hjälp av dig, det får räcka nu. Så grejen är inte att jag inte vill spela med dig, det är att jag inte vet vad jag vill.

– Glöm det där med att jag hjälper dig genom att du spelar tillsammans med mig. Du sa ju nyss att du redan är stinkande rik. Du behöver inte min hjälp längre, och det tycker jag är super. Grejen är att jag vill stå på scen med min bästa vän och spela och sjunga med henne, med dig alltså.

– Låt mig fundera på det en stund. Okej, nu har jag funderat, vi gör det! Om min musikkarriär här på Jorden går åt skogen, så åker jag bara hem till Knimbo och fortätter min karriär där.

– Det är så kul att höra dig säga ”hem till Knimbo”. Det är ju egentligen min hemplanet. Så låt oss nu planera för vår gemensamma konsert!

– Men jag ett absolut villkor! Du betalar mig inte ett enda öre för det. Jag ställer upp för att du är min bästis och för att jag tycker det är kul.

– Visst, visst om det är så du vill ha det.

~ ~ ~

På kvällen så skaffade Añeđliká en barnvakt åt Nina, och sedan gick de alla ut på en klubb för att roa sig. Det var trevligt och riktigt bra underhållning med en känd discjockey, så de dansade tillsammans. Det vill säga tills ett gäng med tre busar kom in genom dörren. De fick genast syn på Brago som dansade med Lisa och bestämde sig för att mucka gräl med honom, mest för att han såg tuff ut och dessutom uppenbarligen var utomjording.

– Vad är du för en typ, tror du att du kan umgås med den där bitchen bara för att du är från en annan planet?

Lisa reagerade snabbare än Brago, som ändå inte förstått vad de sagt, och ställde sig utmanande framför honom.

– Vem är det du kallar för bitch?

– Dej naturligtvis. Dumpa din löjliga alien och kom och var med en riktig man i stället!

– Skulle det vara du det, fnös Lisa. Stor i orden, liten i byxan.

Muskelberget tände till och drog iväg en örfil mot Lisa som duckade. Han tittade på Brago och väntade på att han skulle reagera när hans flickvän attackerades. Men han rörde inte en min. Añeđliká och Chris hade blivit riktigt rädda, ingen av dem hade varit inblandade i slagsmål förut. Añeđliká tittade på Lisa och sade:

– Kom Lisa, så går vi i stället.

– Inte förrän den här nollan bett om ursäkt för att han kallade mig för bitch!

– Vem kallar du nolla!

– Jag ser bara en, och han står mitt framför mig.

Nollan gav Lisa en kraftig knuff så hon stapplade baklänges. Men då knuffade hon honom tillbaka så han föll baklänges. Han reste sig ilsket när hans kompisar skrattade och gick fram till henne.

– Tänk inte ens på att knuffa mig igen! Du kommer att ångra det, tro mig!

Añeđliká tittade på Brago och väntade sig att han skulle ingripa. Hans ärr och brutna näsa vittnade om att han varit i slagsmål förut. Men han bara log och satte sig på ett bord och tittade på. Muskelberget försökte knuffa Lisa igen, men då tog hon tag i hans arm och kastade honom i en båge över sitt huvud. Brago gjorde en grimas åt minnet men lade märke till att Lisa höll kvar i busens ärm så han landade på sidan i stället för på nacken. Det gjorde säkert ont ändå, men han kom snabbt på fötter och rusade mot Lisa igen, men stöp omedelbart framlänges när hon fällde honom. Han tog sig om näsan som hade börjat blöda. Den verkade bruten också.

– Ska ni bara stå där, fräste han åt sina kompisar. Håll fast henne så jag kan spöa upp henne ordentligt!

Hans två kumpaner grep tag i Lisas armar bakifrån och höll fast henne. Men nu reagerade Brago, ställde sig upp och golvade en av dem med ett enda tungt knytnävsslag. Lisa kastade den andra genom luften så han landande ovanpå den första med en otäckt ljud. Brutna Näsan reste sig upp och kastade sig över Lisa med svingande nävar bara för att finna sig själv luftburen igen. Denna gång höll Lisa tag om armen när han landat och vred om handleden så det krasade i den.

– Du bröt min handled, skrek han ynkligt.

– Var tacksam för att det bara är din handled. Förra busen som hoppade på mig bröt jag nacken på.

Hans mörbultade kamrater kom upp på fötter igen och Lisa tog ett steg mot dem. Båda vände på klacken och sprang ut från klubben. Lisa tog tag i andra handen på Brutna Handleden och hjälpte honom på fötter. Han tittade förvånat på henne och följde sedan snabbt efter sina kamrater ut.

Añeđliká och Chris stirrade på Lisa och Brago med långa ansikten. Chris frågade Brago:

– *Varför ingrep du inte? Du visade ju att du har stenar i nävarna. Om jag hade gett mig in så hade jag säkert fått stryk.*

– *Jag känner Lisa, hon behöver ingen hjälp ifall de inte kommer i pack. Den där busen som hon bröt nacken av senast var nämligen jag.*

– *Jag anar en intressant historia här*, skrattade Añeđliká.

Så Brago berättade om första gången han träffade Lisa och målade upp det så det verkade som om Lisa var två meter lång med massor med muskler. Añeđliká och Chris skrattade glatt åt historien som Brago berättade.

– *Men hur kom det sig att han blev din pojkvän sedan?* frågade Añeđliká.

– *Ja, inte var det då för att han var särskild snygg med nackkrage och bandage runt antennen*, svarade Lisa torrt. *Snarare för att han väntade på mig sen på kvällen och ville be om ursäkt, trots att han hade väldigt ont från sina skador. Han visade sin mjuka sida, och det var den jag föll för. Och fortfarande faller för varje dag.*

~ ~ ~

Dagen efter smet Lisa i väg tidigt utan att säga till Brago vad hon planerade. När hon kom tillbaka letade rätt på honom i hobbyrummet på hotellet och sade bara att han skulle komma, för hon hade överraskning. Utanför hotellet stod en stor motorcykel, och Lisa gick fram till den och stoppade nycklarna i tändningslåset.

– *Jag hyrde denna för idag,* sade hon leende.

– *Men du vet att jag inte klarar av köra jordiska motorcyklar. De är så, så primitiva.*

– *Jag vet det. Hoppa upp bara!*

Hon tog på sig en hjälm, gav honom den andra och satte sig sedan upp på motorcykeln. Han tittade förvånat på henne, men satte sig sedan upp bakom henne.

Hon drog iväg nerför gatan och ut från staden. Han tyckte att hon körde förvånansvärt bra, fast hon tog det rätt lugnt. När de kom till en skog så körde hon in i skogen på en liten smal väg och stannade sedan vid en liten fors. Den här gången var det hon som packade upp en picknick i skogen, och han njöt i fulla drag. Både av att få åka motorcykel igen, och att få sitta med denna ljuvliga kvinna helt ensam inne i en skog och äta kycklinglår och mackor. Det här skulle han helt klart kunna vänja sig vid!

De stannade i skogen hela dagen och på vägen hem lät Lisa honom testa att köra lite grann. Han kände sig rätt osäker, men insåg att om han verkligen försökte så skulle han kunna lära sig det. Långsamt började han omvärdera det han hade sagt tidigare, att han aldrig skulle kunna tänka sig att flytta till Jorden.

~ ~ ~

Madison Square Garden var fylld till sista plats. Publiken sorlade av spänd förväntan men också nyfikenhet. Det stod nämligen ”Lisa & Añeđliká” på alla affischer utanför och bredvid scenen, och inte ”Angelica”, som biljetten visade. Prick på klockslaget så började det dåna som av ett rymdskepp ur högtalarna och en speakerröst sade: ”Hon kommer från en galax långt, långt borta! Nu har hon landat här, på denna planet! Den mystiska varelsen från de djupa skogarna”.

Publiken började vråla, för alla trodde att Añeđliká skulle komma in. Plötsligt exploderade scenen i gigantiska fontäner av pyroteknik, alla monitorerna runt scenen blixtrade fram namnet ”LISA” i stora bokstäver och ut i detta kaos steg Lisa med sitt ljusblåa hår skimrande runt nästan hela kroppen. Hon hade en elgitarr på höften och öste loss i en av de många sånger som hon skrivit åt Añeđliká och publiken svarade med ett ännu högre vrål. Lisa var långt från sitt vanliga, milda jag utan öste på som ett vilddjur tillsammans med Añeđlikás band.

Direkt efter första låten så klickade trummisen ”Thunder” igång nästa låt. Det var en av Añeđliká mest kända låtar, men till allas förvåning så var det Lisa som sjöng den, och hon sjöng den dessutom på knimbonska i stället för på engelska. Publiken var överraskad att hon ens kunde Añeđlikás modersmål. Efter halva låten så kom också Añeđliká in på scenen och sjöng duett med Lisa på sitt eget språk som om det var det mest naturliga saken i världen.

– Hej på er allihopa, sade Añeđliká sedan till publiken. Det känns otroligt fint att vara tillbaka på den är scenen, det är över tio år sedan sist. Ännu mera otroligt är det att för första gången ha Lisa med mig här. Hon har aldrig stått på scenen i den här arenan förut, trots att hon alltid stått på scenen tillsammans med mig sedan dess. Kör igång, Lisa, visa vad du går för!

Lisa tackade och började slå på sina knimbonska trummor. Jon och Sofia kom in från sidan spelandes nyckelharpa och tvärflöjt medan Lisa sjöng låten som legat högst upp på topplistan på Knimbo när hon lämnade planeten, fast med en översatt text. Hennes melodiska pop, otroliga röstomfång och ovanliga instrument fick publiken att tända till. Añeđliká hade tagit ett par steg bakåt och doade med i sången i bakgrunden.

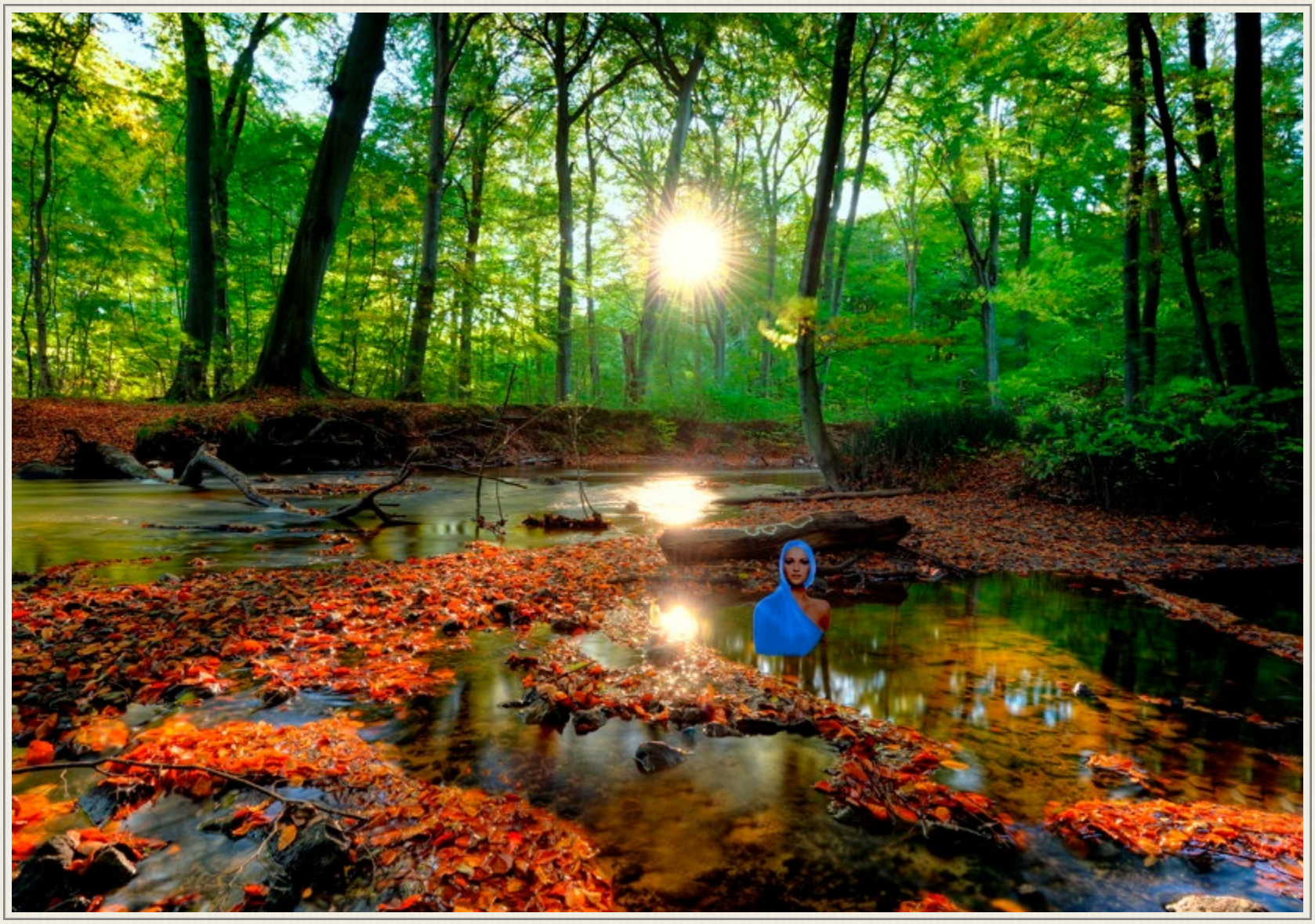
Sedan fortsatte konserten med omväxlande Añeđlikás sånger och omväxlande Lisas sånger. Ibland hjälpte de varandra som bakgrundssångare, men för det mesta sjöng de duett. Añeđliká hade verkligen fått jobba hårt för att lära sig sjunga Lisas sånger på hennes vis, medan Lisa ju redan kunde de flesta av Añeđlikás sånger. Tillsammans var de så samspelta som bara bästa vänner kan vara. Publiken flöt fram som i ett lyckorus. Añeđliká ångrade inte en sekund att hon bett Lisa vara med om detta, för det var så fantastiskt att stå sida vid sida om en självsäker Lisa, som verkligen verkade ha hittat sig själv till slut.

Añeđliká planerade att be Lisa om en tjänst efter konserten. Hon visste att Lisa planerade för egna konserter, och Añeđliká ville var med på dem. Hoppas bara att Lisa inte skulle bli sur eller säga nej!

KAPITEL 16

Jordiska konserter

Lisa började energiskt att förbereda för ett par konserter här på Jorden. Hon hade bestämt sig för att satsa en rätt stor del av sin förmögenhet på att göra riktigt bra shower för att hon ville visa för sig själv att hon faktiskt kunde bli populär av egen kraft även på Jorden. Hon köpte reklamtid i TV och annonserade i tidningar. Bandet var en blandning av de musiker som Añeđliká brukade ha och syskonen Jon och Sofia Anderson från galan samt Deborah Lewis som spelade panflöjt. Det gick åt mycket tid till att träna arrangemang med dem, och boka arenor och allt

annat praktiskt. Hon insåg att det inte var så mycket tid att vinka på, så hon bad till slut Añeđliká om hjälp. Hon undrade om hon kunde hyra Añeđlikás scenutrustning och buss, så att det skulle bli lite mindre att göra.

– Det är väl klart att du får låna mina grejer, du behöver inte betala. Det vore ju dumt att köpa allting för att sedan dumpa det när du åker tillbaka till Knimbo.

– De skulle kännas bättre om jag betalar hyra till dig.

– Visst, om du absolut vill. Jag undrar bara en liten sak. Faktiskt vill jag be om en liten tjänst. Eller en stor tjänst. En ganska stor tjänst, faktiskt. Det är helt okay om du säger nej, men du skulle göra mig väldigt glad om du gick med på det. Fast du måste inte gå med på det.

Lisa blev nästan lite orolig. Añeđliká brukade inte springa som katten runt het gröt så där, så det måste vara något känsligt hon ville.

– Sluta vela så där, ut med det bara!

– Jo, jag skulle vilja följa med på din miniturné, och stå på scenen tillsammans med dig. Jag skulle tycka det vore så super att faktiskt få vara med om din stora lycka. För jag är helt säker på att du kommer att göra succé.

– Jag skulle på ett sätt älska att stå på scen med dig. Men jag vill ju inte att folk skall komma för att lyssna på ”Angelica”, eller tro att det är du som skall sjunga. Kanske blir de besvikna om du inte kör dina låtar, eller att jag kör din stil, och sedan glömmer alla bort att ”Lisa” står på scenen.

– Det är klart, det vill jag inte. Men jag vill inte stå bredvid dig som vi gjorde på min konsert, jag vill vara i din doakör.

– Du? Doa? Är det inte under din värdighet?

– Inte om det är bakom dig jag doar. Jag skulle känna det som en ära att få doa bakom dig. Jag tar på mig min svarta peruk och sminkar mitt gröna ansikte som jag gjorde min första tid på Jorden, innan jag ville visa att jag var utomjording. Ingen kommer att se att det är jag, för allas ögon kommer att vara på dig. Du är ju så het! Killarna kommer inte att kunna ta ögonen från dig!

Lisa tog sig en funderare.

– Ja, ja. Om min karriär på Jorden går åt skogen så spelar det ju ingen roll. Jag är väl typ skyldig dig det här. Och nog skulle det vara kul att dela det här med dig, det tycker jag också.

Så helt plötsligt blev Añeđliká inblandad i alla förberedelser. Hon fick ju lov att lära sig alla Lisas sånger, och de fick gå igenom hur hon skulle sjunga. Eftersom Lisa tyckte att det skulle vara konstigt med bara en i kören, så frågade hon Sandra Perez, som hade körat tillsammans med Lisa förut, om hon ville ställa upp. Añeđliká och Sandra fick noga instruktioner hur de skulle sjunga. Lisa tyckte det kändes konstigt att tala om för Añeđliká hur hon skulle sjunga, men Añeđliká tyckte det var helt rätt att Lisa bestämde. Det kändes riktigt bra med de omvända rollerna!

Nu blev det en väldig massa personer som skulle stå på scenen! Hon fick planera hur alla skulle stå för att få plats. Slutligen letade hon rätt på en reklambyrå för att göra klar hennes TV-reklam. Hon hade redan det mesta materialet, hon behövde bara någon som kunde klippa ihop det hela.

Añeđliká hade ingen aning om hur Lisas TV-reklam såg ut förrän hon såg den tillsammans med Chris. De satt hemma i vardagsrummet och tittade på en film på TV, när ett reklaminslag i en av pauserna fångade deras intresse. De hade aldrig sett något liknade förut och häpnade över fräckheten i inslaget. Det började med scenen som Lisa använt i reklamfilmen från Grimja, där hon kommer upp ur vattnet i skogen helt naken med håret lindat runt kroppen. En mörk speakerröst sade: *”I de mörka skogarna på planeten Knimbo bor mystiska varelser”*. Lisas dolska musik spelade i bakgrunden, och plötsligt löstes hon upp i tomma intet. *”Nu har en av dessa varelser lämnat skogen för att utforska andra världar”*. Filmen visade en del av en korridor på ett rymdskepp som Añeđliká kände igen mycket väl. Lisa liksom materialiserade sig i korridoren och gick mot en utomjording som Añeđliká såg var Vanja. När Vanja vände sig om försvann Lisa igen. *”Varelsen är nu här på Jorden”*. Bild på Lisa när hon gick ur rymdskeppet för att sedan upplösas igen. *”Hon är på en arena nära dig, och förtrollar dig med sitt magiska lockrop”*. Bild på Lisa bakifrån utanför ingången till en arena, fortfarande naken med det skimrande, ljusblåa håret som dolde hennes ädlare delar. Lisa tittade bakåt över axeln och vinkade förföriskt med ett finger. *”Du kan inte motstå henne, köp din biljett nu, annars är du förlorad!”*. Sedan den vanliga bilden med tider, platser och var man köpte biljett.

Añeđliká andades ut ljudligt och tittade på Chris, som inte kunnat ta ögonen ifrån Lisa en sekund.

– Vakna, Chris! Skärp dig! Det är min bästa vän som du glor på!

– Shit, vad hon är *het*! Om inte det här får i varje fall killarna att köpa biljett, så vet jag inte vad som skall till!

– Lisa är uppenbarligen inte längre den blyga, sorgsna flickan som hon var när vi träffades, utan en kvinna med massor av självförtroende. Men jag kunde väl aldrig ana att hon skulle våga sig på något så här sexigt. Jag vet inte ens om jag vågar stå på samma scen som henne längre!

Añeđliká hade svårt att smälta att det faktiskt var hennes vän och protegé, den oskyldiga lilla Lisa som hon sett i reklamfilmen.

~ ~ ~

Men när första konserten skulle starta så stod ändå Añeđliká bakom scenen, beredd att gå in. Hon såg precis ut som första gången hon kom till Jacksonville, med sminkat ansikte, svart peruk som både dolde hennes hår och dolde hennes antenner som hölls fast utefter sidorna av ett hårband. Lisa verkade inte det minsta nervös, men var till Añeđlikás stora lättnad fullt påklädd. Lisa gick till hennes stora förvåning in på scenen bakom ett draperi som hängde längst bak.

Prick på klockslaget startade rökmaskinen som fyllde hela golvet på scenen med rök. Sedan började Lisa sjunga sin locksång medan hon gled ut från bakom draperiet fram till scenkanten, på samma sätt som hon gjort på Knimbo. Añeđliká kände ett litet sting av avund när hon hörde Lisas röstresurser. Hon låg minst en oktav högre än Añeđliká, och satte ett trestruket C som den värsta operasångare. Publiken blev som förtrollad, och nästan paralyserad. Locksången höll bara på i en halv minut med var tillräckligt för att få allas uppmärksamhet. Sedan kom Sofia och Deborah in från var sin sida, spelandes sina olika flöjter. Lisa stämde in i första sången där hon verkligen visade att hon inte bara kunde sätta de höga tonerna, utan också kom lika långt ner i basen som Añeđliká. Publiken applåderade entusiastiskt när låten var slut.

– Tack så mycket! Kul att vara här! Det är jag som är Lisa och skogarna är min hemvist. Välkomna till min förtrollande värld!

Sedan började hon rytmiskt slå på sina tre små trummor, som var det enda instrument som hon tagit med från Knimbo. Resten av bandet hade kommit in i skydd av mörkret, och stämde nu in. Även Sandra och Añeđliká kom nu in på scenen. Añeđliká kunde inte låta bli att titta på alla glosögda unga killar som stod längst fram och tittade på Lisa. Nej, det var ingen risk att de skulle känna igen Añeđliká, eller ens titta åt hennes håll!

Showen fortsatte och Lisa hade gjort den lite rockigare än på Knimbo, eftersom hon hade både elgitarrer och en väldigt duktig trummis bakom sig. Nästan hela tiden slog hon också själv på sina trummor medan hon dansade till rytmen. Hennes trummor lät inte som något instrument från Jorden, utan hade den typiska elektroniska karaktären som var vanlig på Knimbo.

Añeđliká tänkte för en gångs skull samma sak som Riëvan tänkt, att det inte fanns en chans att Lisa skulle orka hela showen ut. Det var ju tänkt att vara så lång som tre timmar. Men Lisa hade lärt sig läxan från Grimja och hårdtränat kondition varje dag i parkerna i Jacksonville, så hon var stark som en oxe. I stället var det publiken som började krokna efter ett par timmar, men inte en enda ville gå ut när Lisa tackade för sig och lämnade scenen efter två och en halv timme. Efter att ha låtit publiken skrika efter henne i över fem minuter, så gick Lisa slutligen in igen.

– Tack så mycket, ni är otroliga! Jag får väl köra ett par låtar till då!

Det blev mer än ett par låtar, för Lisa stod kvar och gungade loss i mer än en hel timme till. Publiken var helt lyrisk när hon slutligen började presentera bandet.

– Det är helt underbart att stå här framför er och sjunga. Men vi får inte glömma bort resten som har gjort detta till en magisk kväll! Janne ”the Panther” på elgitarr... Jeff ”the Man” på keyboard... Mark ”the Thunder” på trummor... David lirar bas... på ett så udda instrument som en nyckelharpa har vi Jon Anderson... den skönspelande tvärflöjten tillhör Sofia Anderson... de magiska tonerna av en panflöjt levererades av Deborah Lewis... och sist, men inte minst, de två

som fått mig att låta så bra i kväll, min bakgrundskör med Sandra Perez... och Añeđliká Donson...

Alla bugade sig för publiken när de blev presenterade, och Añeđliká svepte samtidigt av sig peruken och hårbandet. Publiken vrålade när se insåg att Añeđliká var med i kören. Lisa drog igång en mjuk ballad som avslutning och lämnade sedan scenen under jubel.

– Lisa, det där var helt magiskt, sade Añeđliká bakom scenen. Du är otroligt duktig. Om jag bara hade halva din sångröst skulle jag vara glad.

– Du har ju andra egenskaper, du kan ju rocka en arena som ingen annan.

– Jag är inte så säker på det. Du rockade väldigt tungt på min konsert på Madison Square Garden förut. Apropå rocka, är det någon enda i publiken som har gått än? Skriker de inte fortfarande efter dig?

– Jo, de gör de faktiskt. Vad i hela friden skall jag göra? Jag får väl helt enkelt gå in på scenen och begå självmord i stället. Stanna här, jag måste klara detta själv!

Lisa återvände in, med Jannes gitarr på höften. Añeđliká blev nästan rädd. Självmord? Vad hade Lisa i tankarna?

– Tack så otroligt mycket. Jag får väl köra en allra sista sång då. Den här är så känslig för mig, så jag vet inte om jag klarar av att ta mig igenom den. Men jag får väl göra ett försök, i alla fall.

Añeđliká stelnade till. ”Hon tänker väl ändå inte...?” Med jodå, Lisa sjöng ”Skall jag hjälpa dig” med gitarren och sina trummor som enda instrument. Hon hade programmerat de knimbonska trummorna i förväg, så hon behövde bara starta dem med en knapptryckning. Denna gång sjöng publiken med hela vägen till slutet, och även om Lisas röst bröt ihop några gånger så kom hon denna gång till slutet. Med tårar i ögonen kunde hon inte säga något till publiken, bara vinka farväl. Publiken hade äntligen fått tillräckligt och började avlägsna sig.

Bakom scenen kramade Añeđliká henne länge och gratulerade henne. Det var ingen tvekan om att Lisa inte bara fått sig ett namn här på Jorden också, utan

dessutom gjort upp med sina demoner en gång för alla. Hon hade aldrig sett Lisa så lycklig och självsäker förut.

Telefonen ringde medan de satt i turnébussen på väg hemåt. Det var Añeđlikás telefon och det var Vanja som ringde för att berätta att hon var färdig med sitt uppdrag på Jorden och planerade för att åka hem. Añeđlikás bad henne vänta ett tag, medan hon letade rätt på Lisa och Brago, så de kunde följa med. Lisa hörde sitt namn och frågade vad det handlade om.

– Det var Vanja. Hon vill åka tillbaka till Knimbo redan.

– Åh, nej. Jag har ju en konsert till att spela på Verizon Center i Washington. Du måste övertyga henne om att stanna ett tag till. Vänta ett tag, kan du inte ge henne och hela besättningen fribiljetter till min konsert? Då får hon ju en anledning att stanna. Jag tror hon är lite av ett Lisa-fan.

– Bra idé, det skall jag göra. Så du tänker återvända till Knimbo? Jag kan inte övertala dig att stanna här? För den här gången åker du väl inte för att komma bort från mig i alla fall?

– Nej, det gör jag inte. Jag vill återvända för att jag gillar min gård, men framför allt för att Brago inte kan tänka sig att flytta hit. Jag brinner inte för honom så häftigt som jag brukar göra med mina förälskelser, det är mer en långsam, pyrande glöd. Det känns som om den kommer att vara längre, eftersom den brinner långsammare, om du förstår. Kanske kommer vi att gifta oss, om han bara vågar fria till mig någon gång.

– Men om ni gör slut, eller om han ändrar sig, kommer du att flytta tillbaka?

– Vem vet? Det är tänkbart, nu när jag funnit frid även på den här planeten.

Vanja och resten av besättningen blev glad åt fribiljetterna, och stannade. Men sedan tog det inte många dagar förrän de lyfte tillsammans med Lisa och Brago.

Fast när Lisa återkom till Soranjo så kände hon i luften att något hade förändrats. Och inte till det bättre.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 17

Tillbaka hemma igen

Lisa var lyckligare än någonsin förut när hon återkom till sin älskade gård utanför Soranjo. Äntligen hade hon gjort upp med sitt mörka förflutna och för alltid lagt det bakom sig. Och förhållandet med Brago blev allt bättre också, det kändes som om allting skulle gå hennes väg nu. Men när hon åkte in till stan för att handla så var det som om folket där inte längre kunde möta hennes ögon. Inte för att hon hade haft någon större kontakt med dem förut, förutom med Anrendo och Adale förstås, men nu kändes det som om de alla helst undvek henne i stället för att bara

ignorera henne eller stirra på henne. Det var inte alls trevligt att gå runt i stan längre och hon kände sig milt sagt ovälkommen.

Efter några dagar kom Vresko Kapadam, ordföranden i stadsledningen, ut till hennes gård och knackade på. Lisa bad honom förvånat komma in i salongen.

– *Jo, det är det här med skatten. Alla som bor i Soranjo måste betala skatt, annars får man inte bo kvar. Det är en lag som funnits i alla år. Enligt våra noteringar har ni inte betalat någon skatt än.*

– *Nej, det stämmer nog. Ingen har berättat det för mig. Hur mycket skatt är jag skyldig till stan?*

– *Eftersom ni köpt den här gården så har det blivit rätt mycket. Er skatteskuld ligger på 123 850 för närvarande. Den måste betalas inom en vecka, annars tvingas jag tyvärr be er att lämna staden.*

– *Så hur gör jag för att betala?*

– *Enklast är att ni går in på skatteportalen via en dator och gör en direktöverföring från ert bankkonto. Men det förutsätter ju att ni har så mycket pengar på ert konto, och det har ni väl inte?*

Lisa tog fram sin dator och framför Vreskos ögon gick hon in på portalen och förde över hela beloppet till skattekontot utan vidare. Till hennes förvåning så blev han vare sig glad eller tacksam, han verkade nästan besviken i stället när han tackade och gick.

När Vresko kom tillbaka till stadshuset hejdades han av en medelålders man vid namn Maixno Klavreno.

– *Nå, har du meddelat den där saken om att hon måste betala skatt?*

– *Naturligtvis herr Klavreno. Problemet är bara att hon tydligen hade så mycket pengar på banken, för hon betalade in hela beloppet direkt.*

– *Så ni kan inte jaga ut henne ur staden då?*

– *Nej, det är omöjligt. Hon har lika stor rätt att vara här som vem som helst.*

– *Glöm inte vem du pratar med. Jag är Maixno, och jag är rikast i stan. Om jag tar mina pengar och åker härifrån så förlorar Soranjo större delen av sina skatteinkomster!*

– *Jag är medveten om det, men jag måste följa lagen också. Och lagen säger att jag inte kan göra något åt det hela.*

Maixno muttrade irriterad och gick därifrån.

~ ~ ~

Efter en vecka så kom Anrendo ut till hennes gård. Det hade han aldrig gjort förut, så hon var lite förvånad.

– *Hejsan Anrendo, vad förskaffar mig den äran?*

– *Hej Lisa. Jag skulle vilja säga att jag kommit hit bara för att jag tycker om dig och vill träffa dig, men jag kommer tyvärr med lite dåliga nyheter.*

– *Oj då, det låter inte bra. Kom in och berätta!*

De satte sig i vardagsrummet. Anrendo tittade runt och blev imponerad över vad Lisa hade åstadkommit.

– *Alltså, vad det handlar om är att stadsledningen kallat till allmänkonselj i morgon i stadshuset.*

– *Vad är det för något?*

– *Alltså, det handlar om att vem som helst kan begära en allmänkonselj i ett visst ärende, och om han eller hon får tillräckligt många underskrifter så kallar stadsledningen till allmänkonselj i stadshuset. Där kommer då hela ledningen sitta och vem som helst i staden får närvara. Ämnet i fråga föredras av den som skickat in det, sedan får alla som vill det säga sin mening om det och till slut kommer stadsledningen att fatta beslut i frågan. Normalt följer de majoriteten av de som kommit till mötet, men de måste inte. Fast om de vill vinna nästa val så måste de, typ.*

– *Jaha, och vad handlar morgondagens möte om, då?*

– Det handlar om ifall du skall tillåtas vara kvar i staden eller inte. Det finns några som tycker att du skall jagas ut ur staden.

– Vad?!? Varför i helskotta kan någon vilja det?

– Jag har ingen aning, jag tycker du är en stor tillgång för oss. Men det är det som allmänkonseljen skall handla om, och jag ville att du skulle känna till det. Du får också komma dit och prata, om du vill. Ingen kan hindra dig eftersom du också bor här.

– Tack så jätte för att du berättade det här. Jag får fundera på vad jag skall göra med den där allmänkonseljen.

Men det var ingenting att fundera på egentligen. Så när mötet började dagen efter så smet Lisa in obemärkt och satte sig längst bak i salen. Vresko slog en klubba i bordet.

– Till ordningen! Dagens möte handlar som en propå från Maixno om att medborgare Lisa inte skall tillåtas att bo inom stadsgränsen. Välkommen fram hit för att tala för er propå!

Maixno gick fram till podiet och höll en lång föredragning om alla anledningar till att Lisa inte platsade i samhället. Det var allt från att hon inte var född här, att hon inte använde sin gård som bondgård och en hel massa påhittade saker som hon gjort. När han var klar så lämnades ordet fritt och diverse personer pratade rakt ut om varför Lisa inte skulle få stanna.

– Alltså, hon är ju för tusan utomknimbonsk. Vem vet vilka fanstyg som hon håller på där ute på gården?

– Hon sitter ju på Jonsas gård. Vem vet vad hon gjort med honom?

– Han är säkert förtrollad av henne, och sitter ute in någon bäck i skogen. Ni vet väl att hon är en magisk varelse från skogen egentligen?

Lisa hade svårt att hålla sig för skratt. Var hade de fått alla dessa dumheter från? Men hon insåg också att det var fullaste allvar och bestämde sig för att göra något åt det hela, så hon räckte upp handen att hon ville tala. Först var det en del

andra som fick ordet, och alla av de som talade tyckte ungefär detsamma. Till slut pekade ordföranden på henne och gav henne ordet.

– *Kan jag få gå fram till podiet?* frågade hon då.

– *Varsågod, ordet är ju fritt.*

Lisa gick fram till podiet. Alla i salen hade blivit knäpp tysta när de såg vem hon var. Några blev pionröda av skam och ingen vågade möta hennes blick.

– *Hejsan allesammans. Mitt namn är Elisabeth Green, för fall att ni inte visste det. Jag tänkte att jag skulle svara på några av frågorna. Nu skall vi se vilka frågor som kom. Första frågan var "vilka fanstyg håller hon på där ute på gården". Alltså jag håller mest på att påta lite i trädgården, ta hand om mina höns och rida lite på mina hästar. Sedan är jag ju i första hand musiker, så det händer väl att jag sjunger och skriver musik också. Nästa fråga var "Vem vet vad hon gjort med Jonsa". Senast jag hörde från honom och hans fru så satt de nere på äldreboendet. Om du inte tror på mig, så kan du ju fråga honom själv, för han sitter därborta.*

Lisa pekade med fingret och Jonsa vinkade glatt tillbaka.

– *Till slut tror jag någon sa att jag var en mystisk varelse från skogen. Visst, säkert tror du verkligen själv på det? Det är bara min image för att dra folk till mina konserter. Så nu kommer vi väl till huvudfrågan om vad vi skall göra med det där hemska utomknimbonska monstret Lisa. Det bästa är väl antagligen att ni utrustar er med högafflar och facklor och sedan går ut till gården i kväll och jagar bort henne en gång för alla och bränner ner gården. Finns det flera förslag?*

En och annan fnissade av det absurda i hennes förslag, särskilt som det kom från henne själv. Ingen vågade förslå något nu när Lisa var närvarande utom Maixno.

– *Jag anser att Lisa skall bannlysas från orten. Det är mitt förslag!*

Nu kom Anrendo med ett annat förslag.

– *Jag råkar veta att hennes gård är den enda som har en lada som är stor nog och dessutom nästan tom, så jag föreslår att vi tvingar henne att upplåta sin lada till en log-*

dans nästa lördag. Jag kan bilda en festkommitté som tar hand om planeringen och ser till att den blir av.

– *Alright, då har vi två förslag att rösta om. Enligt min åsikt är båda förslagen lika absurda och kanske inte ens lagliga. Men vem bifaller då Anrendos förslag, att tvinga fröken Green att anordna en logdans nästa lördag?*

Lisa var den första som räckte upp handen i bifall direkt följd av Anrendo och Adale. När de andra såg att Lisa själv räckte upp handen så följde de exemplet. Till slut var nästan alla händer i luften.

– *Och vem bifaller det andra förslaget, att bannlysa fröken Green?*

Bara en handfull räckte upp händerna. Vresko tittade sig runt på de övriga i stadsledningen som nickade. Sedan slog han klubban i bordet.

– *Då är det beslutat om logdans på fröken Greens gård på lördag nästa vecka, och Anrendo ansvarar för festkommittén.*

Salen utrymdes snabbt, men det var fortfarande inte många som vågade möta Lisas blick. Hon suckade och åkte hem igen.

~ ~ ~

Logdansen blev riktigt lyckad, tyckte Lisa. Hon hade verkligen bjudit till för att allt skulle bli perfekt. Hennes hem stod vidöppet och alla som ville gå in och titta runt fick göra det, även om det hette att ”de kunde gå in och använda toaletten vid behov”. Lisa såg flera som smög runt i alla rummen och tittade. Hon hittade några i musikstudion, men när de började stamma om att de letade efter toaletten så demonstrerade hon bara hur allting fungerade. Inne i ladan hade Lisa bullat upp med snacks, kakor och kallskuret. När det var dags för dans så blev det väldigt hög stämning och alla tjejer stod vid sidorna och blev uppbjudna av killarna i tur och ordning. Alla utom Lisa, för det var inte en enda som bjöd upp henne. Brago hade bestämt sig för att hålla sig undan, för han visste att han inte heller var så populär i byn, så han tyckte att han skulle bara göra det värre om han var med. Efter dansen så gick alla hem till sig. En del tackade Lisa för hennes hjälp, men de flesta bara smet iväg.

Dagarna gick och Lisa och Brago höll sig för sig själva ute på gården. Men Lisa hade börjat vantrivas så mycket av den dåliga stämningen, och kände att hon måste försöka göra något åt det. Så hon åkte in till byn för att försöka prata med Maixno. Eftersom hon inte visste var han bodde så gick hon till kaféet. Adale satte sig ner vid hennes bord för att samtala lite. Lisa frågade var Maixno bodde, men medan de satt och pratade så kom Maixno själv in i lokalen och beställde något att dricka och en kaka av Adale utan att låtsas om att han sett Lisa. Adale gick för att hämta beställningen och Lisa följde med henne bort till disken, betalade och tog tallriken och koppen. Hon gick fram till Maixnos bord, satte hans beställning på bordet framför honom och satte sig ner mitt emot honom.

– *Jag bjuder, varsågod,* sade hon.

Maixno tittade argt på henne utan att röra kakan eller koppen.

– *Jag bara undrar en sak,* sade Lisa med mjuk röst. *Vad har du egentligen emot mig? Har jag gjort dig illa på något sätt? För i så fall ber jag om ursäkt.*

– *Du är en f-ing alien,* mumlade han.

– *Så på vilket sätt är det dåligt, jag är alltså främling här. Men om vi lär känna varandra så är vi ju inte främlingar längre, inte sant? Jag har ingenting emot dig, jag älskar alla i den här byn.*

– *Tycker bara inte om främlingar.*

Maixno reste sig upp och gick med vresiga steg utan att röra sin beställning. Lisa tittade på Adale och gick tillbaka med tallriken och koppen till henne.

– *Det var ett bra försök, men jag tror inte det hjälper. Han har alltid varit sån.*

– *Jag kan stå ut med att han inte gillar mig, men det känns som om hela byn är emot mig. Logdansen var en bra idé, men den verkar inte ha ändrat på något.*

– *Han är rätt inflytelserik här, tyvärr. Men det är bara några få som tycker illa om dig, jag tycker du skall strunta i dem.*

Lisa åkte hem igen, ännu mera ledsen än förut. Brago hade inte ens velat komma med in till byn, han mådde ännu sämre än Lisa, trots att han var van vid att inte vara populär. Lisa sade efter att ha samlat sig en bra stund.

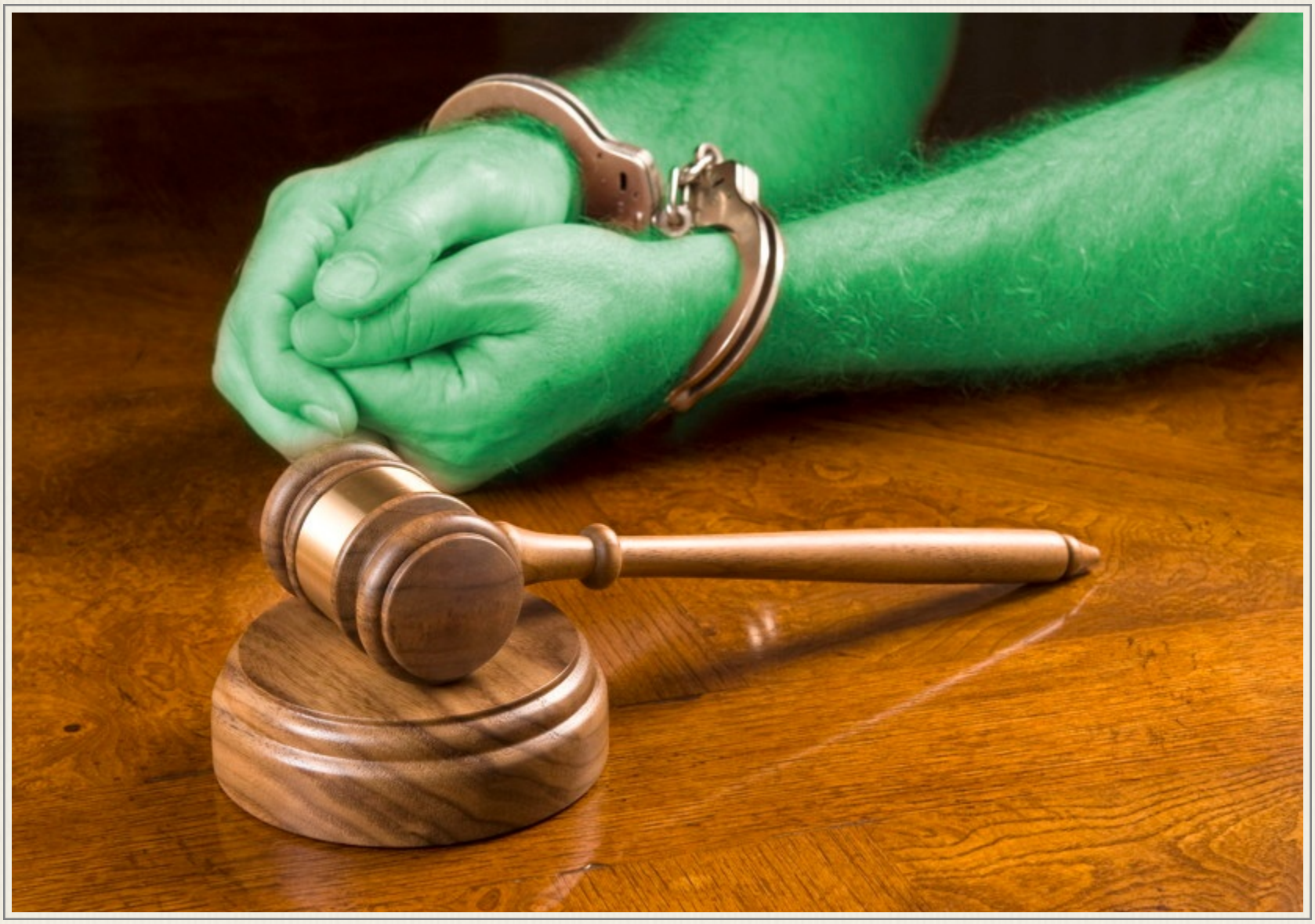
– *Jag tror vi måste flytta härifrån. Det här kommer aldrig att fungera.*

Brago såg ledsen ut men nickade instämmande.

⚝ ⚝ ⚝

KAPITEL 18

Lisa slår tillbaka

Ett par dagar senare kom Lisas granne ”Knotarn” över och ville prata lite. Han hade alltid varit trevlig så Lisa bjöd in honom på lite kaffe och frågade sedan honom om det var någon speciellt han ville.

– *Jo, det var ju det med gården. Du vet ju att jag länge velat köpa den häringa gården, redan innan du köpte den, men jag har inte hatt nog me' pengar för å klara av det. Men nu är det några från byn som samlat ihop en massa pengar, å de skulle ge dem till mig om jag*

köper gården. Det är inte så att jag har något emot dig, men om du ändå flyttar så är jag beredd att lösa ut gården från dig.

– *Är det Maixno och hans kumpaner som samlat pengarna?*

– *Ja, det är det nog. Med pengar är väl pengar, inte sant?*

– *Jag har inga planer på att sälja gården, men om jag ändrar mig så lovar jag att överväga ditt erbjudande, svarade Lisa så lugnt som hon klarade.*

”Knotarn” tackade och gick tillbaka till sig. Brago hade lyssnat och kom in i rummet.

– *Jag vill inte flytta mer än du, men kan vi verkligen bo kvar här? Till och med han verkar vara emot oss. Du vet att jag inte tycker om förändring, men så länge jag är med dig så känner jag att jag klarar allt. Vart du än bestämmer dig för att flytta, så är jag vid din sida, om det så är Jorden du flyttar till!*

Lisa blev rörd. Det var inte ofta som Brago talade så djupt och känslosamt. Hon kramade honom och sade:

– *Menar du att du skulle följa med mig till Jorden? Allvarligt?*

– *Jag menar det. Jorden är inte så dålig. Chris visade mig många roliga saker, och bara jag är med dig så klarar jag allt. Du är stark för oss båda!*

– *Men jag vill inte bara ge upp, lägga svansen mellan benen och fly för att en idiot inte gillar mig. Jag måste slåss för det jag tror på, annars kommer jag att ångra mig för resten av mitt liv.*

– *Du kan räkna med mig om du vill slåss! Skall vi leta upp Maixno direkt och spöa upp honom?*

– *Jag menar inte så,* skrattade Lisa. *Han kommer knappast att ändra sig om vi två skickar honom till sjukhus. Låt mig bara fundera lite, jag kommer på något.*

Några dagar senare så hade hon fortfarande inte kommit på något, så hon bestämde sig för att fråga om råd. Brago var inte rätt person att fråga, så hon satte

sig i bilen och körde till Treïstáns hus i Knimbville. Vakten släppte in henne och Treïstán mötte henne i dörren och följde med henne in i salongen.

– *Jag måste säga att jag är rätt förvånad att se dig här. Om jag får gissa så är det inte en artighetsvisit?*

– *Nej, jag har faktiskt kommit för att jag behöver ditt råd om vad jag skall göra. Jag vill inte bara lägga mig ner platt, utan jag måste kämpa.*

Hon berättade om vad som hänt i Soranjo, om Maixno och allmänkonseljen och vad som hänt efter det. Treïstán lyssnade på allt och blev mer och mer upprétad när han hörde vad som hänt.

– *Jag vill inte att du skall göra något åt det hela, jag vill bara få något sorts råd.*

– *Det som Maixno håller på med är inte bara korkat, det är olagligt också. Vi har mycket stränga lagar mot rasism här på Knimbo, och om det skulle komma ut att han vill jaga bort dig för att du kommer från Jorden, så lär han sitta i fängelse i många, långa år. Mitt råd är helt enkelt att du ringer polisen! Allvarligt!*

Lisa tackade och funderade lite. Polisen i Soranjo gick mest i Maixnos ledband, och det skulle ändå vara ord mot ord. Ilskan bubblade i henne och hon kände sig mer och mer att hon ville slå tillbaka. Hon satt länge i sin bil och eldade upp sig allt mera. Så kom hon på en annan person som hon skulle kunna utnyttja som nog inte skulle våga säga nej. Hon styrde bilen mot rymdstyrelsens lokaler.

~ ~ ~

Dagen efter knackade Lisa på dörren till Maixnos hus och bad att få prata lite med honom. Han blev arg men Lisa tjatade till sig fem minuter på farstun.

– *Jag kan fortfarande inte förstå varför du inte gillar mig. Är det för att jag är från en annan planet eller?*

– *Jag tycker inte om främlingar, särskilt inte främlingar från andra planeter. Det är ju det jag redan sagt!*

– *Så egentligen är det för att jag är en annan ras som är problemet?*

– Det kan du ge dig fan på att det är. Jag kommer aldrig att tillåta någon viting som du att bo i min stad. Eller några gulingar från andra sidan havet heller för den delen.

– Men varför det, egentligen? Är det någon som varit elak mot dig?

– Det är för att alla andra raser är mindre värda. Det är bara vår ras som har hjärna nog för vettiga tankar, fattaru' Eller är din hjärna för ynklig? Du bara bevisar det jag alltid sagt att vår ras är den enda...

Han tystnade när en man kom runt hörnet med ilskna steg. Var hade han sett honom förut?

– Nu har jag hört nog! Det här är det mest uppenbara brottet mot knimbonsk lag och allt som vi på vår planet håller heligt.

– Möt min gode vän, kommendör Draëk Frensco, högsta befälet på Knimbo, log Lisa åt Maixno.

Maixno bleknade betydligt när han insåg att han hade pratat bredvid mun.

– Alltså, jag menade inte så. Jag skojade liksom lite. Fattar ni inte skoj?

– Jag ser ingenting roligt i en rasist som du. Du är under arrest, och jag lovar dig att jag ska personligen se till att du kommer att tillbringa större delen av resten av ditt liv bakom galler!

En polis från Rymdstyrelsen kom också fram och satte handbojor på Maixno, och började leda iväg honom. Draëk lät sina ögon svepa runt folkhopen som hade samlats runt dem när Maixno hade börjat skrika åt Lisa.

– Är det någon annan som anser att fröken Green inte får bo här på grund av att hon är från en annan planet?

Alla Maixnos anhängare gjorde sig så små som möjligt och tittade bort. Sedan förde Draëk och polisen bort honom under en bedövande tystnad. Lisa tittade på hopen med förakt över hela ansiktet, satte sig in sin bil och körde iväg utan ett ord.

När Lisa kom tillbaka till gården så berättade hon för Brago vad hon hade gjort. Han tittade på henne som om han hade sett henne för första gången.

– *Du drog helt ärligt hit högsta befälhavaren över hela planeten och fick Maixno arresterad? Vad är du för sorts kvinna egentligen?*

– *Det sorten som man inte muckar gräl med, det lovar jag dig.*

– *Nej, det vill jag tro. Tur att jag är på din sida!*

Lisa skrattade och höll med.

~ ~ ~

De närmsta veckorna höll de sig kvar på gården för det mesta. Stämningen inne i byn hade inte precis blivit bättre. Visserligen var det ingen som längre var öppet emot henne, men de flesta blängde surt när de såg henne. Lisa kände att hon inte kunde bo kvar i Soranjo längre, så en kväll tog hon upp den känsliga frågan med Brago.

– *Menade du det du sa att du följer med mig vart som helst, inklusive Jorden?*

– *Jag har tänkt på det där. Faktiskt ganska mycket. Jag vill inte bryta upp från den här omgivningen egentligen, men det går inte att bo kvar här längre, tycker jag. Och om jag måste flytta någon annanstans så känns det som om Jorden är det bästa alternativet.*

– *Ärligt?*

– *Ärligt. Att bosätta sig i en annan stad här på Knimbo verkar bara dumt. På Jorden är jag annorlunda, för mig mig är annorlunda bra. Det är ju därför jag gillar dig så skarpt. Du är annorlunda både på utsidan och på insidan. På din planet blir det jag som inte är en dussinfigur.*

– *Jag är inte heller en dussinfigur, inte ens på min egen planet.*

– Nej, det stämmer. Så då passar vi ihop där, då. Och även om jag känner mig livrädd av att bryta upp från Knimbo och flytta till en annan planet, så känner jag att jag klarar av det om jag är med dig. Förresten...

Brago blev tyst och tittade på Lisa. Hans ögon började vela, och det var uppenbart att han ville säga någon mera. Lisa log åt honom och väntade. Hon visste att det inte fungerade att jäkta på honom när han var så här.

– Alltså, Lisa. Jag är usel på att säga vad jag känner. Nej, håll tyst, jag måste få ut detta. Det är säkert fel tidpunkt, fel plats och fel ord. Jag vill... Alltså, det jag vill är... Asch, du förtjänar bättre än det här. Men, Lisa, alltså... Ska vi gifta oss?

– Vad sa du?!? Friar du till mig!!

– Ja, liksom. Jag stinker på sånt här, men jag menar vad jag sade. Jag vill verkligen vara ihop med dig för alltid. Vad säger du?

Lista kunde inte svara. Tårarna kom i hennes ögon och hon bara kramade Brago hårdare. Hon försökte svara, men fick inte fram några ord. Till sist kysste hon honom bara.

– Jag antar att det betyder ”ja”?

– Ja. Ja. Ja. Jag vill gifta mig med dig. Jag har varit kär så många gånger i mitt liv, men jag har aldrig känt så här för någon annan. Vi är båda två udda figurer var för sig, och vi är så olika varandra, men vi passar ändå så bra ihop.

– Så ska vi gifta oss och sedan sticka till Jorden?

– Om det är OK för dig så sticker vi till Jorden först och gifter oss sedan.

– Passar mig ännu bättre. Jag vill ha Chris som marskalk, och jag gissar att du vill ha Añeđliká som brudtärna.

– Du har så rätt. Blir du förresten arg om jag säger att jag redan pratat med Draëk om att jag vill åka med nästa rymdskepp till Jorden tillsammans med dig?

– Jag kan inte bli arg på dig. Dessutom är det ju din obändiga vilja som jag föll för från början. Och jag har ju redan sagt till dig förut att jag är beredd att följa med dig om du flyttar till Jorden.

Just då ringde det på dörren. Det var Anrendo med dåliga nyheter igen.

⚹ ⚹ ⚹

KAPITEL 19

Flyttar ut

Lisa tog emot Anrendo och bad honom komma in. Han såg bekymrad ut. När Lisa tänkte efter så var det länge sedan hon faktiskt sett honom se glad ut.

– *De har kallat till en allmänkonselj i morgon igen, och åter är det du som står på tapeten. Frågan är hur staden skall ”hantera” dig. Igen. Jag vet inte mera än så, för ingen vill berätta något för mig längre, eftersom jag stod på din sida sist.*

– *Vad menar de med ”hantera”? Jag behöver väl inte ”hanteras”.*

– Det vet jag väl. Jag förstår inte heller. Både jag och Adale håller på att ge upp. Om vi bara kunde få någon köpare av vårt kafé så skulle vi dra härifrån.

– Menar du allvar?

– Ja, det gör jag. Det handlar inte bara om dig, utan det är mycket annat också. Du vet kanske inte, men din pojkvän Brago har också behandlats illa eftersom han inte är född här i byn. Det är nog därför som han blev så provocerade, särskilt när han var full. Och kaféet har aldrig gått så bra, det vet du redan, troligen beroende på att vi inte heller är födda här i byn.

Lisa funderade en stund medan Anrendo pratade vidare om Brago och andra främlingar som behandlats dåligt. Hon kunde inte motstå frestelsen att slå två flugor i en smäll.

– Vet du vad, Anrendo? Jag köper ditt kafé av dig. Räcker det med en miljon, eller är det värt mera?

– Vad! Varför skall du ha mitt kafé? Har du planer på att driva det? Jag tror verkligen inte att du skulle få flera gäster än vi lyckats med.

– Nej, jag tänkte bomma igen det med tjocka brädor och låta det stå som ett monument över deras trångsynthet. Jag vill att de ska få dåligt samvete varje gång de passerar det. Men det är bara om du går med på det, jag gör det inte om du eller Adale har något emot det.

– Jag tycker det låter som en riktigt bra idé. Kom till kaféet typ en timme före mötet i morgon, så har jag frågat Adale till dess och vi kan göra upp affären om vi båda vill det.

Resten av dagen ägnade Lisa och Brago åt att tillverka diverse skyltar. De hade bestämt sig för vad det skulle göra. Det fanns ingen återvändo. I morgon skulle invånarna få sina fiskar varma!

~ ~ ~

När allmänkonseljen startade så satt Lisa längst bak igen. Den här gången var det hotelldirektören Kalengo som tog till orda.

– Jag har begärt denna allmänkonseljen för att vi måste diskutera på allvar hur vi borde hantera Lisa. Vi vet väl alla att Maixno blivit anklagad för rasistbrott, och dömd till att sitta i fängelse i trettio år. Det är helt i sin ordning, för han liksom vi alla har uppfört oss väldigt illa mot dig, Lisa. Ja, jag har sett att du sitter där bak. Min åsikt är att vi från och med nu måste behandla dig med den respekt och älskvärdhet som du förtjänar. Du har blivit en av de mest framgångsrika och dugligaste medborgarna i vårt fina samhälle, och personligen är jag lycklig över att du fick ditt första jobb på mitt hotell. Du är värd vår högaktning. Någon som har en annan åsikt?

Alla började tala i munnen på varandra om hur duktig och fin Lisa var, och att de skulle behandla henne väl. Det var inte lite beröm de öste över henne för det hon gjort, och för den logdans som hon stått värd för. Lisa hade något föraktfullt över sitt ansikte när hon gick fram till podiet och vände sig till församlingen.

– Det är otroligt vad rädsla kan göra med folk. För bara ett par dagar sedan var det ingen som ens ville titta på mig, och nu är jag plötsligt populärast i stan. Visst blev det en chock när ni insåg vilka vänner jag har? Det är inte bara Draëk, högsta befälet på planeten, utan också Treïstán Croëlño, rikast i Knimbsville för att inte tala om min vän Riëvan Crijano från Grimja. Ja, jag känner dem alla och skulle inte tveka en sekund att utnyttja dem för att krossa den här förbannade byn.

Alla började skruva på sig och kände sig illa till mods.

– Så nu när ni insett detta, då vill ni bli min vän! Patetiskt! Vad var det för fel med den Lisa som tvingades bo i skogen och äta mat från soptunnor? Var inte hon värd tillräckligt mycket för att vara er vän? Och hur är det med musikern Lisa som köpte en gård, har miljoner på banken men ändå behandlades som smutsen på gatan? Det var bara Anrendo och Adale som visade någon medmänsklighet då, och nu vill ni att jag skall tycka om er?!?

– Men snälla Lisa, sade Kalengo. *Det är väl ingen av oss här som någonsin gjort dig något ont? Eller hur?*

– Det handlar inte om vad ni har gjort, det handlar om vad ni <u>inte</u> gjort. När Maixno började sitt korståg mot mig, var var ni? Vem ställde sig på <u>min</u> sida? Och när det var

logdans på min gård, vem ville dansa med mig eller ens prata med mig? Jo, det skall jag svara er alla. Ingen. Ingen alls. Jag var inte ens värd vatten för er!

Alla såg ner i golvet och insåg att hon hade rätt. Tystnaden i rummet var öronbedövande och de flesta började känna sig illamående.

– *Den här plötsliga omtanken om mitt välbefinnande kommer för sent. Alldeles för sent för att ens vara trovärdig. Men oroa er inte, jag ger mig iväg i morgon. Jag vill inte stanna en sekund längre än nödvändigt hos patrask som ni!*

Hon tystnade och blängde länge och väl på folket, som alla skruvade på sig och inte visste vad de skulle säga. Ända tills ”Knotarn” inte kunde hålla sig tyst.

– *Innebär det att du säljer gården då? Du vet att jag ente vill jage bort dig, men mitt erbjudande står fast om det e så att du åker härifrån.*

– *Jag vill inte ha rasistpengarna som Maixno samlat ihop. Jag har satt upp skyltar runt hela gården med ”tillträde förbjudet”, och instruerat lokalpolisen att de gör bäst i att se till att skyltarna följs, annars kommer Draëk att ta deras polisbricka ifrån dem. Och du kan glömma att odla något på min mark från och med nu. Min gård skall stå igenbommad och övergiven som en påminnelse till er alla vilka skitstövlar ni är! Precis som kaféet!*

– *Vad menar du med ”kaféet”?*

– *Jag har köpt loss det från Anrendo och Adale, för de har också tröttnat på er. Vi lämnar den här skithålan tillsammans i morgon! Så jag skiter fullständigt i vad ni beslutar på det här mötet! Adjö!*

Sedan gick Lisa med bestämda, vresiga steg ut ur lokalen. Vresko insåg att det inte fanns någon orsak längre att fatta några beslut, så han förklarade mötet avslutat. När alla kom ut på gatan så tittade de bort mot kaféet. Det hade kommit upp en helt ny skylt över ingången där det stod ”Lisas Kafé”. Men dörren var igenspikad med tjocka brädor kors och tvärs med texten ”Stängd för gott” på. Några torkade en tår där de såg den sorgliga byggnaden.

Dagen efter körde Lisa och Brago demonstrativt genom byn och stannade framför kaféet. Anrendo och Adale kom ut genom bakdörren som Brago sedan spikade igen och de lastade allt sitt bagage i Lisas pickup och satte sig bredvid henne. Brago satte sig upp på sin motorcykel bredvid. Han kastade en sista föraktfull blick mot folksamlingen som samlats och drog iväg med spinnande bakhjul, tätt följd av Lisa som också drog iväg med sin trimmade motor. Efter dem kom flyttbilen med alla Lisas saker. Dammet som de rev upp fick alla på gatan att hosta. Sedan blev det helt tyst. Ingen sade något, de bara tittade efter sällskapet. Några tittade bort mot kaféet och suckade djupt.

~ ~ ~

När sällskapet kom till Knimbville så lämnade Lisa kaféparet hos några släktingar som ägde ett litet pensionat. De föreslog att de skulle investera pengarna de fått för kaféet i pensionatet, och bli delägare. Förslaget togs emot med öppna armar, och Anrendo och Adale kunde äntligen slappna av. De skulle minsann inte sakna Soranjo och folket där. Med ålderns rätt kunde de börja ta det lugnt.

Lisa och Brago installerade sig på ett hotell i Knimbville. Innehållet i flyttbilen lät hon lasta över i en container som hon placerade vid rymdcentret för att så småningom lastas på rymdskeppet när det var dags. Lisa stegade sedan in på Draëks kontor utan vidares trots Bragos protester.

– *Vi har bestämt för att flytta tillbaka till Jorden, båda två. Vi undrar om vi kan följa med nästa rymdskepp dit?*

Draëk hade för länge sedan insett att han inte rådde på Lisas kaxiga attityd och svarade bara med ett beklagande tonfall.

– *Tyvärr avgick ett skepp förra veckan, så det lär nog dröja ett år tills nästa möjlighet att åka till Jorden.*

– *Men, vad i hela världen! När jag pratade med dig senast så skulle det inte avgå förrän om en månad?*

– *Vi ändrade planerna eftersom allt var klart. Jag kunde ju inte veta om att ni ville följa med. Jag beklagar.*

Lisa och Brago återvände till hotellet och funderade på vad de skulle göra nu.

– *Vi får väl helt enkelt hitta på något att göra så länge. Pengar har jag nog så det räcker för att bo kvar på hotellet.*

– *Ja, jag antar att vi får göra det, fast jag gillar det inte.*

Brago hade blivit tveksam över det här snabba omställningen. Kanske var det lite för hastigt att lämna Soranjo så där. Samtidigt ville han inte föreslå att de skulle återvända dit.

Men han fortsatte att grubbla på tanken på Soranjo.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 20

Tillbaka i hetluften

Lisa började att spela på klubbar inne i Knimbville mest för att ha något att göra. Brago stannade mest på hotellet och vantrivdes. Han hade också svårt att sova på nätterna på grund av sina dåliga minnen. Efter ett par månader tog han äntligen mod till sig och förklarade för Lisa hur han kände, trots att det var svårt för honom att prata känslor.

– Lisa, jag känner att jag måste tillbaka till Soranjo snart. Jag klarar inte av det här längre.

– Vad är det du inte klarar av, älskling?

– Mina demoner.

– Hoppsan, jag visste inte att du också hade demoner som jagade dig. Vad handlar det om egentligen?

– Alltså, jag har bott nästan hela mitt liv i Soranjo. Och även om jag inte är född där eller varit omtyckt där av alla, så är det ändå där mina rötter finns. Nu känns det som om jag blivit uppryckt från mina rötter, och maran rider mig varje natt med dåliga minnen av hur vi lämnade stan. Nu kommer alla att hata mig, och dig, och jag är inte säker på att jag kan leva med de minnena. Jag känner att jag måste återvända, även om det bara blir tills rymdskeppet återvänder, och försöka bli lite omtyckt. Det är det som är mina demoner.

Lisa tittade på honom med förvåning. Det var första gången han hade pratat så långt och djupt om vad han kände, och dessutom med sådan övertygelse. Hon insåg att detta måste betyda en hel del för honom.

– Du lät ju mig återvända till Jorden förut för att jag skulle göra upp med mitt förflutna, så jag antar att jag är skyldig dig detta. Dessutom känner jag också lite dåligt samvete för det jag gjorde. Det känns som om jag överdrev när jag slog tillbaka, ungefär som när jag slängde dig på huvudet. Visst, låt oss återvända och se om vi kan försona oss med folket där.

Lisa hade stora tveksamheter mot att de skulle kunna klara av det, men för Bragos skull och sin egen så skulle de i varje fall försöka. Men först var det en annan sak hon insåg att hon måste göra först, även om hon ogillade det.

~ ~ ~

Det var ganska glest i domstolslokalen. Lisa satt längst bak på åskådarplats tillsammans med ett tiotal andra. Maixno satt på en bänk och vädjade till domaren om att han skulle få sitt straff lindrat. Trettio år var ett alltför hårt straff, ansåg han. Det var därför han hade överklagat och satt här och kämpade för sin frihet.

Men Draëk Frensco satt också där, och han begärde ordet och talade länge och väl om vilket avskum han ansåg att Maixno var. Han hade gett sig på en stackars, hjälplös ung kvinna som i sin förtvivlan vädjat om hjälp. Maixno blev mer och mer modstulen och kände att han var på väg att förlora. Draëk krävde till och med att han skulle få livstid i stället för trettio år, så Maixno började nästan ångra att han överklagat. Det verkade snarare bli värre än bättre.

När Draëk var klar så räckte Lisa upp handen och bad om ordet. Domaren protesterade att inte vem som helst fick tala, så Lisa förklarade vem hon var och fick då gå fram och svära eden. Maixno tittade på henne med hatfulla ögon och kände sig om möjligt ännu mera förtvivlad. Det var ju den där varelsen som fått honom i den här situationen, och nu var hon dessutom här! Han antog att det var för att njuta av hans nederlag och ytterligare förvärra hans situation. Han började darra och må illa av renodlat hat! Hatet skar som en glödgad kniv i honom och han fick bita sig i tungan för att inte ställa sig upp och skrika åt henne, för han insåg att det skulle vara göra det ännu värre. Lisa fick ordet av domaren.

– *Tack herr domare. Det är alltså jag som är den där stackars, hjälplösa, unga kvinnan som kommendören talade om. Fast jag känner mig inte så stackars hjälplös som han beskrev. Inte heller känner jag mig så fruktansvärt kränkt som kommendören vill påskina. Visst anser jag att herr Klavreno har uppträtt på ett olämpligt sätt mot mig och bör straffas för det, men knappast så pass illa att det borde bestraffas med trettio år ovillkorligt. Dessutom drabbar detta straff hans familj på ett orättvist sätt, eftersom de inte gjort något fel.*

Vare sig Draëk eller Maixno trodde sina öron. Det här var helt oväntat!

– *Det är därför som jag vädjar till domstolen att förvandla hans straff till villkorligt, och samtidigt sänka det till tio år eller lägre. Om han då under denna tid återgår till sitt rasistiska beteende så får väl hans villkorliga dom i så fall förvandlas till fängelse igen. På sätt drabbas inte hans familj, och han får en chans att visa i praktiken att han insett att hans handlande varit felaktigt.*

Domaren såg fundersam ut efter hennes uttalande, men Maixnos ansikte var svårt att beskriva. Han visste inte om han skulle vara tacksam eller om han fortfa-

rande hatade henne. Lisa fortsatte att att förklara hur hans oskyldiga familj drabbats och bagatelliserade det som Maixno gjort mot henne.

Domaren tackade sedan Lisa och förklarade att han skulle meddela sitt beslut om cirka en vecka.

~ ~ ~

Dagen efter packade Lisa och Brago bilen med de viktigaste sakerna och körde tillbaka till Soranjo. När de kom fram så körde de direkt till gården utan att stanna i stan. Lisa stannade bilen på gården och klev ut utan att kunna tro sina ögon. Av huset fanns bara en hög med sotiga brädor kvar, och samma gällde för stallet och ladan. Hon gick omkring bland resterna utan att kunna ta in att ingenting fanns kvar. Tårarna började rinna över kinderna. Brago kom också ut ur bilen och Lisa slog armarna omkring honom och började gråta hejdlöst. Brago hade fått något hårt över sitt ansikte och skakade också av ilska och förtvivlan. Men när Lisa så småningom lugnat sig lite så sade han ändå:

– *Egentligen skulle jag vilja ta en yxa och åka in till stan och riva ner stället hus för hus, men du vet att det inte kommer att bli bättre av det, inte sant?*

– *Det förstår jag väl. Jag har svårt att tro att det är hela stan som har gjort det här. Det är säkert en eller ett par av Maixnos kumpaner. Men nu har vi ingenstans att bo heller,* snyftade hon.

– *Har du glömt att du äger kaféet inne i stan, och att det finns en lägenhet på andra våningen där? Jag såg när vi passerade att den står kvar i alla fall. Vi kan flytta in där så länge. Jag förstår om du bara vill åka härifrån efter att du tuttat fyr på stadshuset, men jag vill faktiskt inte ge upp än.*

– *Du har rätt, vi åker in till stan. Men först skall jag prata med polisen där, och försök inte stoppa mig!*

Ett par polismän satt och höll på med pappersarbete när Lisa slet upp dörren med en smäll och krävde att få prata med polischefen. Hennes ansikte var bistert och lämnade inget utrymme för att protestera. Snart satt hon på polischefens rum och krävde att få reda på ifall de visste vem som bränt ner hennes gård.

– Vi är naturligtvis medvetna om brottet, och vi klassificerar det som mordbrand. Utredningen är fortfarande öppen, men jag måste tyvärr meddela att vi har väldigt lite att gå på. Illdådet skedde mitt i natten och det finns inga vittnen och brandkåren har i sina försök att rädda husen förstört alla eventuella spår.

– Har ni verkligen försökt ta reda på vem som gjort det? Du vet redan att det är någon av Maixnos patrask till vänner. Fråga dem!

– Jag har tagit in dem en efter en och förhört dem, men ingen vill erkänna brottet eller peka ut någon annan. Det enda jag kan hoppas på att någon förr eller senare talar bredvid mun. Men en sak är dock säkert, att det inte var Maixno som gjort det, för han sitter i fängelse i Knimbville.

– Jag vet det. Håll mig underrättad om vad som händer. Jag kräver att ni vänder på varje sten, trots att jag är främling från en annan planet!

– Det lovar jag. Vi vet ju redan vem det är som krossat fönstren på ert kafé.

– Vad, har någon gett sig på det också! Det måste vara samma person!

– Det är Maixnos femtonåriga son, Lembaxio, som pangat rutorna. Men eftersom han inte är myndig så kan han inte straffas med fängelse. Men ni kan begära skadestånd från hans föräldrar om ni vill, och jag är övertygad om att ni i så fall kommer att få betalt vad det kostar att ersätta fönstren. Men vad det gäller gården så har ett alibi för den natten, och inte bara från sin mor.

Lisa funderade en kort stund.

– Nej, jag låter det bero. Det låter mera som en pojkstreck. Han har bara gjort vad hans far skulle vilja att han gjorde.

Polischefen bad henne skriva under ett papper att hon avsade sig rätten till skadestånd. Lisa skrev under, och han lade pappret i en mapp som han sedan stämplade med ”Fallet avslutat” och arkiverade mappen. Lisa gick ut igen och körde till kaféet där Brago höll på att slita loss brädorna från dörrarna med sina bara händer. De gick in och suckade åt allt krossat glas på golvet. Sedan installerade de sig i

lägenheten på övervåningen. Anrendo och Adale hade inte tagit med sig några möbler, så det var bara att flytta in.

Lisa insåg att de måste äta lite, så hon gick ner till affären för att handla mat. Affärsinnehavaren var oväntat hjärtlig mot henne och välkomnade henne tillbaka. ”Det var egendomligt”, tänkte hon. ”Jag trodde jag bara hade fiender här”. På väg tillbaka fick hon syn på en affisch som verkade finnas över hela staden. Det stod:

Välkomna främlingen.

Den här byn behöver nya influenser och företagare. Så bjud hem främlingar från andra byar och städer och be dem bosätta sig här i Soranjo.

Det kan bara komma gott från det.

Det stod betydligt mera på affischen men Lisa blev avbruten i läsningen av en röst bakom hennes rygg.

– *Det är jag som har dragit igång den här kampanjen, och jag står för den till etthundra procent.*

Hon vände sig om och såg att det var stadsfullmäktigeordföranden Vresko som talade. Han fortsatte.

– *Nu när Maixno inte bor här så är vi beroende av nytt, friskt blod. Jag minns mycket väl vad du sade framför hela byn sist du var här. Dina ord gjorde riktigt ont i mig, särskilt därför att varenda ett var sanning. Jag var helt enkelt tvungen att försöka göra något åt det, om jag skall kunna kalla mig för ledare i den här staden. Det kommer naturligtvis att ta lång tid att ändra på attityden på alla, men redan på den här dryga månaden tycker jag att en hel del redan har blivit bättre.*

– Det hoppas jag verkligen. Jag kom inte tillbaka hit för att ställa till med trubbel, utan för att försonas. Och också för att befria byn från den rädsla som jag är rädd att jag sådde.

– Jag garanterar dig att jag inte är rädd för dig, för jag anser att jag inte gjort något fel. Ja, förutom att jag var för passiv. Den här kampanjen driver jag för att jag tror på den. Och om jag förlorar nästa val på grund av den, så passar det mig utmärkt, för jag vill inte vara ledare över ett gäng rasister. Men det är jag övertygad om att jag inte är.

Lisa gick fundersamt tillbaka till kaféet och fixade maten. Kanske var den här stan på väg åt rätt håll i alla fall. Hon berättade för Brago, som höll på att sopa bort allt krossat glas, vad hon läst på affischen och vad Vresko hade sagt. Brago fick något ivrigt i rösten.

– Vet du vad vi borde göra, gullet? Vi borde öppna det här kaféet och försöka göra det till en mötesplats för alla i Soranjo! Om vi lyckas med det så kommer det att krossa alla mina demoner.

– Är det verkligen det du vill? Att bli en kaféägare och servera, torka av bord och vara vänlig mot alla gäster, även de du tycker illa om?

– Du vet att jag inte är mycket för att prata, men det är nog just det jag behöver för att bli hel igen.

Lisa nickade och så blev det bestämt. Nu skulle de båda försöka driva ett kafé i en stad som avskydde dem. Det skulle bli en utmaning som hette duga!

☆ ☆ ☆

KAPITEL 21

Kaféet

Stadsborna betraktade med stigande förvåning hur Lisa och Brago jobbade nästan dag och natt inne i Lisas kafé. Det kom lastbilar med inredning och fasaden målades och fönsterrutorna byttes. Men de hade satt upp skynken för fönstret så att ingen kunde se vad som egentligen hände därinne. Brago var ovanligt mycket ute på gatan och höll på med reparationer och måleri av fasaden, och gjorde sitt bästa för att prata med alla som passerade. Det gick rätt trögt till en början, men efter

några dagar började de flesta inse att han inte var du tuff och elak som de hade trott att han var, så han började så smått få en del vänner.

Till slut var Lisa nöjd med hur kaféet blivit, så hon ritade en affisch som hon klistrade upp över hela staden.

Ortsborna flockades runt affischerna och förvånades över att kaféet skulle öppna igen, och ännu mer att Lisa och Brago var de som öppnade det. Men det som väckte flest frågor vad att allt tydligen var gratis på invigningsdagen. De passerade kaféet men skynkena var fortfarande kvar, så det gick inte att se in i kaféet. Lisa hade åter blivit samtalsämnet för dagen i hela byn.

Lisa funderade över vad hon skulle göra med Maixnos familj, särskilt hans son Lembaxio. Hon bestämde sig för att gå dit och ringde på dörren. Det var Maixnos fru som öppnade. Hon snörpte ihop munnen när hon såg vem som ringt på. Det var uppenbart att Lisa inte var så välkommen här, men hon bad ändå så lugnt och artigt hon kunde att få prata med hennes son om det han gjort med kaféet. Hon insåg att hon inte hade något val, annars skulle Lisa bara komma tillbaka med po-

lisen, så hon kallade på Lembaxio. De satte sig mittemot varandra på verandan. Han såg lite orolig ut men samtidigt trotsig.

– *Hej, Lembaxio, det är jag som är Lisa. Det är mitt kafé som du har vandaliserat. Först vill jag bara att du skall veta att jag har sagt till polisen att jag inte tänker gå vidare med det, utan att jag låter udda vara jämt.*

Lembaxio tittade lite förvånat på henne, slog ner blicken och mumlade ett nästan ohörbart ”tack”.

– *Det enda jag vill av dig är att du förklarar varför du gjorde det.*

– *Alltså, jag... Det var liksom bara...*

– *Var inte rädd, jag skall inte gör dig illa. Bara säg sanningen!*

– *Du har varit så elak mot Far, så jag ville hämnas, liksom.*

– *Jag antar att du vet att din far var elak mot mig först, och att det inte var jag egentligen som fick in honom i fängelse. Det var Draëk, kommendören av rymdstyrelsen. Men varför tycker du inte om mig, egentligen? Är det för att jag är av en annan ras och inte härifrån?*

– *Far har sagt att andra raser inte är lika bra som våran.*

Lisa hade lutat sig fram mot Lembaxio medan hon pratade. Hon lade plötsligt märke till att hans ögon inte mötte hennes, utan var en aning lägre. När hon tittade ner så insåg hon att han tittade ner i hennes urringning. Och eftersom hon aldrig använde BH så var det uppenbart vad som fångat hans intresse. Först blev hon lite irriterad av hans blickar, men bestämde sig för att utnyttja det i stället. Så hon satte pekfingret i urringningen och drog ut blusen lite mera.

– *Tycker du att de är fina?*

Lembaxio blev röd i ansiktet och stammade något obegripligt och började flacka med blicken.

– Alltså, om du blir het av att se en flicka av min ras, så måste du väl ändå inse att det egentligen inte är någon skillnad på olika raser? Vi kan ha olika färg och utseende, med vi är alla lika ändå. Håller du inte med?

Lembaxio nickade bara och försökte att slita blicken från urringningen för att titta henne i ögonen i stället.

– Jo, ja, kanske. Egentligen är det nog mest Far som tycker att alla andra raser är mindre värda. Mor tycker det inte, och inte heller mina kompisar. Så jag är ledsen på riktigt att jag förstörde ditt kafé. Jag skall betala fönstren när jag får pengar.

– Du behöver inte betala något. Jag vill att du skall veta att jag inte är arg på dig och att du också är välkommen till mitt kafé på invigningen på torsdag. Jag kommer att ha jättegod glass, och allt är gratis den dagen.

Hon kramade Lembaxio för att understryka sina ord, och han kramade tillbaka. Nästan lite för kärvänligt, tyckte hon.

~ ~ ~

På torsdagen samlades ett tiotal personer utanför kaféet strax innan 11. Precis på klockslaget drog Lisa och Brago ner skynkena och öppnade dörren mot gatan. Folket gick in och förundrades över hur fint det hade blivit. Stolarna var mycket mera bekväma, och det fanns små bås där man kunde sitta i fred samtidigt som Lisa hade låtit bygga en sorts bardisk med höga stolar för de som ville prata och umgås. Snart började alla beställa och Brago bar ut beställningarna. Han hade riktigt snygga kläder på sig så han nästan inte gick att känna igen. Och än mer förvånade var att han skojade och småpratade med alla medan han tog upp beställningar och serverade. Lisa fick fullt upp med att fixa all maten och lägga upp kakor, drycker och allt som beställdes.

Det tog inte många timmar förrän ryktet spridit sig om allt som fanns att få helt gratis på kaféet, så mer och mer folk vällde in genom dörrarna. Snart var det helt fullt och ljudnivån när alla pratade med varandra steg. Det var en riktigt trevlig stämning när Maixnos fru och son klev in genom dörren. Som av ett trollslag blev

det tyst och hon rynkade på ögonen, irriterad av uppmärksamheten. Hon gick fram till disken där Lisa stod.

– *Min son, Lembaxio, påstod att även vi var välkomna hit. Jag ville bara kolla om det var sant, och sedan sade han att du lovat honom glass.*

– *Alla är välkomna till mitt kafé. Vad kan jag bjuda på?*

De sade vad de ville ha, fick sin beställning och gästerna började prata igen. Det var uppenbart att Lisa inte lät sitt hat mot Maixno gå ut över hans familj i alla fall. Lembaxio kunde inte slita sina ögon från Lisa, även om han försökte göra det i smyg. När hans mamma ville gå så bad han om att få stanna, så hon lät honom sitta kvar. Det blev mycket glass, och mycket stirrande, innan han slutligen gick.

De närmsta dagarna visade det sig att folket i Soranjo inte bara ville komma till Lisas kafé för att det var gratis, utan de fortsatte att komma dit. Till Lisas glädje var det till och med ständigt mera gäster än det hade varit när Anrendo och Adale drev det. Både inredningen och menyn var visserligen förbättrad, men det var ändå invånarnas förändrade attityd mot främlingar, särkilt mot henne, som var det största förändringen. Hon kunde småprata med i stort sätt alla som kom dit, och det hade hon inte kunnat göra förut.

En eftermiddag satt hon och pratade med en av byborna vid bardisken när det plötsligt blev tvärtyst i lokalen. Flera av gästerna drog efter andan. Lisa tittade mot ingången och såg att Maixno själv precis kommit in i lokalen. Han såg bister ut när han med bestämda steg gick bort mot bardisken där Lisa stod. Den som Lisa hade pratat med tog sin kopp och satte sig skrämt vid ett bord, och en annan av gästerna gick iväg för att hämta polischefen. För nu skulle allting säkert explodera!

Men Lisa log bara lite milt mot Maixno och satte fram en kaffe och den kaka som hon visste var hans favorit.

– *Du fick ju ingen chans att vara här på invigningsdagen, när allt var gratis, så det här är på huset.*

Maixno stirrade på henne och satte sig sedan ner på en barstol. Han talade med så låg stämma att det bara var Lisa som kunde höra honom. Det var inte alls likt honom.

– *Jag vet inte vad i helvete du håller på med egentligen! Du vet att jag hatar dig, och du hatar mig, men ändå hjälper du mig att få villkorligt. Tro inte att det kommer att få mig att gilla dig, men jag är i varje fall man nog att säga tack. Tack för att du hjälpte mig mot det där drägget Draëk som ville att jag skulle få livstid.*

– *Varsågod. Jag tycker inte om dig heller, men jag ber ändå om ursäkt för att jag överreagerade. Jag borde inte klagat hos Draëk, det var obefogat.*

Maixno började dricka kaffet och äta på kakan. De övriga gästerna och den tillkallade polischefen drog en suck av lättnad.

– *Det är en annan sak också. Min son ränner här på kaféet hela tiden. Jag tycker inte riktigt om det. Jag tror att han är kär i dig, och det är opassande. Dels skulle jag inte gilla att jag skulle få halvblod till barnbarn, men framför allt så är du för sjutton gammal nog att vara hans mamma.*

– *Så gammal är jag inte,* log hon. *Men jag håller med om att jag är för gammal för honom. Jag lovar dig att jag inte på något sätt uppmuntrar honom, tvärt om. Ingen skulle bli gladare än jag om han hittar någon flicka i sin egen ålder.*

Maixno mumlade ett tack igen, avlutade kaffet och kakan och gick ut. Polischefen stoppade honom på vägen ut och frågade hur han kommit ut ur fängelset. Maixno visade sina papper om den villkorliga frigivningen, och fick sedan gå hem.

Lisa funderade på vad Maixno sagt om Lembaxio. Om hon skulle försöka hitta en dejt till honom?

✯ ✯ ✯

KAPITEL 22

Förälskade

Lisa kom ihåg en flicka som besökt kaféet flera gånger, och som verkade vara lite förtjust i Lembaxio. Lisa trodde hon hette Klirna. Dagen efter satt Lembaxio som vanligt vid disken och åt glass och tittade på Lisa när Klirna kom in. Hon beställde en läsk och kaka vid ett bord, men Lisa ställde hennes beställning på bardisken bredvid Lembaxio och gav henne ett tecken att sätta sig där.

Ungdomarna satt tysta bredvid varandra flera minuter. Till slut så gick Lisa fram till dem och frågade Lembaxio om hon hade hört talas om att Klirna just flyttat in i byn eftersom hennes föräldrar köpt ett hus och öppnat en affär där. Klirna berättade för Lisa om sina föräldrar och affären och då förklarade hon att Lembaxios pappa också var affärsman och Lembaxio började berätta som sin pappas jobb. Lisa pekade på ett ledigt bås och föreslog att de skulle sätta sig där i stället, och snart hade de ett förtroligt samtal i båset. Lisa log och hoppades på att Lembaxio skulle glömma bort sina känslor för henne själv nu.

De närmsta veckorna verkade det som om hennes plan hade fungerat, för Klirna och Lembaxio hängde på kaféet nästan varje kväll och stannade i flera timmar. Maixno började bli allt mera irriterad, eftersom han trodde att Lembaxio fortfarande var kär i Lisa. En dag ringde han till Lembaxio medan de satt på kaféet och sade att han måste komma hem direkt. De reste sig upp men Lembaxio följde med Klirna hem först. När de stod utanför hennes dörr, så tog han hennes händer och försökte kyssa henne. Men hon protesterade och sade att hennes föräldrar var väldigt strikta med sådant.

Lembaxio nickade att han förstod och knackade sedan själv på dörren själv till hennes förskräckelse. När Klirnas pappa öppnade så hälsade Lembaxio vördnadsfullt.

– *Sir, mitt namn är Lembaxio, jag är Maixnos son och har en fråga till er om jag får vara så fräck.*

– *Varsågod, min son,* svarade han.

– *Jag har blivit intresserad av er dotter och ansöker om ert tillstånd att få uppvakta henne. Naturligtvis med ärliga avsikter.*

Klirnas hjärta stannade nästan och hon blev pionröd i ansiktet. Hennes pappa tittade på henne och insåg att det var ömsesidigt. Och naturligtvis visste han vem Maixno var, och insåg att den här pojken inte var vem som helst.

– *Självklart går jag med på det. Jag önskar er all lycka.*

Lembaxio svävade hem på små moln av lycka. Men när han kom hem möttes han av sin pappa som hade något strängt över ansiktet. Han skällde ut honom och förbjöd honom att besöka kaféet längre, eftersom han var för ung för Lisa. Lembaxio fick ingen chans att förklara sig utan fick order om att gå till sitt rum och stanna där. Väl där så ringde han till Klirna och frågade om hon kunde komma över en kort stund. Klirna var osäker på varför men kom över i alla fall. Snart stod hon utanför och kastade grus på hans fönster. Han gick ner rakt förbi sina föräldrar, som stod och smågrälade om hans påstådda relation med Lisa, och öppnade dörren för Klirna. Han tog hennes hand och ledde henne in till sina föräldrar till hennes stora förskräckelse.

– *Far och mor. Får jag presentera Klirna för er. Det här är min flickvän, och det är henne jag träffar på kaféet varje dag.*

Hans mor satte händerna framför ansiktet av förtjusning, men tittade sedan på sin man. Klirnas familj var ju trots allt också främlingar i byn, även om de var samma ras. Maixno tittade strängt på honom.

– *Hur kan du kalla henne för din flickvän om du inte har fått hennes föräldrars tillstånd att uppvakta henne?*

– *Jag frågade dem innan jag kom hem idag, och jag har deras välsignelse redan. Nu frågar jag er också. Visserligen så kommer jag att uppvakta henne oberoende av vad ni tycker, men jag skulle vara glad om ni samtycker också.*

– *I så fall spelar det väl ingen roll vad jag anser.*

Maixno bistra ansikte sprack upp i en sorts leende och han sträckte fram armarna mot Klirna.

– *Välkommen till vår familj. Jag känner mig stolt över att...*

Hans blick flackade ut på gatan när han såg en person gå förbi i skuggorna i ett försök att ta sig förbi obemärkt.

– *Ursäkta mig för avbrottet. Ni har förstås även vår välsignelse. Se bara till att uppföra er hedervärt.*

Klirna log lyckligt mot Lembaxio och han fick äntligen sin första kyss medan Maixno skyndade ut på gatan efter personen han hade sett. Han kom i kapp honom i en gränd och konfronterade honom. Det blev många hårda ord från Maixno där mannen slutligen inte vågade annat än att berätta det Maixno ville veta. Inte heller vågade han protestera när de började gå mot kaféet tillsammans.

Maixno gick fram till Lisa med ett stadigt tag om sin bekants arm och begärde att få prata med henne i enrum. De gick alla tre in på kontoret.

– *Det här är min vän Nextor. Jag vet att han har någonting att säga till dig, om han vet vad som är bäst för honom!*

Lisa tittade förvånat på Maixno och vände sedan sin milda blick mot Nextor.

– *Jo, alltså, det är så här... jag... ööhm...*

Han flackade med blicken mot Maixno som puttade honom i sidan och såg arg ut. Lisa log vänligt mot Nextor och uppmuntrade honom att säga vad han hade på hjärtat.

– *Det var alltså jag som brände ner din gård. Jag ber liksom om ursäkt...*

Han ryggade tillbaka och blev riktigt rädd. Den milda Lisa var inte så mild längre. Hon slog näven i bordet så att papperna flög iväg. Ögonen lågade och nävarna var knutna så de var alldeles vita medan ansiktet blivit mörkrött.

– *Vad i helvete är det du säger!!!*

Hon sprang upp så att stolen välte med en smäll och rusade runt bordet mot honom med ursinnigt ansikte. Nextor blev skräckslagen och försökte gömma sig bakom Maixno. Brago kom springandes, rädd att Lisa hade attackerat Maixno och höll på att slå ihjäl honom.

– *Fattar du vad den där gården betydde för mig? Jag skall slå ihjäl dig, ta mig fan! Jag ska hämta en kniv och skära dig i små, små bitar och mata dig till fåglarna, din usla, förbannade...*

Brago såg hur Nextor försökte undkomma Lisa genom att krypa ihop bakom skrivbordet, darrande av skräck. Maixno hade blivit helt vit i ansiktet och hade backat mot en vägg och vågade inte ingripa.

– *Lugna ner dig, Lisa! Gör ingenting som du kommer att att ångra senare. Särskilt inte nu när allt börjat bli så bra för oss!*

Brago tog mod till sig och ställde sig framför Lisa. När hon försökte slå mot honom så slog han armarna om henne. Hon skakade av raseri men lugnade långsamt ner sig i hans armar. Så pekade hon på Nextor med ett darrande finger.

– *Ut! Ut från mitt kafé innan jag gör mig själv olycklig! I morgon är det jag som går till polisen, och om du inte anmält dig själv till dess så kommer det inte att finnas någon vrå på den här planeten där du kan gömma dig för mig.*

Nextor ställde sig upp och sprang ut från kaféet och slutade inte springa förrän han kommit ända bort till polisstationen. Ett fängelse verkade vara en säkrare plats för honom just nu. Maixno torkade svett ur pannan. Han hade aldrig blivit så skräckslagen förut, särskilt som han visste vad Lisa gjort med Brago. Lisa andades djupt några gånger och vände sig sedan till Maixno.

– *Tack för att du hjälpte mig att hitta den skyldiga. Jag hoppas att du inte själv varit inblandad.*

– *Det är mig helt främmande att ens kunna tänka mig göra något sådant. Jag vet att det är min son som förstörde era fönsterrutor här, och jag garanterar att om jag varit här när han gjorde det så skulle han straffats mycket hårt. Och det även om jag hatade dig över allt annat just då. Man gör bara inte sådant.*

Lisa nickade åt Maixno, och han gick lättad därifrån på skakande ben.

~ ~ ~

Veckorna blev till månader och mer än ett halvår gick. Lisa och Brago hade nu blivit omtyckta av de flesta i Soranjo. Slutligen ringde Draëk och meddelade att det var en månad tills nästa rymdskepp skulle åka till Jorden, och frågade om de skulle följa med. Lisa svarade ”ja” och nu började de planera för att lämna Knim-

bo för gott. Lisa ritade skyltar med ”Till salu” på kaféet och satte in annonser i tidningar i Knimbville. Ortsborna började bli oroliga att något var fel, och alla undrade varför hon sålde sitt kafé, men Lisa sade bara att hon ”var färdig här” när någon frågade.

En dag fick Lisa reda på att det var kallat till en allmänkonselj igen, och även denna gång var ämnet ”Hur skall vi hantera Lisa och andra främlingar”. Lisa suckade och sade till Brago.

– *Inte nu igen!*

Stadshuset var fullt när Vresko slog klubban i bordet och förklarade mötet öppnat. Han nickade åt affärsinnehavaren som var den som velat ha mötet och bad honom framföra sitt ärende.

– *Alltså, jag har bett om detta möte för att vi skall bestämma hur vi skall hantera Lisa. Fast egentligen är det bara en bluff, jag ville bara hitta ett sätta att samla allihopa här i stadshuset och vara säker på att du också var här, Lisa. Jag och alla andra vill väldigt gärna höra dig förklara, Lisa, varför du säljer kaféet och lämnar byn. Jag hoppas verkligen inte att något har behandlat dig illa, för i så fall kommer jag att bannlysa honom eller henne från min affär, det lovar jag dig! Lisa, jag bönfaller, kan du inte komma fram och berätta?*

Lisa tittade förvånat på honom, men log sedan och kom fram.

– *Egentligen är det frågan som är fel. Frågan är inte varför jag åker härifrån, utan varför jag kom tillbaka hit. Sist jag var här blev jag illa behandlad, och jag blev rasande och drog härifrån i ilska och lämnade mycket ont blod bakom mig här. Minnena från Soranjo har sedan dess jagat både mig och Brago på nätterna. Så till slut bestämde vi oss för att komma tillbaka hit för att göra upp med våra demoner. Vi ville helt enkelt visa att vi inte var långsinta, utan förlåtit er och samtidigt be er om att förlåta oss, eller framför allt förlåta mig. Jag överreagerade rejält och försökte krossa er och Maixno, och jag ber om ursäkt för det. Nu känns det som om vi alla är vänner här, så jag kan lugnt fortsätta med mina planer, nämligen att återvända till mitt hem på Jorden och slå mig ner där. Så jag lämnar inte Soranjo, utan jag återvänder hem, för att jag och Brago vill det. Denna gång kommer jag inte lämna några dåliga minnen kvar här, utan jag älskar er alla.*

Nu begärde Maixno ordet och gick fram. De andra höll andan och blev oroliga för att nu skulle han börja prata illa om Lisa igen och hon bli arg igen och allt hade då varit förgäves. Vresko försökte med handsignaler få Maixno att sätta sig ner igen, man han ignorerade det.

– *Alltså, ni vet alla att jag inte tycker om den där varelsen.*

Han pekade på Lisa med tummen.

– *Jag gjorde allt för att jaga ut den ur byn och lyckades nästan vända er alla mot den, men den förklarade krig och fick mig i fängelse i trettio år. Trettio år! Om jag skulle leva så länge! Och när jag överklagade och vädjade i domstolen för att få ett kortare straff så satt drägget Draëk där och ville att jag skulle få livstid i stället. Då ställer sig den där varelsen upp och begär att få tala. Jag har aldrig hatat någonting så intensivt i hela mitt liv. Det genomsyrade varje cell i min kropp och jag önskade inget hellre än att den där varelsen från en annan planet skulle dö en plågsam död. Och vad händer?*

Församlingen hade nu blivit rätt orolig, för Maixno lät riktigt hatfull. Alla väntade bara på explosionen från Lisa.

– *Den där saken kräver av domaren att jag skall få ett kortare straff, och dessutom villkorligt så att jag kan återvända hit! Hon smörar så mycket för domaren att han lyssnar på henne och ignorerar Draëk helt. Och när jag kommer hit och får reda på att min egen son har förstört hennes kafé, vad händer då? Hon hittar en flickvän åt honom som är helt perfekt, och från en fin familj, och nu är de djupt förälskade. Fattar ni vad hon gjort?!? Jag hatar henne över allt annat och jag är övertygad om att hon hatar mig. Ändå gör hon det finaste för mig och min familj som någon kan göra. Hur i helvete skall jag kunna hata henne nu? Det är fullständigt omöjligt!*

Maixno vände sig direkt mot Lisa.

– *Varför? Varför i hela världen behandlade du mig så snällt, Lisa, efter hur jag har behandlat dig? Det är inte logiskt!*

Lisa log sitt milda leende.

– Delvis hade jag dåligt samvete. Jag överreagerade och orsakade mycket mera skada för dig och din familj än vad jag önskade. Sedan är det ju så att om man möter hat med hat så växer hatet tills det sväljer dig hel. Men om man möter hat med kärlek så kanske hatet inte försvinner, men det försvagas i alla fall. Jag vill inte kalla dig för min bästa vän, men du är heller inte min fiende längre.

– Du är inte min vän heller, det skall du ha klart för dig. Men du har gjort mera gott för den här byn under ett par år är jag lyckats göra under min livstid. Jag ber dig, Lisa. Stäng inte kaféet! Stanna här i Soranjo! Vi behöver dig!

Det gick ett sus genom rummet. Det var faktiskt Maixno som talade. Lisa blev riktigt rörd, eftersom det kom från honom.

– Jag stänger inte kaféet, jag säljer det. Men inte till vem som helst, utan jag letar efter någon som är beredd att ta över och driva det vidare i samma anda. Och gården har jag redan sålt billigt till "Knotarn", eftersom det inte finns några hus kvar där. Mitt största problem är jag inte riktigt trivs som kaféägare. Jag är ju en musiker och det är det jag lever för. Men det går inte att kombinera att driva ett kafé med att åka på turnéer och spela konserter. Därför säljer jag. Inte för att jag vantrivs här, eller för att jag vill lägga ner kaféet.

Nu nickade de flesta förstående. Men en av ungdomarna kom på en sak till att fråga henne.

– Jag undrar en sak, om jag får ta mig friheten? Alltså, jag lyssnar på din musik och diggar den. Men jag har aldrig fått se dig sjunga i verkligheten. Biljetterna till dina konserter är så dyra, men framför allt är de så långt borta. Skulle du inte kunna tänka dig att sjunga några sånger här i Soranjo innan du åker?

Vresko fångade upp frågan snabbt, och såg en möjlighet att få ta någon sorts beslut.

– Jag föreslår att denna allmänkonselj beslutar att Lisa skall få utnyttja stadshuset gratis för att hålla en enklare konsert för ortsbefolkningen. Det är ifall ni går med på att göra det, Lisa. Vi kan säkert ställa upp med den utrustning och personal som du behöver, utan kostnad, och dessutom stå för biljettförsäljning.

Lisa behövde inte fundera länge, utan gick med på att hålla en konsert i Soranjo en och en halv vecka senare. Hon drog ner massiva applåder och det blev också beslutet från stadsfullmäktige. På vägen ut var det många som ville skaka hennes hand.

Det tog dock bara några dagar förrän Vresko sökte upp Lisa för att det uppstått ett problem som kunde göra det omöjligt att hålla konserten som planerat.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 23

Konsert i Soranjo

Vresko var väldigt bekymrad när han sökte upp Lisa i hennes kafé.

– *Det har blivit väldigt många som fått biljetter till din konsert. Troligen mest beroende på att du låtit dem vara gratis för alla som bor här. Men vi glömde bort att stadshuset bara rymmer runt femhundra. Men vi har delat ut över tusen biljetter redan. Hur skall vi göra nu?*

– *Finns det verkligen så många i Soranjo?*

– Åja, så liten är inte byn. Det bor väl strax över två tusen här.

– Så du menar att halva befolkningen har fått biljett redan?

– Ja, och det blir nog ännu flera som vill ha. Kanske hela byn.

– Vi får flytta konserten till idrottsplatsen. Det är visserligen utomhus, men vädret är väl bra, så det skall nog gå bra, eller hur?

– Visst, men hur skall alla kunna höra och se dig? Det finns ju ingen scen där, och ingen ljudanläggning. Det blir inte mycket till konsert.

– Låt mig lösa det problemet.

Vresko såg tveksam ut, men Lisa lät så tvärsäker att han fick lita på henne. Han tillät då att ännu flera biljetter att ges ut, och till slut hade nästan hela byn fått en biljett. Fast han undrade hur hon skulle lösa det. Skulle hon sjunga från flaket på sin bil, eller?

Dagen för konserten blev byborna förvånade när en buss och en stor långtradare kom körandes nerför huvudgatan och stannade framför kaféet. Lisa kom ut, hälsade och hoppade in i bussen. Många från byn följde med dem till idrottsplatsen för att stilla sin nyfikenhet. De fick se Lisa gå runt med en man och mäta med hjälp av ett sorts laserinstrument. De flyttade runt tills Lisa var nöjd med utmätningen. Då satte mannen ut små flaggor och gick tillbaka till bussen och ropade något in i den.

Då exploderade området av aktivitet när fem scenarbetare kom ut och började bära material. De tackade nej till folket som kommit för att hjälpa till, och sade att det var tryggast om de fick göra det själva. Först lade de ut skyddande skivor på marken, sedan monterade de en metallram för att slutligen lägga scengolv. Sedan byggde de på höjden och det blev ett tak som var nästan tio meter över scengolvet. Sedan började de montera lampor, förstärkare och högtalare och dessutom byggdes en plattform mitt på arenan för ljud- och ljusteknikerna.

När Vresko såg alla lampor och förstärkare, förklarade han för Lisa att han inte trodde att de kunde leverera nog mycket ström för att driva allting, men Lisa för-

klarade att de hade en egen elgenerator som var kraftig nog för att generera ström till allting.

Efter bara ett par timmar var scenen färdigbyggd inklusive all teknik och instrument. Alla som förgäves kommit för att hjälpa till blev imponerade av hur de kunnat bygga en sådan gigantisk scen på så kort tid, och även förvånade över hur stor och pampig hela konstruktionen var. Plötsligt sade ljudteknikern ”soundcheck” och trots att alla musiker stod långt utom hörhåll så samlades alla direkt på scenen. Först sjöng Lisa a capella, sedan testades ett instrument i taget medan ljudteknikerna mixtrade på sina knappar. Slutligen framförde de en hel låt, den som legat etta på topplistorna när den var ny, medan ljudet finjusterades. Därefter tog ljusteknikerna över och justerade alla strålkastare. Vresko förstod först inte hur de kunde vara så samspelta, men sedan upptäckte han att alla hade en öronsnäcka där de fick instruktioner från teknikplattformen där ljudteknikern, ljusteknikern och inspicienten stod. Han insåg att detta var ett väloljat maskineri och inte bara en stackars flicka som sjöng för publik.

Lisa bad Vresko utse några vakter som kunde bevaka anläggningen medan hela hennes gäng gick ner till hennes kafé för att varva ner och fika lite innan föreställningen. Brago hade väntat där och hållit kaféet igång på egen hand medan de förberedde för konserten. Han hälsade glatt på alla musiker som han träffat tidigare och snart pratade alla med varandra. Brago var riktigt pratsam, och långt ifrån den uppkäftiga buse han var känd för att vara. Mionk tog Lisa lite avsides och frågade henne hur det gick mellan henne och Brago.

– *Det går faktiskt super. Han har friat till mig, och vi planerar att gifta oss om några månader när vi kommit tillbaka till Jorden.*

– *Wow, det trodde jag inte. Fast jag har lagt märke till att han är mycket mera harmonisk och avslappnad nu. Sist jag mötte honom kändes det som han kände sig tvingad att spela tuff hela tiden, men nu pratar han till och med om sina känslor.*

– *Det är otroligt vad en kvinnas kärlek kan göra, inte sant?*

Mionk nickade instämmande. Lisa gick ut till köket för att fixa kvällsmat till hela gänget.

~ ~ ~

Idrottsplanen var helt packad med folk. Det hade nog aldrig varit så mycket folk där förut. Resten av byn verkade nästan övergiven och på kaféet hängde en lapp med texten ”Stängt för resten av dagen”. Inte för att någon kände för att besöka det ändå. Alla i publiken var uppsluppna och diskuterade hur showen skulle bli. Ingen hade kunnat ana att det skulle vara en så stor scen, så mycket högtalare och annan teknik. Ja, det fanns till och med gigantiska monitorer högt i luften på båda sidor om scenen så att alla kunde se.

Precis på klockslaget gick Lisa ensam ut på scenen och blickade ut över publikhavet. Hon verkade inte det minsta nervös.

– *Hej, kul att se er allesammans här. Lisa heter jag, skogarna är min hemvist. Tja, det är vad jag brukar säga, men ni vet ju att jag bor på kaféet.*

Hon började slå på sina trummor och Krenvla och Surpenja kom in från sidorna med sina instrument, asokenjivna respektive bingralflöjt. När hon sedan började sjunga förvånades alla i byn av hennes vokala omfång och kraftfulla stämma. Nästan ingen i byn hade anat att hon var så duktig på att sjunga. Resten av gruppen kom in och stämde in med keyboard, bas och trummor och Lisa underhöll både gamla och unga med sin blandning av klassisk, knimbonsk musik och jordiska rytmer. Efter en och en halv timme av gungande, medryckande musik så bestämde hon sig för att det var dags att ösa på lite. Det hade blivit mörkt så scenen lystes nu upp av strålkastarna i stället.

– *Hur många ungdomar finns det i publiken?*

Alla ungdomar skrek tillbaka.

– *Jag hör er inte! Hur många ungdomar finns det i publiken?*

Nu tjöt och visslade alla de unga så det slog lock för öronen på deras föräldrar.

– *Vill ni höra lite fet, jordisk rock!*

– *Jaaaa!*

– Då får jag be alla gamlingar att hålla för öronen, för nu kommer det att ösa fett! Skydda öronen på era småbarn också!

Lisa lyfte upp elgitarren som hon köpt senast hon var på Jorden och drog loss ett gitarrsolo som nästan fick den att glöda. Krenvla bytte också instrument till sin egenhändigt byggda gitarr och hela scenen förändrades. Det blev stroboskopiskt ljus, rökmaskin och pyrotekniska fontäner. Föräldrarna tittade chockat på sina ungdomar som blev helt extatiska och skrek rakt ut och dansade till rocksoundet. De var så smittande så att även de äldre började rocka med. Vresko såg till sin förvåning hur Jonsa dansade med, så gammal och skröplig som han var. Hon fortsatte ösa på utan uppehåll i en hel timme. Sedan sade hon bara ”Tack så mycket” och gick av scenen.

De äldre började gå, men ungdomarna kände igen stilen så de stannade kvar och skrek hennes namn i talkörer. Deras föräldrar försökte förgäves att få dem att gå därifrån men efter några minuter så kom Lisa tillbaka in på scenen. Sin vana trogen höll hon på en hel timme till, fast i ett lugnare tempo. Slutligen presenterade hon alla musiker och tog också in alla scenarbetare så de också fick publikens jubel.

Det hade nästan blivit midnatt när de sista i publiken slutligen lämnat platsen. Till mångas förvåning så började scenteknikerna omedelbart att riva scenen. Det tog under en timme att packa in allting i långtradaren och bussarna igen. Snart fanns inga spår av konserten på idrottsplanen.

~ ~ ~

Nästa dag ringde det tidigt på dörren och Lisa blev lite sur eftersom det ju blivit ganska sent dagen innan. Utanför stod en man i kostym och frågade om han kunde komma in och diskutera affärer med kafédirektören. Lisa log och bjöd in honom på kontoret. ”Kafédirektör - den var ny” tänkte hon. Mannen berättade att han bodde i Knimbville och var intresserad av att köpa kaféet, eftersom hans fru inte ville bo i storstaden på grund av hälsoproblem. Han hade sett annonsen i en Knimbvilles Allehanda och undrade vad Lisa ville ha för det. Hon förklarade att det var viktigare att köparen var intresserad av att driva kaféet vidare i samma stil

än att hon skulle tjäna pengar. Mannen försäkrade att det var hans avsikt att hålla det igång.

– *Jag köpte det för en miljon och har investerat kanske en halv miljon i det, så det är vad jag vill ha för det.*

– *Intressant, jag äger en mindre restaurang i Knimbville och jag har fått ett bud på det på tre miljoner. Då får jag kapital över att förbättra rörelsen.*

Han tittade runt medan Lisa ringde Vresko och bad honom komma.

– *Jag ser att det finns en lägenhet på övervåningen, men den är för liten för oss och våra barn. Troligen gör jag om det till en festvåning, kanske kombinerat med en riktig restaurang. Men jag skulle väldigt gärna bygga en uteservering framför kaféet. Tror du att stadens ledning skulle gå med på det?*

– *Han står bakom dig,* log Lisa.

– *Mitt namn är Vresko, ordförande i stadsfullmäktige. Jag ser inga problem med att bygga en uteservering, så länge som den passar in i bebyggelsen för övrigt.*

Det tog inte många dagar förrän Lisa skrev på köpekontraktet och började packa sina saker. Det började bli bråttom om de inte skulle missa även denna chans att åka med ett rymdskepp till Jorden. På avresedagen stod en enorm folkmassa ute på gatan för att ta farväl. Lisa kramade alla hon kände och tackade dem. Klirna kramade henne extra hjärtligt och tackade henne för allt. Även Lembaxio fick sig en kram, fast han tittade lite osäkert på Klirna och sin far. Slutligen sträckte hon ut armarna mot Maixno också. Han tvekade först, men tog sen ett steg framåt och tog också emot hennes kram och önskade henne lycka till. Den här gången var den minsann ingen dålig stämning när hon lämnade byn. Brago hade aldrig mått så bra heller, alla hans demoner var krossade och han var nu ivrig att fortsätta sitt liv som gift man på Jorden tillsammans med Lisa.

~ ~ ~

Treïstán hade också blivit mycket upptagen. Han hade ingen aning om vilka planer som Lisa hade medan han avvecklade och sålde alla sina företag och insti-

tutioner. Till och med hans stora herrgård var till salu, och han hade en hel del spekulanter. När det knackade på dörren så blev han inte alls förvånad. Vakten vid grinden hade bett om att få sluta i förtid eftersom han hade fått ett nytt erbjudande, så Treïstán lät numera grinden stå öppen. Han gick till dörren och väntade sig ännu en spekulant på huset, med det var Lisa och Brago som hälsade på. Han välkomnade dem varmt och bjöd in dem i salongen. Lisa kom på att han inte visste vad som hänt med Maximo så hon berättade vad hon gjort med honom och Draëk, och han häpnade över hennes fräckhet och skrattade glatt.

– Där fick han så han teg! Men vad tänker ni göra nu då? Skall ni ändå stanna i Soranjo, trots att de behandlat er illa?

– Nja, vi återvände faktiskt dit för att försona oss med hela stan. Och vi lyckades faktiskt. Till och med Maixno var nästan vän med mig när vi slutligen lämnade Soranjo igår.

– Menar du för gott?

– Japp. Jag har tänkt noga på alla dåliga minnen jag nu har fått här på Knimbo och jämfört dem med alla dåliga minnen från Jorden. Sedan har jag också jämfört alla goda minnen från båda planeterna. Det är ju faktiskt här på Knimbo som jag äntligen tog mig i kragen och gjorde något av mitt liv. Ja, faktiskt är de så att allt gott som hänt i mitt liv är direkt eller indirekt Knimbos förtjänst.

– Men ändå åker du härifrån?

– Någon hade bränt ner min gård i Soranjo, så jag måste ändå börja om någon annanstans. Så när vi funderade på vart vi skulle flytta så vägde Jorden och Knimbo helt jämt. Det finns ingen av planerna som är bättre än den andra, de är lika bra och lika dåliga. Men på Jorden finns ändå droppen som fick vågen att väga över till dess favör, nämligen min bästa vän. Och där finns också Bragos bästa vän.

– Du menar förstås min dotter och hennes man? Helt otroligt, jag har tänkt ungefär samma sak, vet ni. Jag har snart sålt allt jag äger här och omvandlat det till guld. Sedan åker jag med nästa rymdskepp till Jorden, troligen samma som ni åker med då. Jag börjar bli gammal och trött och tycker jag har samlat nog pengar för en livstid, så jag går i

pension. Och då tyckte jag att Jorden verkade ett bättre ställe, för där har jag mitt barn och mitt barnbarn.

Lisa och Brago tittade häpet på honom, men sedan fick han en kram av Lisa. Treïstán sträckte ut armarna mot Brago också men han bara skakade hans händer i respekt. Någon kram ville inte Brago få av en annan man.

Tänk vad Añeđliká skulle bli dubbelt överraskad!

✯ ✯ ✯

KAPITEL 24

Tillbaka för gott

Hissen plingade till hemma hos Añeđliká, Chris och Nina.

– Vad nu då, sade Chris. Vem har conciergen släppt upp direkt utan att fråga den här gången? Det måste bara vara din far som är tillbaka på ett överraskningsbesök.

– Nej, han kommer inte tillbaka, svarade Añeđliká. Det är Lisa som ångrat sig och återvänt. Jag slår vad en femma om det!

– Topp, sade Chris.

Nina hade redan sprungit iväg för att titta vem som kommit i hissen. Snart skrek hon tillbaka.

– Det är morfar! Morfar är här igen!

– Betala, det var jag som vann, sade Chris, det är din far.

– Nej, det är jag som vann, svarade Añeđliká när hon såg ett långt, blått hår.

Treïstán, Lisa och Brago kom in i rummet tillsammans. Nina höll Treïstán i ena handen och Lisa i den andra och strålade av lycka. Hon kände dem båda väl och tyckte mycket om dem båda två.

– Jag varnade ju dig för att jag kanske skulle komma tillbaka när jag gått i pension. Nu är jag här för gott, så det är lika bra du vänjer dig!

Hans engelska var fortfarande anmärkningsvärt bra och han älskade att visa det.

– Men behövde du verkligen två barnvakter för att hitta hit?

– Vi skall stanna här för gott alla tre, skrattade Lisa. Och vet du vad, ni är båda bjudna på bröllop.

Añeđliká tittade på Brago och sade på knimbonska.

– *Har du äntligen friat till henne, Brago? Det var på tiden!*

– Ni mycket välkomna vårt bröllop, svarade han.

– Ah, du har börjat lära dig engelska.

– Måste lära engelska nu. Skall bo här.

Añeđliká strålade av glädje. Inte nog med att hennes bästa vän hade kommit för att stanna, ja faktiskt hennes enda riktiga vän. Nu hade också hennes far kommit hit till Jorden för att stanna permanent. Och Lisa hade till och med planer på att stadga sig, och det med en man från hennes egen hemplanet! Då kom Añeđliká på att hon var Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor och därför hade vissa officiella plikter också.

– Vänta ett ögonblick! Då måste ni två killar ha uppehållstillstånd här! Ert tillfälliga interplanetiska turistvisum gäller inte. Jag får kontakta Invandrarverket, jag känner någon där som kan hjälpa till.

~ ~ ~

Ashley kollade i datorn vem hon skulle intervjua idag. Först ut var det två med namn som hon inte kunde uttala. Hon försökte sätta tummen på vilket land de kunde komma från på väg till väntrummet. Och hon tyckte att hon ändå kände igen efternamnet på den första.

– Herr Treïstan Croelo, försökte hon.

En distingerad man med grått hår och gröna antenner ställde sig upp och kom mot henne.

– Det är nog jag, det.

Ashley tittade på honom. Plötsligt slog det henne var hon sett hans efternamn förut, särskilt som Añeđliká satt bredvid. Det var nämligen Ashley som hade handlagt Añeđlikás ansökan för många år sedan.

– Vill du följa med in också? frågade Ashley henne.

– Jag tror nog min far klarar sig utan dadda, log Añeđliká.

Treïstán följde med in till intervjurummet.

– Alright, jag har läst er ansökan, herr Croelo, och jag har några kompletterande frågor. Jag hoppas ni förstår engelska något så när? Till en början, vad är syftet med er ansökan om uppehållstillstånd?

– Om ni ursäktar så uttalas mitt efternamn Croëlño, men ni får gärna kalla mig för Treïstán som alla andra. Vi är inte så formella på Knimbo. Syftet med min begäran om permanent tillstånd för bosättning på denna planet är att jag efter ett lång och strävsamt liv beslutat mig för att gå i pension. Och därmed föredrar jag att tillbringa återstoden av mina dagar tillsammans med min dotter och dotterdotter som ni säkert är medveten om är bosatta här på Jorden.

Ashley häpnade över hans utmärkta engelska. Han hade inte bara ett imponerade ordförråd, utan även ett nästan felfritt uttal.

– Ni inser säkert att er dotter är för gammal för att ni skall kunna få uppehållstillstånd med henne som referens. Ni skriver att ni är ekonomiskt oberoende, och därför bör godkännas. Inser ni att vår definition på ekonomiskt oberoende är att måste ha ett kapital på minst 100 000 per år, helst det dubbla, för att man ska vara säker på att få sin begäran om uppehållstillståndet godkänd?

– Låt mig göra en snabb kalkyl, det är jag bra på. Det är inte så troligt att jag blir äldre än 100 år, det ger 30 år gånger 200 000. Sedan planerar jag att skaffa mig ett större hus här, och har redan börjat undersöka marknaden. Det finns hus för runt tio till tjugo miljoner. Med fyra anställda tjänstefolk som får en årslön på låt säga 100 000 i trettio år, det blir... cirka... 38 miljoner högst, inte sant?

Ashley kastade ner siffrorna på ett papper och slog in dem på en miniräknare. Visst hade han räknat helt korrekt, och det hade gått snabbt också. Medan hon räknade hade Treïstán tagit fram några papper ur sin portfölj och lagt framför henne.

– Här är ett inlämningskvitto på det guld som jag lämnat till försäljning hos en guldgrossist. Som ni ser är den preliminära värderingen cirka 70 miljoner, så det bör väl ge mig en viss marginal. Jag har också skrivit en fullmakt till er att visa guldgrossisten, så att ni själva kan verifiera mina uppgifter. Ni förstår, jag är eller var en rätt betydelsefull affärsman på Knimbo.

Ashley insåg att det här inte var en dussinansökan – igen. Hon funderade en stund och bestämde sig för att hon fått reda på tillräckligt, tackade honom och förklarade att hon skulle återkomma när hon behandlat ansökan. Hon följde honom ut och bad sedan Brago komma med in. Då följde däremot Añeđliká med in till hennes förvåning.

– Så, jag har läst en ansökan herr Azendja men måste komma med några kompletterade frågor. Ni skriver att er anknytning här i USA är en viss fröken Green. Vilken är er relation till henne och var befinner hon sig?

Brago tittade osäkert på Añeđliká och bad om hjälp.

– Du får ursäkta, Ashley, men hans engelska är inte så bra, sade hon.

– Den är faktiskt riktigt usel, sade Brago. Men jag lär mig. Går det OK om Añeđliká översätter åt mig? Och snälla, säg Brago som andra gör.

– Det skulle vara bättre med en licensierad tolk, men jag tror inte att det finns någon för ert språk.

– Det finns faktiskt en, sade Añeđliká. Jag. Jag är licensierad tolk mellan engelska och knimbonska åt Förenta Nationerna, eftersom jag är deras officiella talesperson. Det borde väl duga här också, inte sant?

Hon översatte Ashleys fråga till Brago, som svarade på knimbonska medan Añeđliká simultantolkade lika snabbt som han pratade till Ashleys stora förvåning.

– *Jag planerar att gifta mig med Lisa inom kort, och hon sitter kvar i väntrummet därute eftersom hon var osäker på om hon skulle komma med in eller inte. Hon är född i det här landet och medborgare här.*

– Det låter bra, men din ansökan kommer inte att kunna godkännas förrän du verkligen är gift med henne. Om det är OK för dig så lägger jag er ansökan som vilande i en månad. Inom denna månad måste ni skicka in en kopia på äktenskapslicensen, och därefter kan jag behandla ansökan. Vad tycker ni?

Ashley förvånades åter över snabbheten som hennes meningar blev översatta. Det skedde helt simultant medan hon pratade.

– Det blir bra, svarade Brago själv.

– Då tackar jag för idag, men vill betona att jag måste få kompletteringen inom en månad, annars finns en stor risk att ni blir nekad. Men medan ni är här så vill jag också prata lite med fröken Green. Kan ni skicka in henne?

När Lisa kom in så fick hon en del frågor om hur hon kände Brago, och om hon trodde hon kunde försörja dem båda.

– Jag är musiker, och är övertygad om att jag klarar av det. Sedan tror jag att Brago kommer att skaffa sig ett jobb själv så snart han får och kan.

– Men som musiker har man väldigt osäker inkomst, protesterade Ashley. Det låter inte lovande.

– Jag har sparat en liten slant som nog kommer att räcka till en början.

Lisa skickade över ett kontoutdrag över bordet.

– Har du nästan fem miljoner på ditt konto? Är det här verkligen sant? Är alla från Knimbo multimiljonärer?

– Knappast, skrattade Lisa. Du får gärna kolla själv. Jag har gjort ett par lyckade turnéer både på Knimbo och här. Jag har väl haft över hundratusen fans på konserterna totalt. Du kanske kommer ihåg senaste välgörenhetsgalan?

– Ja, visst ja. Det är där jag har sett dig, jag visste att jag sett dig förut någonstans. Du drog verkligen in massor med pengar där.

Ashley nöjde sig med det. På väg hem förklarade Brago för Lisa att de måste gifta sig inom en månad. Det passade henne utmärkt.

– *Vad säger du om att vi går och gifter oss på scenen som Añeđliká och Chris gjorde*?

– *Jag vet inte, helst inte. Om det är det du absolut vill så, men helst skulle jag vilja ha ett litet och enkelt bröllop med bara dina närmsta vänner. Jag har ju själv inga vänner här förutom Chris.*

– *Det handlar inte om många gäster. Kanske ett mysigt bröllop ute i en skog någonstans, eller i värsta fall en park?*

– *Det låter riktigt bra. Tar du hand om detaljerna?*

– *Visst gör jag det.*

~ ~ ~

Lisa funderade på var de skulle ha sitt bröllop, och även var de sen skulle bo. De kan ju inte bo på hotell hela tiden. För att kunna röra sig friare köpte hon en gammal pickup och körde runt på landet tillsammans med Brago. Hon ville hitta en liten gård här på Jorden också, men det var svårt att hitta. Antingen var de för stora och dyra eller också var de inte till salu. En dag ringde Añeđliká och ville

träffa Lisa, så hon körde dit. Där träffade hon Fiona och Frank, paret som tagit emot Añeđliká på sin bondgård när hon precis kommit till Jorden.

– Lisa, jag fick höra att du letar efter en mindre gård att bosätta dig på, sade Frank. Stämmer det?

– Det stämmer utmärkt. Men det är inte så många som verkar sälja.

– Det är faktiskt så här att jag och Fiona har velat sälja ett tag. Laura, vår dotter, vill inte överta gården och själva börjar vi bli gamla. Du skulle göra oss en tjänst om du köpte den av oss.

– Egentligen är er gård lite väl stor, ni har ju väldigt mycket mark. Jag tror inte jag har råd med den, tyvärr.

– Du får ett bra pris, eftersom du är Añeđlikás bästis. Bara tre miljoner, och det inkluderar alla maskiner också.

Lisa funderade lite. Hon hade varit flera gånger på gården tillsammans med Añeđliká och blivit väldigt förtjust i gården och dess omgivningar. Men om hon skulle betala tre miljoner för den, och sedan renovera den som hon vill ha den så skulle hennes bankkonto snart bli tomt. Men frestelsen blev för stor så hon slog till. Hon fick väl helt enkelt börja sjunga på riktigt här på Jorden. Men först måste hon planera för sitt bröllop, och nu visste hon precis var det skulle hållas, nämligen på gården.

Dagen för bröllopet var det strålande solsken. Fiona hade en liten lustträdgård som hon vårdat ömt bredvid huset. Lisa hade pyntat och snyggat till i trädgården och skapat en naturlig portal av träd och blommor vid ingången. Därigenom gled hon in i sin vita brudklänning till tonerna av en knimbonsk bröllopsmarsch. Añeđliká kom efter henne som hennes brudtärna och Nina gick efter med blommor i håret. Brago drog efter andan när han stod längst fram och väntade bredvid Chris. Han tyckte just då att Lisa var det vackraste han någonsin sett och var trots sin nervositet säker på att det var helt rätt att gifta sig med henne.

Det var bara ett tjugotal gäster som var inbjudna, naturligtvis inklusive Treïstán, Fiona, Frank och Laura. Bröllopet blev precis så romantiskt som Lisa ville ha det men samtidigt så enkelt som Brago ville ha det. Efter ceremonin så bjöd

Lisa på mat från en cateringfirma. Fast hon lade också fram sin knimbonska specialité på bordet. Lisa strålade ikapp med solen av glädje, och spred sin glädje till hela sällskapet så att till och med Brago såg lycklig ut. Lisa berättade för Añeđliká att hon planerade för en turné från kust till kust.

– Nej, vad kul det låter! Jag utgår från att du inte vill ha någon hjälp från mig?

– Där gissar du helt rätt. Jag har redan hittat ett skivbolag som ska ge ut mitt första album så att jag blir lite känd först. Ja, de vet inte om att de skall ge ut min musik än, men jag har i alla fall bokat ett möte med dem. Sedan ligger jag i hårdträning så jag orkar med alla konserter.

– Du lär behöva massor av kondition, det fick jag lära mig den hårda vägen. Vet du vad jag funderat på? New York Marathon! Tänk vad cool det skulle vara att springa det! Hänger du på?

– Knappast troligt. Det är du som älskar att göra galna saker.

Dagen efter skickade Brago in sin äktenskapslicens till Invandrarverket. Därefter dröjde det inte länge förrän Brago och Treïstán fick sina uppehållstillstånd.

När Brago fyllde år så köpte Lisa en motorcykel åt honom. Han blev jätteglad och lärde sig snart att köra på den. Lisa nöjde sig med sin pickup som Brago trimmade och förbättrade så att den blev riktigt fin. När de åkte in till byn närmast gården så kände de sig alltid välkomna. Alla där var ju vid det här laget vana vid utomjordingar, eftersom Añeđliká bott där och därefter besökt byn många gånger när hon hälsade på Fiona och Frank.

Lisa och Brago ordnade sitt gemensamma hem på gården. Men Lisa låg ofta sömnlös på nätterna. Pengarna skulle inte räcka så länge till med det liv de levde. Dags att göra något åt det!

Lisa

EMIGRERAR TILL ANNAN PLANET

Del III

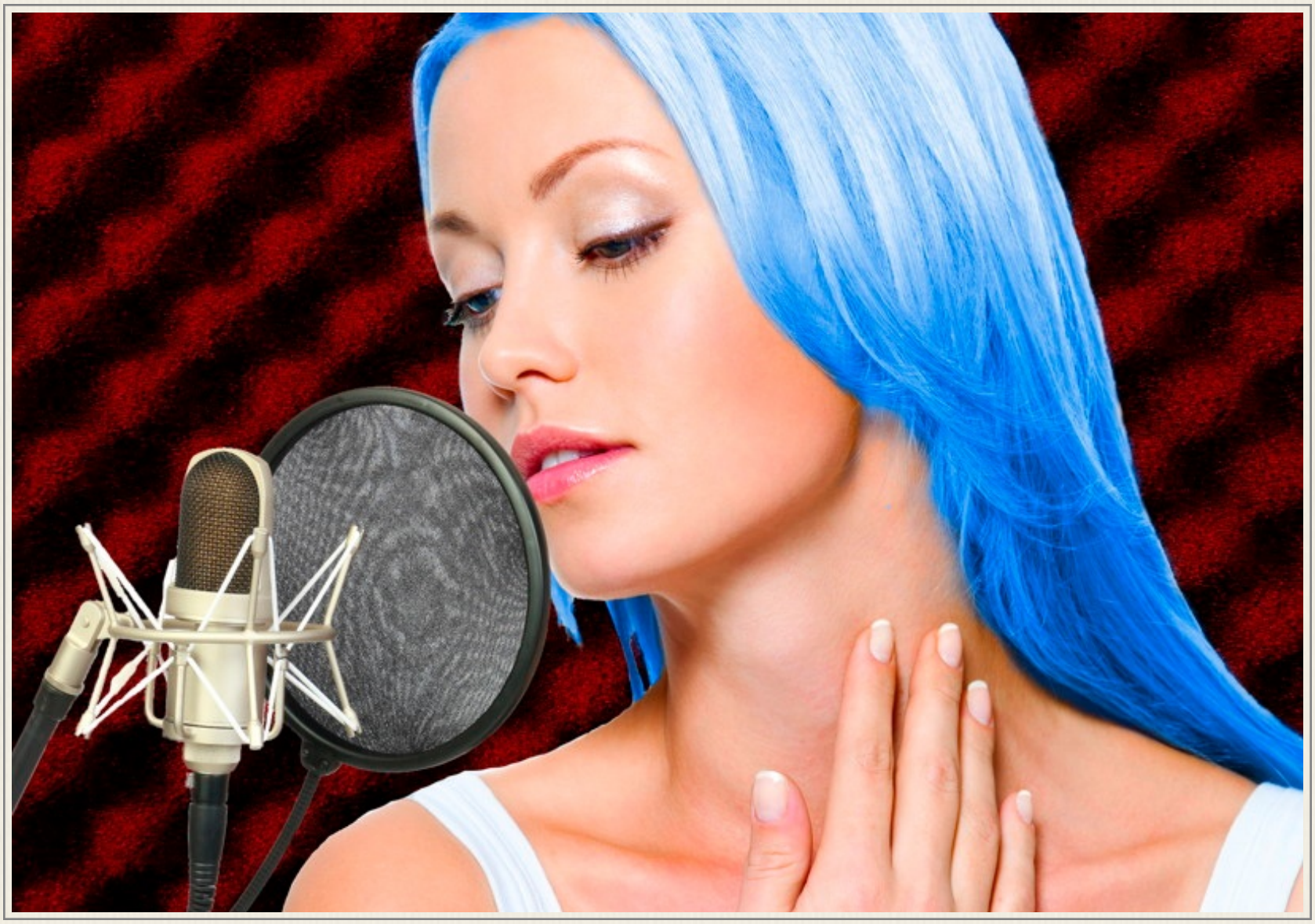
Möter sina största utmaningar

av *Ola Montán*

KAPITEL 25

Tar tag i sitt jordeliv

Det sprakade till i snabbtelefonen i receptionen bredvid väntrummet.

– Skivbolagsdirektören tar emot nu, sade receptionisten.

Lisa klev in i kontorsrummet och satte sig ner i besöksstolen.

– Jag planerar för en turné till sommaren, och jag skulle gärna vilja få ut mitt första album innan dess, så att jag spelats i radion och blivit lite känd. Då blir det lättare att dra in folk till konserterna. Tror du det är möjligt?

Direktören log lite överseende.

– Jag tycker om din entusiasm, det gör jag verkligen. Det är dessutom en helt nödvändig egenskap för att kunna bli något i musikbranschen. Trots det vill jag komma med några varningens ord. Även de bästa artister får kämpa till en början, ofta många år innan de slår. Sedan behöver man en hel massa scenvana innan man får till en bra show på scenen. Du tror säkert att det bara är att kunna spela och sjunga så ordnar sig allting på konserter, men det tar många shower innan man slutar vara nervös och göra misstag.

– Du har rätt, jag kanske bokar en spelning på Madison Square Garden först, så att jag blir lite varm i kläderna.

Direktören såg på henne med misstro.

– Förstod du inte vad jag sade nyss?

– Jag förstod varje ord, gulleponken. Första gången jag stod på scenen var för tolv år sedan när jag var sexton år. Sedan dess har jag gjort hundra, nej förresten kanske 150 shower. Det var sällan färre än 10 000 i publiken.

– Vad!?! Hur kommer det sig att jag inte hört talas om dig då?

– Tja, det var ”Angelica” som var affischnamnet, jag var i hennes kör. Men sedan spelade jag på en välgörenhetskonsert också.

– Visst ja, det är där jag sett dig!

– Jag menar på planeten Knimbo. Det var där jag för första gången var huvudnumret. Sedan fick jag spela på Grimja. Med min aggressiva reklamfilm så drog jag in nästan 33 000 fans på den konserten.

– Tre tusen? Det var inte dåligt för en första konsert.

– Nej, jag sade *trettio*tre tusen. Femsiffrigt! Den konserten tyckte jag gick riktigt dåligt, jag fick inte alls ihop det hela utan var så nervös så jag gjorde massor av misstag. Men sedan åkte jag ut på turné på Knimbo och drog in runt 10 000 per show, med mitt namn på affischerna. Showen gick bättre och bättre, och när jag sedan spelade ett par konserter här på Jorden så flöt det ganska bra. Så kom inte och påstå att jag behöver mera erfarenhet på scenen!

– Ursäkta mig då, jag visste inte det. Sade du planeten Knimbo, förresten? Du har bott på den planeten?

– Japp, jag har bott där i nästan tre år, men nu är jag tillbaka. Ni får gärna utnyttja det i er reklam. Typ ”utomjordiskt bra musik” och så.

Han började inse att det inte var en duvunge han hade framför sig, utan att hon hade en hel del erfarenhet redan. Den demo som hon skickat tidigare hade låtit riktigt bra och dessutom ovanligt exotisk. Han puttade ett kontrakt över bordet och bad henne skriva under. Hon tvekade inte en sekund utan skrev under.

– Förresten, vill ni göra en skiva med min man också när ni ändå är på gång?

– Vad får dig att tro att jag är intresserad av att skriva kontrakt med honom bara för att du fått ett kontrakt?

– Tja, han är utomjording. Det borde ge några poäng, eller?

– Be honom skicka in en demo, så får vi se.

Snart var hon fullt upptagen av att träna in musiker för sin skiva. Hon hade frågat Jon och Sofia Anderson om de ville spela med henne, fast på en asokenjivna respektive bingralflöjt som Lisa tagit med från Knimbo. De hade tackat ja med förtjusning över utmaningen att spela nya, exotiska instrument.

~ ~ ~

Det var packat vid startlinjen. Lisa började få en otäck känsla av att det här var ett stort misstag. Men Añeđliká hade varit så envis att de båda skulle ställa upp i New York Marathon så här stod de nu tillsammans. Visserligen brukade hon sedan länge jogga en mil varje dag, den senaste tiden nästan två mil. Allt för att ha tillräcklig kondition för att orka med sina långa konserter. Men den här tävlingen var något helt annat! Hur hade hon kunnat låtit sig övertalas till detta? Fast sedan såg hon några TV-team närma sig, och insåg att det här kunde ge gratis publicitet. Hon och Añeđliká fick en mikrofon framför sig och fick några frågor om hur de trodde att det skulle gå för dem.

– Jag gissar att jag går i mål någonstans i mitten av startfältet i bästa fall, sade Añeđliká. Men Lisa är yngre och i toppform, hon kan bli farlig!

– Lägg av, Añeđliká! Det enda jag hoppas på är att orka springa hela vägen och inte kollapsa halvvägs. Jag blir nöjd även om jag kommer sist!

TV-teamet önskade dem lycka till och snart gick startskottet. Lisa och Añeđliká sprang sida vid sida och båda tyckte att de höll ett rätt behagligt tempo. Av jublet från publiken insåg de att de låg ganska långt fram ändå. Mot slutet skrek en funktionär att det bara var runt 50 personer framför dem, och det var flera tiotusentals som startat. När det bara var några kilometer kvar tyckte Lisa hon fortfarande kände sig rätt fräsch. Añeđliká flåsade betänkligt bredvid henne, men Lisa ökade på lite, och Añeđliká hängde på. De sprang förbi alltfler löpare och kunde snart skymta ledarklungan långt fram. Lisas vinnarskalle fick henne att springa allt fortare medan Añeđliká tappade allt mera på Lisa.

När hon kom in i parken där mållinjen var hade hon bara fem löpare framför sig. TV-teamen blev mer och mer uppspelta och flera TV-kameror hade börjat följa Lisa där hon avancerade allt längre fram. När det var några hundra meter kvar satte hon in en spurt och tog rygg på första löparen. De sprang sida vid sida mot mållinjen, och det svartnade för ögonen på Lisa. I ett sista ryck tog hon sig upp i ledningen ett par meter före mållinjen och bröt den först av alla. Sedan bara kollapsade hon på marken. Brago stod vid mållinjen och såg henne komma in och blev riktigt rädd. Det blödde ur Lisas mun och när hon kollapsade så tog hon inte ens emot sig i fallet, utan föll tungt. Brago sprang fram till Lisa och försökte prata med henne, men hon var helt okontaktbar. När Añeđliká korsade mållinjen såg hon hur Brago stod hukande bredvid Lisa och rusade också dit.

– *Lisa, hur mår du?* flämtade hon oroligt på sitt eget språk.

– *Älskling, säg något,* snyftade Brago på samma språk. *Vad som helst.*

– *Luft, jag får ingen luft,* flämtade Lisa.

– Sjukvårdare! skrek Añeđliká. Vi behöver syrgas här! Skynda, skynda.

Flera funktionärer kom springandes tillsammans med sjukvårdare. Även andra idrottsmän kom dit liksom flera TV-team med sina kameror. Lisa låg och hostade blod och fick syrgas från en tub. Sjukvårdaren kontrollerade hennes puls och and-

ra värden. Det kändes som en evighet för Brago och Añeđliká innan hon slutligen satte sig upp och log mot dem.

– *Vann jag?*

Brago suckade djupt och hjälpte henne upp till publikens jubel.

– *Jag fattar inte hur du gjorde det, men du vann faktiskt.*

TV-teamen stod i kö för att intervjua Lisa efter hennes vinst. När hon slutligen fick ställa sig på prispallen var hon helt utmattad av all uppmärksamhet. De närmsta dagarna var alla tidningar och TV-kanaler fyllda av nyheter om denna sångerska som återkommit från Knimbo för att vinna ett maraton . Lisa hade ont i hela kroppen av ansträngningen, men hon var jublande glad över att hon redan blivit lite känd. Nu skulle det nog inte vara några problem att fylla arenorna på hennes turné.

~ ~ ~

Lisa tog det lugnt i några månader tills hon kände sig helt återställd. Hon spelade in sitt album på skivbolaget och tog med sig Brago dit. Hon lyckades övertala dem att skriva ett kontrakt med honom också och han började skriva låtar med Lisas hjälp. Sen började Lisa på allvar planera för sin turné. Det skulle inte bli så många stopp hade hon tänkt, men den måste bli bra. Så hon tog sin bil körde ända bort till västkusten och letade efter bra ställen att hålla sin konsert på. Hon stannade ett par dagar i varje stad hon valt för att hitta ett lokalt men ändå populärt band som ville bli förband till henne. Hon skrev kontrakt allteftersom på både arenorna och banden. Till slut kom hon till Jacksonville där hon tänkte avsluta sin turné. Arenan var redan bokad sedan länge, men hon hade inte hittat något lokalt band än.

Hon gick till en av de största nattklubbarna för att se om de hade något band som spelade där. I dörren fick hon syn på ett bekant ansikte på en av dörrvakterna. Hon hajade till och stannade.

– *Hej Brago, älskling. Vad gör du här i vaktuniform? Säg inte att du fått jobb här som dörrvakt!*

– *Jovisst har jag det. Du vet ju att jag sökt jobb, och för några dagar sedan fick jag napp här. Det här är min första dag. Vad tycker du?*

– *Underbart att du fått något att göra också. Jag vet att du passar som vakt, ingen vågar mucka gräl med dig. Låt mig komma in nu, jag skall kolla in bandet.*

– *Du måste visa legitimation,* sade han med allvarlig röst. *Du ser alldeles för ung ut för att komma in här.*

– *Det var var årets bästa komplimang. Jag älskar dig.*

Hon kysste Brago och gick in. Tyvärr tyckte hon att bandet som spelade inte var särskilt bra, så Lisa gick ganska omgående och letade vidare. Hon hittade inte vad hon letade efter så hon körde hem till gården. Brago jobbade hela natten så hon fick gå och lägga sig ensam. Morgonen efter åkte hon tillbaka till Jacksonville medan han fortfarande låg och sov för att prata med sitt skivbolag för att höra ifall de kände till några grupper.

Hon tvingades parkera sin bil rätt långt borta, och fick gå några kvarter. Hon gick över huvudgatan på ett övergångsställe när hon fick grönt ljus. Hon hörde någon som skrek, en bilmotor och sedan ingenting.

KAPITEL 26

Olyckan

Telefonen ringde hos Añeđliká.

– Hallå, det är är kommissarie Tyler. Är det fru Añeđliká Donson jag talar med?

– Ja, det stämmer, svarade Añeđliká och undrade varför en polis ringde henne.

– Ni är ju en sorts talesperson för utomjordingar, och vi försöker hitta telefonnumret till en manlig utomjording som troligen bor någonstans i närheten av Jacksonville. Vet ni vem det kan vara och har ni något telefonnummer till honom?

– Det måste vara Brago Azendja ni menar. Vad handlar det här om? Är han i någon sorts svårigheter?

– Jag kan tyvärr inte avslöja orsaken, det är personligt och känsligt.

Añeđliká blev riktigt orolig, men gav honom numret till Brago. Kommissarien slog numret och Brago svarade.

– Det här är kommissarie Tyler från JSO. Är det korrekt att ni har ett förhållande med Elisabeth Green?

– Ja, det stämmer. Fast hon heter Elisabeth Azendja numera, och är min fru.

– Då har jag kommit rätt. Vi hittade er bild i hennes plånbok tillsammans med hennes körkort. Tyvärr har jag dåliga nyheter. Er maka ligger just nu på Jackson Memorial Hospital efter att ha blivit påkörd på ett övergångsställe.

Brago blev alldeles kall.

– Är det allvarligt?

– Jag har inte själv pratat med någon läkare, men har ombetts att kontakta er och be er komma till sjukhuset omgående. Det brukar innebära att det är allvarligt, kanske livshotande. Jag beklagar djupt.

Brago sprang ut i panik och drog ut sin motorcykel. Innan han hann köra iväg ringde telefonen igen. Det var Añeđliká som undrade vad polisen ville honom och han berättade med ostadig röst vad han fått reda på. Sedan körde han iväg mot Jacksonville i en hastighet som inte alls skulle uppskattats av kommissarie Tyler. Añeđliká bad Chris köra henne också, men Brago kom fram långt före henne trots att hon bodde i staden. Han rusade in i receptionen och skrämde nästan livet ur receptionisten han han skrek till henne.

– Lisa! Elisabeth Azendja! Var är hon? Hur mår hon? Min fru!

Receptionisten insåg att Brago inte var så farlig trots han såg hemsk ut med sitt förvrida ansikte, bara en förtvivlad make. Hon kontrollerade i datorn, bekräftade att hon var på sjukhuset och bad honom sedan sitta ner medan hon kallade på någon som visste mera. Men Brago kunde inte sitta utan vandrade fram och tillbaka tills en sjuksköterska kom in och tilltalade honom.

– Herr Azendja, antar jag? Följ med här, är ni snäll!

Brago följde med till akutavdelningens väntrum och satte sig slutligen ner i en soffa där efter att hon enträget krävt det. Sköterskan satte sig ned bredvid honom.

– Er fru, Elisabeth, kom in till oss med livshotande skador. Tydligen har hon blivit påkörd av en alkoholpåverkad man som både körde mot rött ljus och dessutom körde väldigt mycket för fort. Hon har förlorat stora mängder blod och hade dessutom massiva inre blödningar. Hon har nu fått blodtransfusion och läkarna har lyckats stoppa blödningarna. Hennes tillstånd just nu är fortfarande allvarligt, men stabilt. Hon ligger fortfarande på operationsbordet så det är för tidigt att ge några klara besked redan. Men jag garanterar dig att hon får den bästa tänkbara vård just nu.

Brago lugnade ner sig lite grann när han nu visste att Lisa i varje fall levde. Samtidigt kändes det som om hon uteslöt någonting.

– Tack. Ursäkta mig för att jag skrek förut. Men vad är det som ni inte vill säga? Kommer hon inte att klara det?

– Hon verkar vara fysiskt stark trots att hon är rätt späd så hon har nog hyfsat stora chanser att överleva. Men...

Hon pausade några sekunder.

– Hennes ryggrad tog den fulla kraften av smällen och verkar vara bruten. Det finns tyvärr stor risk att hon inte kommer att kunna gå igen. Jag beklagar.

Brago svor svavelosande på knimbonska. Sköterskan tog hans arm och försökte lindra budskapet.

– Det finns väldigt många som klarar sig utmärkt och har ett väldigt rikt liv även om de tvingas sitta i rullstol. Och vi vet inte än om det blir så illa för er fru.

– Och vettvillingen som körde? Vet du var han är?

– Som jag hört det så smet han från platsen, men polisen har redan hittat honom tack vare vittnen på platsen och gripit honom. Så han bör väl vara på polisstationen just nu.

– Det är tur för honom!

Bragos ansikte fick sjuksköterskan att tycka synd om föraren ifall Brago någonsin skulle få tag på honom på tu man hand. Hon förklarade att det fortfarande skulle dröja flera timmar innan Lisa skulle komma ut från operationsrummet så att det gick att träffa henne och bad Brago att ta hand om pappersarbetet i receptionen så länge. Han kämpade med formulären när slutligen Añeđliká kom in i väntrummet. Hon blev uppdaterad om situationen och hjälpte sedan till med pappren. Efter några timmar som kändes som dagar kom slutligen en läkare ut och förklarade att Lisa hade blivit färdig och flyttad till ett rum där de kunde besöka henne. Han sade att hon var stabil, men att hon troligen inte skulle vakna upp på flera dagar på grund av en huvudskada som hon fått när hon landat i asfalten.

Lisa såg mycket blek ut där hon låg med en massa sladdar som gick till ett antal instrument bredvid hennes säng. Brago slog försiktigt armen runt henne och grät tyst medan Añeđliká låtsades att hon inte märkte det. Sedan satte han sig i besöksstolen och förklarade att kan tänkte sitta kvar där tills hon vaknade. Añeđliká stannade till sena kvällen men måste sedan åka hem till sin familj. Brago lovade att ringa så fort något förändrades.

Nattsköterskan kom in i rummet för att titta till Lisa frampå småtimmarna. Brago satt fortfarande kvar i stolen och skrämde nästan livet ur henne när han rörde på sig. Hon berättade det för dagspersonalen på morgonen som gick in för att prata med honom.

– Herr Azendja, jag förstår att ni är orolig, men ni måste tänka lite på er själv också. Ni har väl inte ens ätit på hela dagen igår, eller? Gå ni och ät frukost, vi kontaktar er i samma stund som hennes tillstånd förändras.

– Kalla mig Brago, är du snäll. Jag tackar för omtanken, men jag lämnar inte det här rummet förrän hon vaknar!

– Du vet att det kan dröja flera veckor?

– Jag stannar!

Sköterskan suckade och gick igen. Samtidigt insåg Brago att han måste få mat på något sätt. Hennes ord hade fått hans mage att kurra. Så till slut gick han ut i korridoren och fick syn på en städerska. Han gick fram till henne och frågade henne om hon kunde tänka sig att hämta mat åt honom ett par gånger om dagen om hon fick 100 dollar om dagen. Städerskan blev överraskad över hur generös han var, och gick direkt iväg och hämtade frukost i sjukhusrestaurangen.

Dagarna gick och Lisa visade inga tecken på att vakna upp, men samtidigt försämrades hennes tillstånd inte. Personalen hade till slut vant sig vid denna utomjording som alltid satt vid hennes sida som en trogen hund. En kväll så hände så äntligen det som Brago hoppats på. Lisa rörde på sig, även om det bara var lite. Hon stönade till och öppnade ögonen. Brago tog hennes hand och tittade oroligt på henne och tryckte på larmknappen som han blivit instruerad. Inom kort var både sköterskor och läkare inne i rummet. Lisa sa ingenting, men tittade sig förvirrat runt. Brago pratade med henne på knimbonska.

– *Älskling, du ligger på sjukhuset. Du blev påkörd av en bil.*

Han var orolig över att Lisas hjärna också hade blivit skadad av smällen i huvudet eftersom hon inte sade ett ord. Läkarna undersökte henne och nickade sedan uppmuntrande mot Brago.

– *Har... Har det redan blivit kväll?* sade hon till sist.

– *Det har redan blivit söndag, du har legat här i en hel vecka.*

Lisa tittade förvirrat på honom och sedan på läkaren.

– En vecka! Har jag sovit i en vecka?

– Du har varit nersövd och sedan medvetslös. När du kom in hade du väldigt svåra skador, men vi tror att det värsta är över nu.

– Men varför kan jag inte känna mina ben?

Läkaren tittade på Brago, vars ansikte stelnade till. Läkaren visste att han måste berätta sanningen för henne.

– Din rygg har brutits vid kollisionen, och det finns tyvärr en viss risk att du inte kommer att kunna gå igen. Men du har mycket att vara tacksam för ändå, du lever och din hjärna verkar inte ha fått några skador. Din rygg får vi bekymra oss över senare.

Lisa svor på knimbonska, och det var nog tur att bara Brago förstod.

– Du bör nog vila nu. Du kommer snart att må bättre. Vi skall ge dig smärtstillande så att du inte behöver ha ont.

– Jag är en drogfri knarkare, så ni får nog ta det lugnt med tabletterna.

Lisa kunde inte hålla ögonen öppna, så hon somnade igen. Läkarna förklarade för Brago att hon var utom fara nu, men att hon fortsatt skulle vara trött och behövde vila. Hon skulle också behöva mycket stöd för att komma till ro med tanken att kanske behöva tillbringa resten av sitt liv i rullstol. Brago kände sig orolig över att han inte skulle klara av att vara stark för Lisa, eftersom hon alltid varit den starkare mentalt. Men han insåg att han måste klara av det. Han ringde till Añeđliká för att berätta de bra och dåliga nyheterna.

När sköterskan kom in morgonen efter så satt både Brago och Añeđliká bredvid sängen och småpratade med Lisa. Hon förstod inte ett ord av vad de pratade om, hon hade aldrig hört något språk som liknade det. Hon tittade på Añeđliká och Brago och insåg att det var deras språk, ett utomjordiskt språk. Hon förvånades över att Lisa verkade klara det språket utan problem.

– Hur mår ni egentligen, fru Azendja?

– Jag lever, tydligen skall jag vara tacksam för det. Fast jag känner mig inte så tacksam, jag har bara ont överallt. Men kalla mig för Lisa, är du snäll. Det gör alla andra.

– Dina smärtor kommer att gå över, och din rygg kommer vi att undersöka om ett par veckor. Då vet vi mer om hur allvarlig din ryggskada är. De flesta brukar kunna gå utan större problem efter att ha tränat upp sig.

Lisa tackade sköterskan för hennes uppmuntrande ord. Hon visade upp ett glatt yttre för att inte göra det värre för Brago än det redan var. Hon visste ju att han inte klarade av känslomässiga kriser särskilt bra.

~ ~ ~

Veckan därpå kom en ryggspecialist och började undersöka Lisas ryggskada. Hon hade inte lika ont nu, och kände sig rätt optimistisk. Det var diverse röntgenundersökningar, magnetröntgen och mycket klämmande och tryckande. Undersökningen tog hela veckan men till slut hade alla resultat kommit och specialistläkaren kom till Lisas rum där Brago som vanligt satt i sin stol.

– Herr och fru Azendja. Jag har nu utvärderat hur allvarlig ryggskadan är. Den goda nyheten är att nerverna verkar ha klarat sig vilket är en förutsättning för att ni skall kunna återfå någon rörelseförmåga i era ben. Den dåliga nyheten är tyvärr att själva ryggraden har blivit svårt skadad. Just nu går det inte att operera, men vi kan göra ett försök om kanske ett halvår till ett år. Fram till dess kommer ni att bli beroende av rullstol. Jag beklagar verkligen.

– Hur stora chanser har jag att kunna gå igen, efter en operation?

– Det är svårt att säga säkert. Kanske runt 10-20% vid en lyckad operation. Det finns också en risk att en operation kommer att förvärra förlamningen. Men det är inte förrän om tidigast en halvår som vi kan säga något säkert.

Brago tittade oroligt på Lisas ansikte, som hade blivit helt uttryckslöst.

– Tack för informationen, doktorn. Jag uppskattar verkligen er ärlighet.

Läkaren gick lättad ut från rummet. Uppenbarligen hade patienten tagit beskedet bra och inte brutit samman som han tyvärr var alltför van vid. Lisa sade inte mycket men Brago pratade desto mera. Han förklarade att han kunde bygga om huset och skaffa en rullstol så att hon skulle klara sig bra även om hon inte kunde röra sina ben. Det var inga problem alls, förklarade han. Lisa höll masken och fortsatte att le och nicka åt Brago för att inte göra honom ledsen. Det höll i en timme. Sedan brast allting för henne.

Telefonen ringde hemma hos Añeđliká. Det var Brago men hon hade aldrig hört honom så upprörd förut. Han grät hejdlöst och kunde knappast prata men lyckades ändå förklara vad läkaren hade sagt.

– *Och nu ligger Lisa bara och gråter och gråter. Jag försöker trösta men börjar bara gråta själv. Hon säger att hon inte vill leva längre. Hjälp mig, jag klarar inte det här längre!*

– *Jag kommer direkt, håll ut bara!*

Añeđliká rusade ut ur lägenheten, fylld av oro för Lisa. Det här måste ändå vara det värsta som hänt henne någonsin! Ute på gatan fick hon plötsligt ett infall och sprang tillbaka till lägenheten för att hämta en sak. Snart landande hon i en taxi vid sjukhuset och skyndade sig in i Lisas rum.

– *Hej Lisa! Jag hörde att du slipper springa flera maraton. Visst är det skönt?*

Añeđliká lyckades nästan få fram ett leende från hennes rödgråtna ansikte.

– *Jag springer hellre tusen maraton än det här! Jag kommer aldrig att kunna gå igen! Hur kan du vara så elak att du skojar om det?*

– *Jag förstår att du känner dig ledsen just nu, så jag tog med den här.*

Hon lämnade över gitarren som hon haft med sig till Lisa. Brago tänkte att nu har hon blivit helt tokig, spela och sjunga måste vara det sista som Lisa kände för att göra nu. Lisa tog emot gitarren med ett förvånat ansikte. Hon tittade på den en stund utan att riktigt veta hur hon skulle reagera. Skulle hon bli arg på Añeđliká eller bara fortsätta gråta? Hon slog lite förströtт på strängarna mest som en reflex, och började sjunga en av sina sånger. Medan hon sjöng insåg hon plötsligt varför hon fått en gitarr.

– *Brago, jag älskar dig mer än någon annan, och du har verkligen gjort allt du kan för att trösta mig och stötta mig. Men det är ändå Añeđliká som känner mig bäst. Till och med bättre än jag känner mig själv ibland. Jag har ju alltid sjungit när jag är deprimerad, så det är precis det här jag behöver just nu. Tack så jätte, Añeđliká!*

Lisa sjöng färdigt på sin sång medan hon spelade på gitarren. Brago tittade på henne med stigande förvåning.

– *Känns det lite bättre nu?* frågade Añeđliká när Lisa sjungit färdigt.

– *Nej, det gör det inte. Det känns mycket bättre, för vet du vad? Jag kom just på att jag kan spela och sjunga lika bra även om jag måste sitta i rullstol resten av livet. Plötsligt känns det som om en rullstol inte är det värsta som kan hända mig!*

Lisa fortsatte spela och sjunga så att det hördes i hela korridoren och började känna sig allt gladare när hon skingrade sina tankar från sin förlamning. En sköterska kom in i rummet med bister blick. Hon förväntade sig någon som tagit med en musikspelare och spelade på hög volym. När hon såg att det var Lisa som sjöng fick hon ett något förvirrat ansikte.

– Det finns väl inget förbud för patienter att sjunga, eller? sade Añeđliká.

– Svårt att tro, jag har hört mycket oväsen från andra patienter. Det finns de som skriker och de som skrattar högt och gud vet vad, log Lisa.

Sköterskan visste inte vad hon skulle säga, så hon gick igen. Lisa fortsatte att sjunga och dagarna gick snabbt förbi. Gitarren fungerade för henne som en napp fungerar för en baby så Brago gav henne gitarren varje gång hon blev ledsen. Det fungerade. Efter ett par veckor fick hon sitta i en rullstol för första gången och Brago rullade ut henne i pausrummet där alla de som kunde komma dit brukade äta. Lisa hade förstås med sig sin gitarr och snart satt hon och spelade för hela avdelningen. Alla klappade händer och verkade uppskatta hennes musik. Lisa började bli allt mera övertygad om att rullstolen bara skulle vara ett smärre hinder för henne. Hon hade börjat le och skratta igen och sade till Brago:

– *Märkte du att alla klappade åt mig i pausrummet? Till och med de gamla. Nästan som en konsert, även om det bara var några stycken.*

– *Apropå det,* sade Brago. *Jag kom just att tänka på att ditt första skivalbum kommer ut om mindre än en månad, och sedan har du har din turné inplanerad. Jag antar att du måste ställa in hela turnén nu.*

– *Aldrig i livet! Jag skall upp på scenen och sjunga om ni så skall rulla in mig i sjukhussängen. Fast jag får nog ändra lite på showen för att orka med den.*

Hon frågade sin läkare, doktor Sanders, om det skulle vara möjligt för henne att uppträda på sin turné. Sanders sade att ryggskadan visserligen nog inte skulle förvärras men att det var alldeles för tidigt för henne att lämna sjukhuset redan. Och att hålla en konsert var helt uteslutet, hennes kropp var inte tillräckligt återställd för att klara det. Hon skulle garanterat kollapsa om hon försökte.

Trots det så fortsatte hon ändå att planera för turnén. Hon bara måste orka med det, annars visste hon inte vad hon skulle göra.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 27

Handikappkonserter

Sorlet i publiken var nästan öronbedövande. Det var helt packat i Staples Center i Los Angeles av alla de många som hade kommit eftersom de tyckte om hennes nya album och dessutom hört och läst så mycket om henne. Hennes tidigare konserter hade inte blivit bortglömda, inte heller att hon varit Añeđlikás bakgrundssångerska. Men mest av allt för att det skrivits en hel del om att hon vunnit New York Marathon för att sedan drabbas av en olycka. De flesta hade inte ens trott att konserten skulle bli av.

Det lokala förbandet gick in på scenen först och fick verkligen igång publiken. De flesta kände till dem, så de jublade länge och väl när de väl lämnade scenen. Lisas musiker gick in på scenen medan förbandet tackade för applåderna. Mark började slå rytmiskt på trummorna medan Janne spelade ett väldigt långt intro. Hela scenen började sedan fyllas av rök medan en mörk speakerröst hördes ur högtalarsystemet till musikerna taktfasta introduktion.

”Nu är hon här. Hon har landat. Inte ens livshotande skador kan stoppa henne. Direkt från de mörka korridorerna i Jacksonvilles sjukhus. Lyft taket för… LISA”

I skydd av röken hade Lisa mödosamt tagit sig in till mitten av scenen. Hela publiken klappade takten och ropade hennes namn. Plötsligt startade en fläkt som blåste bort röken från henne och alla kunde se henne, sittandes i en rullstol. Det gick ett sus genom publiken. Lisa började sjunga en sång som hon skrivit på sjukhuset om att livet kan knocka en till marken, men att man måste ställa sig upp och slå tillbaka. Hon spelade på sin gitarr medan musikerna gjorde sitt bästa att hänga med trots att de inte repeterat sången en enda gång, de hade bara fått höra den i turnébussen på vägen. Även nästa sång blev improviserad eftersom den också var nyskriven. Den sången handlade om hur tacksam hon var för allt hon hade.

– Hej allesammans! Det är jag som är Lisa, skogarna är min hemvist! Fast de senaste månaderna har det mest varit en tråkig sjukhussal. Låtarna jag just sjungit har jag faktiskt skrivit från sjukhussängen. Nu kanske ni tycker jag ljuger när jag påstår att jag har så mycket att vara tacksam för. Jag sitter ju i en förbaskad rullstol, och kommer nog att göra det resten av livet. Visst suger det fett?!?

Publiken skrek och visslade som svar.

– Men vet ni vad det första jag minns efter olyckan? Det är när jag vaknade och hade ont överallt, men samtidigt kändes det som om jag låg på en sommaräng bland massor av blommor för det luktade så underbart. Jag undrade om jag var död och hamnat i min egen himmel ute i min älskade skog. Jag öppnade ögonen och det första jag såg var min man Brago som suttit vid min sida dag och natt sedan olyckan utan att ge upp hoppet. Sedan tittade jag mig runt och såg ett hav av blommor. Alltså det var från golv till tak på varenda kvadratmeter av rummet! De

var från er alla, mina fans och bästa vänner. Kan ni tänka er vilken lycka att få all denna kärlek från er alla? Jag vill verkligen tacka alla som skickat blommor och kort till mig på sjukhuset, jag uppskattar varenda en. Tusen tack, ni är min styrka!

Publiken skrek igen och Lisa fortsatte med sina mer kända låtar, fast ännu inga från hennes senaste album. Efter en timme började hon känna sig riktigt trött och andades tungt.

– Jag börjar känna mig trött nu. Det har jag varit rätt mycket sedan olyckan. Trött, sur och vresig. Men det finns en person som aldrig vikit från min sida en enda dag, oberoende hur sur och elak jag varit och det är min älskade man, Brago. Kan du inte komma in på scenen, Brago?

Till allas förvåning gick Brago in på scenen och gav Lisa en kyss. Han såg verkligen tuff och farlig ut i sina nitade läderkläder och oborstade utseende.

– Det här är min älskling. Han är inte så tuff som han ser ut, utan en riktig praktkarl på insidan. Den här sången har jag skrivit till dig, Brago!

Lisa vred på rullstolen så hon tittade på honom i stället för publiken och började sjunga en flammande kärlekssång till honom. Till allas chock så sjöng Brago andra versen och sedan sjöng de refrängen tillsammans. Det blev en riktigt finstämd och melodisk duett där Lisas höga toner blandades med Bragos djupa, stråva stämma. Publiken visste inte till sig när de sjungit färdigt.

– Mitt hjärta vill att jag ska stanna här på scenen och sjunga för er hela kvällen! Men tyvärr vill min kropp inte hänga med längre, jag är helt utmattad nu. Så jag lämnar er för ett tag för att vila backstage, men jag kommer in igen innan kvällen är slut, jag lovar! Jag lämnar er här med Brago, som snart kommer ut med sitt första album, som är riktigt bra det också. Vi syns!

– Tack, älskling! Och för de som tror på henne när hon säger att jag inte är så tuff, så träffas vi i gränden bakom arenan efter showen så skall jag visa er att jag inte är att leka med!

Publiken skrattade och Brago började sjunga sina egna sånger. Musiken var rätt lik den som knimbonska rockband spelade, med tunga, rytmiska bastoner från framför allt synth och eltrummor men även bas. Publiken svarade med handklapp

och fotstamp så att hela arenan började vibrera i takt. Lisa hade lagt sig på en soffa och vilade. Efter lite mer än en halvtimme så återvände hon in på scenen lite omärkligt och hjälpte Brago i hans sista sång. Sedan kramades de och Brago gick av scenen.

– Visst lät det bra, inte sant? Köp gärna hans skiva också. Fast det låter inte som jag brukar låta. Sofia, Deborah och Jon, kan ni komma in på scenen igen?

De kom in spelandes på sina respektive instrument bingralflöjt, panflöjt och asokenjivna. Nu sjöng Lisa alla låtarna från sitt album till publikens glädje. Efter nästan en timme så avslutade hon konserten och rullade ut. Hon bad om att bli körd till hotellet direkt, för hon började känna sig fullständigt svimfärdig. Publiken försökte ropa in henne igen, men utan lycka. När de slutligen kom ut såg de hur en ambulans stod utanför och Lisa rullades fram till den på bår. Hon hade trott att de skulle ringa efter en taxi och inte ambulans och bad om ursäkt till sjukvårdarna. De körde henne ändå till hotellet och rullade in båren till hennes rum och hjälpte över henne till sängen. Det tog inte lång stund förrän hon somnade med ett leende på läpparna och fjäderlätt hjärta. Hennes liv var inte på långa vägar slut! Med mera vila och sedan träning skulle det inte vara några problem att sjunga i framtiden.

De skulle stanna i Los Angeles några dagar och Lisa stannade i sängen på hotellet hela tiden. Hon hade insett att läkaren nog hade haft rätt att hon inte var tillräckligt stark än. Tidningarna på västkusten var fyllda av artiklar om henne, hur hon inte gett upp utan spelade från sin rullstol. En morgon ringde hennes telefon.

– God morgon. Är det managern för musikartisten Lisa som jag talar med?

– Det är jag det, svarade Lisa.

– Jag är producent för ”The Stevie Show” och skulle vara mycket glada om Lisa skulle vilja komma som spontangäst till den i morgon kväll. Vi står för transport till studion från den stad där hon för närvarande befinner sig och tillbaka igen. Vad säger ni?

– Jag säger att Lisa helt enkelt inte orkar resa just nu. Fast hon skulle väldigt gärna ställa upp och det bara vore praktiskt möjligt.

– Men, kan ni inte fråga Lisa i alla fall?

– Det gjorde jag just, det är jag som är Lisa. Jag är min egen manager. Men om du kan komma på en lösning där jag slipper lämna mitt hotellrum så ställer jag upp. Läkares order, förstår du.

Producenten funderade en stund och föreslog sedan en lösning som samtidigt skulle innebära att de skojade med talkshowsvärden, Steve, och Lisa tyckte det verkade roligt och tackade ”ja”.

~ ~ ~

– Då börjar kvällens show lida mot sitt slut. Vi har dock en gäst kvar att ta in. Det är en sångerska som imponerat stort på mig. Välkommen in – LISA!

Stevie pratade bakom sitt bord i TV-studion. En tekniker kom in med en Barbiedocka med långt hår som de färgat blått. Han satte ner dockan i soffan och gick ut igen.

– Vad är det här för skämt? Var är Lisa?

– Jag sitter ju här redan! Ser du mig inte?

Kameran zoomande in på dockan så att det verkade som om rösten kom från den. Steve blev förvirrad och visste inte riktigt vad han skulle ta sig till. Höll hans personal på att skoja igen?

– Bakom dig! Hallå! Här är jag!

Han vände sig om och fick se Lisa i TV-monitorn bakom honom. Hon halvlåg i sin säng på hotellrummet. Publiken skrattade hjärtligt.

– Jag ville inte att du skulle känna sig ensam i studion, så jag skickade min stand-in. Själv orkar jag tyvärr inte resa just nu, den här turnén är ungefär allt min sargade kropp orkar med just nu.

Steve samlade sig. Han var van vid att hans medarbetare brukade driva med honom hela tiden.

– Jag har hört talas om din olycka och att du sitter i rullstol. Men jag visste inte att det var så allvarligt. Kan du berätta mer om det?

– Tja, jag ligger väl mer i en säng än sitter i rullstol än så länge. Men när jag blir utskriven från sjukhuset så blir jag troligen rullstolsbunden resten av mitt liv.

Lisa berättade om olyckan, sjukhuset och sin show hon just hållit. Steve var storligen imponerad över hennes tapperhet och starka vilja. Han frågade allt möjligt, om hennes musik, att hon vunnit i ett maraton och hennes anknytning till planeten Knimbo. Lisa var tacksam när showen äntligen var slut så att hon fick vila. Samtidigt insåg hon att all publicitet var bra för henne just nu.

Turnén fortsatte i samma stil och även om hon var utmattad efter varje show så var hon lyckligare än någonsin förut. Fast hon skällde lite för att de ringt efter ambulans första kvällen, så i fortsättningen åkte hon taxi med Brago till hotellet efter showen. Efter tre veckor rullande de slutligen in i Jacksonville för turnéns sista show. Lisa var bekymrad över att hon inte hade hittat något lokalt band där som kunde vara hennes förband. Det var ju det hon höll på att leta när hon blev påkörd. Men Brago sade med ett spjuveraktigt leende att han hade fixat ett band. Lisa funderade på hur han hade lyckats med det, han hade ju nästan alltid varit på sjukhuset med henne.

Som vanligt stannade Lisa på hotellet tills det var dags för showen. När hon rullades in i Jacksonville Veterans Memorial Arena så kom Añeđliká fram till henne och gav henne en kram och gratulerade henne till att ha blivit så berömd. Alla tidning hade skrivit om henne från kust till kust och hon hade varit på nyheterna i de flesta större TV-kanaler över hela landet.

– Tack, Añeđliká. Men vad gör du här? Du tror väl inte att jag behöver din hjälp fortfarande? Eller är det bara för att gratulera mig?

– O nej, inte bara för att gratulera dig. Det är jag som är ditt förband. Har inte Brago berättat det för dig?

– Är du galen? Ska jag ha en superstjärna som förband? Borde det inte vara tvärt om?

– Jag älskar galet ju. Hör på publiken! Det är ditt namn de ropar och inte mitt. Det är väl dags för mig att gå in alldeles strax för att värma upp dem åt dig.

Lisa tittade på henne med misstro över hela ansiktet. Det var visst sant, ändå! Då plötsligt väcktes en smådjävul inne i henne och hon rullade ut på scenen innan Añeđliká hann stoppa henne.

– Hej på er alla! Kul att få vara här i min gamla hemstad Jacksonville! Det är inte min tur än, jag vill bara presentera dagens förband. Jag har rullat hela vägen från västkusten hit till östkusten med olika förband i varje stad. Alltid någon med lokal anknytning. Här i Jacksonville finns det ju en artist som är rätt känd, inte sant? Jag har alltid stått på scenen när hon sjunger, så nu känns det helt overkligt att hon är uppvärmare till mig. Hon kommer från samma planet som min man och är min bästa vän. Så lyft taket för.... Añeđliká!

Publiken vrålade medan Añeđliká stod som fastfrusen. Vad gjorde Lisa? Hon visste mycket väl att hon inte ville bli presenterad! Hon gjorde det bara för att retas, helt säkert! Till slut gick hon ändå in på scenen.

– Ända sedan första gången jag stod på scenen på Madison Square Garden har jag svurit på att aldrig, aldrig låta någon presentera mig när jag skall gå in på scenen. Jag förklarade till och med för den rikaste mannen på Knimbo, som krävde att få presentera mig, att om han gjorde det så skulle jag lämna arenan och lämna honom att ensam hantera 36 000 galna fans. Ändå kom jag in trots Lisas presentation. Jag antar att hon är den enda i Universum som jag tillåter presentera mig på scenen, för hon är min bästa vän igår, idag och för alltid!

Hon kramade Lisa som sedan lämnade scenen.

– Idag är det hon som är huvudattraktionen, så jag har bestämt att bara framföra hennes låtar. Det är inte alla som vet att hon har skrivit många av låtarna jag sjunger, även om jag själv skrivit de flesta av dem.

Añeđliká slog introt till första låten på sin elgitarr och öste sedan på i en halvtimme i sitt vanliga mördande tempo. Publiken vrålade av glädje och tyckte det var alldeles för kort när Añeđliká tackade för sig efter en halvtimme.

– Nu lämnar jag er för idag, men i stället kommer kvällens stjärna in. Detta är en kvinna som jag alltid kommer att vara avundsjuk på. Hon är så mycket skickligare än jag på att sjunga och spela. Jag låter som en gammal raspig radio i jämfö-

relse. Dessutom är hennes sånger betydligt bättre till både text, musik och instrumentering. Hon är gift med en man från min hemplanet och är den enda jordbon någonsin som bott på en annan planet och som talar mitt språk flytande. För att inte tala om att hon besegrar världseliten i maraton! Och trots att det inte nästan finns några skogar på Knimbo så hittade hon tillräckligt mycket skog för att kunna skapa sig ett hem där, utom räckhåll för civilisationen. Slutligen när hon får ryggen bruten av ett rattfyllo så låter hon det inte stoppa henne, utan öser på från en rullstol i stället.

Lisa blev desperat när Añeđliká började prata. Hon saboterade ju hennes entré på det där sättet! Det var säkert en hämnd för vad Lisa hade gjort. Hon anropade inspicienten och sade att hon ändrar från sin normala akustiska start till ”locksångsentrén”, fast från sidan. Han var helt frågande så Lisa fick förklara i turbofart. Sedan berättade hon för Jon och Sofia som förstod vad hon menade direkt. Añeđliká lade märke till att det började komma in rök på scengolvet.

– Det börjar kännas kallt här, sade hon. Kan det vara någon mystisk varelse på väg in på scenen? I så fall, ge ett särskilt varmt välkomnande till Knimbos i särklass mest exotiska och mystiska artist.... LISA!

Ljuset slocknade och det blev tvärmörkt. Så hörde hon Lisa som sjöng sin locksång från sidan där en ensam spotlight lyste upp. Hon rullade långsamt in till mitten av scenen i sin rullstol med så höga toner att alla häpnade. Sedan började Jon och Sofia spela och kom in i spotlightens sken. Så inledde Lisa sin sista konsert på turnén i sann mystisk anda. Hon trollband verkligen publiken och Añeđliká blev storligen imponerad över den självsäkerhet och scenvana hon uppvisade, trots sitt handikapp. Hon förvånades också över att Brago fick en halvtimme mitt i showen. Lisa verkade helt utpumpad efter den andra timmen, men lät sig trots det bli inropad en gång till för att sjunga låtarna hon skrivit på sjukhuset.

Lisa behövde uppenbarligen inte Añeđlikás hjälp längre, hon klarade sig utmärkt på egen hand. Añeđliká kände sig lika stolt och glad som om hon varit Lisas mamma och inte bara en vän.

KAPITEL 28

Rehabilitering

Doktor Sanders fick höra att Lisa hade återvänt till sin sjukhussal och blev rasande. Han rusade dit för att skälla ut henne. En kollega ringde sjukhuschefen som också skyndade till salen.

När han kom dit stod Sanders och skällde på Lisa för att hon hade lämnat sjukhuset trots att han uttryckligen sagt att hon inte skulle göra det.

– Hur i helskotta tänkte du? Har du någon sorts dödslängtan, eller? Du hade när som helst kunnat kollapsa, och därigenom ödelägga allt arbete jag lagt ner. Du hade kunnat dö på kuppen, fattar du inte det din galenpanna?

– Lugna dig, Sanders, sade sjukhuschefen. Fröken Green här är en betydelsefull patient och måste behandlas därefter.

– Vem är du att komma hit och kalla mig ”fröken”? Jag är faktiskt lyckligt gift, och behöver inte dig som hejarklack!

– Jag är direktör Walters, sjukhuschef.

– Då borde du har bättre vett än att komma in och avbryta två vuxna personer mitt en en allvarlig konversation! Varsågod och fortsätt, doktor Sanders. Du kallade mig just för galenpanna, vad tänkte du säga därnäst?

Sanders sansade sig lite. Han kunde inte låta bli att bli lite road av att Lisa hade snäst av högsta chefen så där.

– Jag tänkte bara säga att du var väldigt tanklös som inte tänkte på konsekvenserna av ditt handlande när du avvek från sjukhuset.

– Det kan kanske verka så, men jag tänkte faktiskt väldigt mycket på de olika alternativen. Jag är musiker och det är min enda inkomst. Alla musiker vet att för att tjäna pengar så måste man ut på en turné när man släppt en skiva, annars köper folk inte den. Det var särskilt viktigt denna gång, eftersom det är mitt första album. Att skjuta upp turnén tills jag var stark nog hade kunnat vara ödesdigert för min begynnande karriär och totalt förstöra mina chanser att tjäna pengar. Pengar jag behöver bland annat för att betala räkningen till detta sjukhus och därmed till din lön. Så jag var tvingad att ta risken ändå. Sedan fungerar musiken som medicin för mig, och jag känner mig faktiskt mycket bättre nu än innan jag stack.

– Det är klart, jag tänkte inte så långt. Men hur orkade du med egentligen? Det borde varit omöjligt.

– Jag låg tvärs över alla säten längst bak i turnébussen på vägen och vilade på ett hotellrum eller backstage hela tiden, utom den timme jag satt på scenen i rullstol och sjöng. Du tror väl inte att jag är helt korkad, eller?

– Nej, det är du säkert inte. Jag ber om ursäkt för att jag skällde.

– Du hade orsak att skälla på mig, så det är lugnt. Från och med nu lovar jag att göra allt du säger. Fast du inser säkert att jag vill komma ut från sjukhuset så fort som möjligt och komma hem igen. Men inte förrän du anser att jag orkar det.

~ ~ ~

Så blev dagarna till veckor och veckorna till månader. Lisa hade övertygat Brago om att han inte behövde bo på sjukhuset, så han höll sig sysselsatt hemma på gården i stället och hälsade bara på några timmar varje dag. Han fortsatte också sitt jobb som dörrvakt på kvällar och nätter och fick dessutom möjlighet att spela in sitt första album på skivbolaget.

Till slut blev då Lisa utskriven. Hon fick noggranna instruktioner om att ta det lugnt och inte försöka träna sin rygg eller sina ben för att inte förvärra skadan. Kanske skulle hon så småningom kunna opereras för att återfå rörligheten i benen, men bara om hon tog det varsamt.

– Tack så mycket för allt! Jag är ledsen att jag var så besvärlig patient. Sjunger och spelar så det ekar i korridoren, rymmer för att åka på turné, har en skrämmande utomjording som bor i mitt rum och allt annat.

– Bekymra dig inte för det, svarade sköterskan. Du har också spridit så mycket glädje, trots att du varit så svårt skadad. Det har ingjutit hopp i alla andra patienter. Förresten, jag hoppas att du har någon som väntar dig utanför, för den här rullstolen är sjukhusets egendom.

– Det är lugnt, Brago väntar utanför på att köra mig hem.

Lisa rullades ut i sin rullstol, och till och med doktor Sanders följde med för att säga adjö. Utanför stod Brago och väntade på henne. Lisa tackade igen för allt och Brago lyfte upp henne från rullstolen och placerade henne på en stor motorcykel. Hon tog på sig en hjälm och slog armarna om Brago som hade satt sig framför henne. Hon vinkade glatt när de drog iväg medan personalen stod och tittade långt efter henne.

– Så var det med stackars, hjälplösa Lisa som hamnat i rullstol.

– Hjälplös? Stackars? Hon kommer att klara sig utan minsta problem, tro mig!

Lisa satt bakom Brago och bara njöt av friheten att inte bara vara ute från sjukhuset, utan att kunna sitta där med fartvinden som slet i hennes kläder och långa hår som stod som en svans efter motorcykeln.

– Jag hoppas det är OK att jag inte ringde efter en taxi åt dig.

– Det här är perfekt. Jag har ju sagt att allt som jag gjort förut och du visar att jag fortfarande klarar av gör mitt liv så mycket bättre. Du kan gärna köra snabbare också. Jag är inte rädd och vill komma hem så snart som möjligt.

Snart landade de hemma på gården. Framför huset stod en rullstol och väntade. Brago lyfte över henne till rullstolen och gick sedan och parkerade motorcykeln. Lisa testade att rulla runt lite.

– Den här rullstolen är mycket lättare än den på sjukhuset. Det är så enkelt att rulla runt i den om man jämför.

– Jag gick till en affär och bad om att få den bästa rullstolen för en som vill vara självständig, och de rekommenderade den här. Kom nu så går vi in.

Brago gick före henne in i huset. Lisa blev lite förvånad över att han inte erbjöd sig att köra henne, men insåg direkt att det var medvetet. Det fanns en ny ramp som han hade byggt upp till entrédörren så hon tog sig utan problem in i huset.

– Jag måste på toa, kan du hjälpa mig?

– Du behöver ingen hjälp, kolla själv.

Hon rullade in i toaletten och såg alla handtag och stöd som Brago skruvat fast. Det var inga problem alls för henne att uträtta sitt ärende. Hon lade också märke till en hög pall som stod i duschen och insåg att hon nog skulle kunna duscha utan hjälp också. Brago hade verkligen varit upptagen är hemma! Hon hittade honom i vardagsrummet som var ommöblerat så att rullstolen lätt fick plats framför TVn.

– Vad säger du om att fixa en kopp kaffe till oss? sade han efter att de hade tittat ett tag. Du gör mycket bättre kaffe än jag och jag har köpt en tårta för att fira att du är hemma igen.

Lisa undrade vad som farit i honom, men rullade ändå in i köket som hade ett helt nytt förhöjt golv som placerade alla bänkar och spis i lagom höjd för henne.

– Golvet ligger bara löst ovanpå det gamla, så om du slipper rullstolen i framtiden så är det bara att lyfta ut det igen.

– Men hur har du kommit på allt detta?

– Jag har tillbringat en hel vecka i din rullstol och gjort allt från den för att själv förstå hur du har det. Sedan, när jag hittat något som är svårt att göra, har jag ställt mig upp och fixat problemet för att sedan sätta mig i stolen igen.

– Du har helt allvarligt levt i den här rullstolen fast du inte behöver den?

– Japp. Band fast mina ben för att inte lockas att använda dem.

– Jag älskar dig! Du är det bästa som finns!

Lisa kramade honom länge och insåg att även om han var usel på att prata om känslor, och helt värdelös på att trösta henne när hon var ledsen, så var han ändå hennes bästa stöd genom sitt praktiska sätt att hantera situationer och lösa problem. All hennes oro för hur hennes liv från en rullstol skulle bli började blekna bort. Hon lagade kaffe och dukade bordet och sedan satt de länge och pratade. Sedan bestämde sig Lisa för att försöka laga mat också så hon började rota i skafferiet och kylskåpet.

– Vad har du ätit egentligen, Brago? Det finns ju nästan ingen mat här!

– Tja, jag har för det mesta mikrat färdigmat eller käkat konserver. Har inte riktigt tålamod för att laga mat, särskilt med dig på sjukhuset.

– Vi måste ner i byn och storhandla. Men hur får vi hem allting?

– Det är enkelt, vi tar din pickup. Häng med bara.

Lisa följde med ut till maskinbyggnaden och funderade på om Brago hade lärt sig att köra hennes bil också. Men Brago öppnade passagerarsidan och satte sig där. Lisa blev förvånad men öppnade ändå förarsidan och drog sig in. Brago pekade på en knapp som öppnade dörren bakom henne och en vinsch som kunde

dra in rullstolen bakom henne. Hon startade motorn men insåg att hon inte kunde sköta gaspedal och bromspedal. Hur hade han tänkt här egentligen?

– Du har gasen där och bromsen där. Automatlådan sköter resten.

Brago pekade på några nya spakar vid ratten. Lisa lade växeln till ”drive” och gasade lite så att pickupen körde ut från garaget. Hon tittade på Brago med förvåning över hela ansiktet.

– Har du handikappanpassat min bil också?

– Det är klart. Jag vet hur mycket du älskar att köra runt. Jag har bara fixat en gas och broms vid ratten också, men de vanliga pedalerna finns kvar.

Lisa körde ner till byn. Den kändes rätt ovant att inte använda pedaler men det gick enklare än hon först trott. Många tittade på henne när hon körde in i byn, de hade inte sett hennes välbekanta pickup på många månader. Hon stannade framför affären och Laura kom fram till bilen med ett brett leende när hon såg Lisa.

– Hej, Lisa. Det var inte i går! Det var hemskt med din olycka, men det är så skönt att se dig återställd igen. Du har fått lämna sjukhuset äntligen?

– Ja, jag blev utskriven idag. Men Brago har ju inte lagat mat medan jag legat där, så kylskåpet var helt tomt. Jag måste bunkra upp i stort sett allting.

Hon tryckte på knappen som öppnade sidodörren, fick ut rullstolen och drog sig över till den. Sedan rullade hon fram mot trottoaren. Lauras såg förskräckt ut.

– Sitter du i rullstol nu? Så hemskt för dig!

– Tja, jag lär mig väl så småningom. Livet är inte över än, långt därifrån. Nej, rör inte rullstolen, jag måste lära mig att klara mig själv.

Hon krånglade sig upp på trottoaren och sedan över tröskeln in i affären. Det var många som kom fram till henne och erbjöd hjälp vid hyllorna, och hon insåg att det fanns vissa fördelar med att sitta i rullstol ändå. Slutligen hjälpte Brago och en expedit henne att lasta in alla matkassar i bilen. När hon kommit hem och packat in allt i skåpen så kände hon sig helt utmattad, och ville vila i sin säng ett par timmar. Det var inga problem att sovrummet var på övervåningen, för Brago hade byggt en liten hiss åt henne.

Lisa insåg dock att hon hade blivit helt otränad av att bara ligga i flera månader. Så nu började hon att träna intensivt. Mest konditionsträning genom att köra runt rullstolen på skogsstigarna, men även mycket armstyrka med hantlar och bänkpress. Brago blev riktigt orolig att hon skulle överansträng sig, men hon var noga med att inte försöka använda ryggen utan bara armarna och överkroppen. Han blev inte mindre orolig när hon började tricksa med rullstolen, balansera på bakhjulen, klättra uppför och nerför trappor och rulla runt i terrängen i skogen utanför stigarna. Men hon använde en hjälm och arm- och benskydd så hon slog sig inte alla de gånger hon trillade med rullstolen. Hennes envishet var imponerande och hon blev allt starkare och skickligare, eftersom hon beslutat sig för att inte hoppas på att en operation skulle kunna göra att hon skulle kunna gå igen. Hon ville inte bli besviken igen ifall det skulle visa sig att rullstolen skulle bli livslång.

~ ~ ~

Så nu var hon där igen, på startlinjen. Denna gång var det hennes egen idé att ställa upp i New York Marathon. Añeđliká stod bredvid henne och hade svårt att acceptera att Lisa skulle genomföra ett maraton igen, denna gång från rullstol. Själv hade hon bestämt sig för länge sedan att försöka igen, men Lisa?!? För bara ett par månader sedan låg hon på sjukhus och nu skall hon genomföra ett maraton?

– Du behöver inte hålla jämn takt med mig, sade Lisa. Kör bara ditt race så syns vi i målet så småningom.

Men när startskottet hade gått så låg de ändå sida vid sida under nästan hela loppet. Añeđliká tryckte på ganska bra, och höll sig i den ledande gruppen hela tiden och Lisa bara hängde på. När de sedan kom in i parken där målet låg ville Añeđliká spurta för att komma först. Benen började kännas som spagetti med hon kämpade sig ändå fram till första plats. Till hennes förvåning så kom Lisa rullandes förbi henne med rätt god fart och Añeđliká hängde på. När det bara var några hundra meter kvar tittade Añeđliká sig om över axeln och såg att det var ett stort avstånd till trean. Då slog hon av på takten och lät Lisa korsa mållinjen som klar etta.

Añeđliká kramade Lisa som drog ner henne i rullstolen. Añeđliká skrattade och satt kvar och vilade några minuter. Resultattavlan visade Lisa på första plats och Añeđliká på andra plats. Men plötsligt ändrade den på sig. I stället för Lisas tid stod det ”DQ” och Añeđliká puttades upp på första plats. Publiken i parken buade och skrek när de såg det. Snart var de omgivna av TV-kameror och journalister.

– Lisa, du har just blivit diskvalificerad trots att du vann hela tävlingen. Inte nog med det, du vann trots att du är handikappad! Hur känns det, och tänker du överklaga?

– Jag visste redan innan starten att jag skulle bli diskad, så nej jag är inte besviken. Det är ju mot reglerna att rulla i en löpartävling.

– Men ändå, tycker du inte den regeln verkar orättvis?

– Inte alls. Jag vann förra året när jag tränat hårt flera år och intensivt i två månader. Ändå kollapsade jag på mållinjen. I år har jag tränat ett par månader och innan dess legat till sängs i över ett halvår och tappat all min kondition. Ändå hade jag kunnat köra en mil till idag. Så det är ingen tvekan om jag hade fördel av rullstolen och inte nackdel. Självklart skulle jag diskas.

– Añeđliká, hur känns det att vinna i år?

– Det känns underbart. Förra året kom jag på plats 38 vilket gav mig mersmak. Jag bestämde redan då att jag skulle vinna i år och har satsat hela året på det. Jag har till och med anlitat en proffstränare för att ge mig tips.

– Ändå var det nära att du kom tvåa. Det var tydligt att du trappade av på slutet. Var det för att du ville att din bästa vän Lisa skulle vinna? Är din vän viktigare än din dröm att vinna?

– Jag visste också att Lisa skulle diskas, så hon var aldrig något hot mot min dröm. Men jag saktade in för att jag var helt slut, och inte ville kollapsa som Lisa gjorde i fjol. Jag visste att jag hade en lucka bakåt.

– Men hade du kunnat vinna över henne om du verkligen försökt?

– Det får vi aldrig veta. Vad jag vet är att det i så fall blivit en riktigt hård kamp. Lisa är den mest envisa person som jag känner till. Förra gången var det jag

som drev henne till att vara med, och det tog nästan livet av henne. Men denna gång är jag oskyldig, det här var helt och hållet hennes idé.

– Nej, det var det inte alls. Det är ditt fel att jag ställde upp igen.

– Det stämmer väl inte? Nu ljuger du allt!

– Kommer du inte ihåg vad du sade till mig första gången på sjukhuset när jag var så ledsen för att jag just fått reda på att jag skulle hamna i rullstol? Du sa att jag inte skulle behöva springa ett maraton igen. Så jag måste ju bevisa för dig att jag fortfarande kan det!

– Du har rätt, det sade jag faktiskt. Men jag menade det inte som en utmaning. Du är otrolig, Lisa! När du bestämmer dig för något så låter du inget hindra dig. Det var ju det jag sade nyss.

Vid prisutdelningen såg Añeđliká hur Lisa frågade prisutdelaren något. När det sedan var dags för Añeđliká att få sin guldmedalj så var det Lisa som hängde den runt hennes hals. Añeđliká bad Lisa komma upp på prispallen och snart stod de där tillsammans och poserade för fotograferna.

Lisa hade verkligen funnit sig tillrätta i sin rullstol.

KAPITEL 29

Tröstare

Monica kom hem från sjukhuset med tårar i ögonen. Hennes man Robert försökte trösta henne men var lika ledsen själv.

– Vad skall vi ta oss till med Debra? snyftade hon. Det här är andra gången hon försökt ta livet av sig! Det är vår dotter, vi måste göra något!

– Först måste vi titta igenom hennes rum och leta efter allt hon kan skada sig själv med. Vi måste också få henne att prata med en psykolog. Det kanske hjälper.

– Hon vägrar ju det. Jag har redan försökt. O, vad jag försökt.

De gick in i Debras rum och letade igenom det från golv till tak för att hitta saker hon kunde skada sig med. Robert hittade en skiva med en sångerska på omslaget som hade mycket långt, blått hår.

– Vet du vem det här är?, frågade han.

– Det är någon ny sångerska som Debra börjat lyssna på. Debra verkar tycka om hennes musik, för hon spelar den hela tiden.

– Jag såg henne i en tidning häromdagen. Hon vann New York Marathon men blev diskad för att hon satt i rullstol. Förstår du? Rullstol! Precis som Debra.

Monica började fundera på en desperat plan för att rädda sin dotter. Hon satte sig ner och skrev ett brev. Hon visste inte vart hon skulle skicka den, men hoppades på att det skulle komma fram i alla fall.

~ ~ ~

Lisa fick ett mystiskt brev. Det var adresserat till ”Sångerskan Lisa med blått hår” och det hade faktiskt kommit fram. Det stod:

”Bästa Lisa.

Du känner inte mig och jag känner inte dig. Jag vet att jag inte har någon rätt att be dig om något, eller att ens skicka detta brev. Men jag är en desperat mamma till en fjortonårig dotter och vet inte vad jag skall ta mig till. Jag bönfaller dig att i alla fall läsa detta brev. Om du sedan blir arg och kastar bort det för att det jag skriver inte är din angelägenhet så kommer jag att förstå och jag lovar att inte bli besviken på dig.

Min dotter heter Debra och hon har skadads så allvarligt i en fallolycka för några månader sedan att hon blivit förlamad i benen. Hon måste mest troligt sitta i rullstol resten av livet. Just nu är hon så deprimerad att hon redan försökt begå självmord två gånger. Jag har gjort allt för att försöka trösta henne och invagga henne i framtidstro igen, men jag verkar inte nå fram till henne.

Nu har jag sett att du verkar vara hennes idol, för hon lyssnar jämt på din musik. Du har tydligen också drabbats av en olycka och sitter i rullstol. Nu undrar jag om du skulle kunna hjälpa mig att hjälpa Debra. Kanske om du skulle skriva ett brev till henne så skulle du nå fram till hen-

ne eftersom du är hennes idol och dessutom har samma problem som hon har. Om du inte vill skriva till henne kanske du kan ge mig några råd vad jag skall säga till henne som tröst.

Som sagt förstår jag fullständigt om du ignorerar detta brev. Du måste få massor med brev från alla möjliga galenpannor som ber dig om än det ena, än det andra. Men om du finner i ditt hjärta att du vill hjälpa mig så finner du min adress och telefonnummer nedan.

Monica, mamma till Debra"

Lisa läste brevet två gånger och fick tårar i ögonen. Brago kom in i rummet och såg att hon var ledsen och blev illa till mods. Vad hade nu hänt för någon katastrof? Lisa sade ingenting, bara lämnade över brevet. Han läste det långsamt och förstod det mesta av det. Han tittade på Lisa som snöt sig och torkade ögonen.

– Du kommer att skriva till henne, inte sant?

Brago hade börjat prata engelska i stället. Lisa skakade på huvudet.

– Inte? Men... Vänta, du tänker åka dit, inte sant?

– Visst är det korkat att göra det? Jag bör bara strunta i brevet, inte sant? Det är ju som hon skriver inte mitt bekymmer.

Brago tittade på henne. Tankarna gick fram och tillbaka och han blev allt mera förvirrad vad han skulle svara. Så plötsligt insåg han vad Lisa egentligen ville.

– Ja, det skulle vara korkat att åka dit. Det kostar bara en massa pengar och kommer att ta dig flera dagar, kanske en hel vecka. Och du har ju så ont om pengar och tid. Eller vänta, det har du visst inte? Du har massor med pengar och hur mycket tid som helst. Men jag vill inte att du skall åka för jag kommer att vara rädd att du inte klarar dig själv. Fast du har ju alltid velat vara självständig. Men visst är det korkat att göra det.

– Tack för att du förstår, älskling. Jag åker i morgon.

– Det har jag redan insett. Lova att ta hand om dig, ta det lugnt på vägen och ring varje gång du tar en paus så jag vet att du har det bra. För jag kommer att vara orolig för dig ändå.

– Jag lovar!

Det tog henne två hela dagar att komma fram. Hon stannade på ett motell vid vägen första natten och tog sedan in på hotell när hon kom fram. Hon funderade mycket på hur hon skulle hantera Debra.

Monica höll på att laga mat och hoppades att Debra skulle äta lite. Hon hade ingen aptit heller nuförtiden. Monica var glad att hon var hemma från sjukhuset men samtidigt livrädd för att hon skulle göra något desperat om hon blev lämnad ensam. Hon suckade tungt och hoppade högt när dörrklockan ringde. Hon gick och öppnade. Utanför var det en ung kvinna med långt, blått hår, sittandes i en rullstol. Monica drog efter andan av förvåning.

– Hej, det är jag som är Lisa. Råkar du vara Monica, mamma till Debra?

– Herregud, har du kommit hit? Det hade jag aldrig trott du skulle göra!

– Ditt brev berörde mig så djupt. Kan jag få prata lite med Debra?

– Självklart. Vänta här.

Hon gick in i sin dotters rum och Lisa hörde hur hon sade till Debra att hon hade besök, men att Debra inte ville komma. Monica körde ut henne i rullstolen trots att Debra protesterade högljutt. Lisa gjorde en grimas när hon såg det.

– Hej, Debra. Kul att träffa dig! Jag är Lisa, du är visst ett av mina fans?

Debra var för chockad för att säga något, hon bara stirrade utan att tro sina ögon. Det var faktiskt hennes idol, på hennes veranda och i rullstol!

– Vad säger du om du och jag tar en liten tur på tu man hand? Det är OK för dina föräldrar hoppas jag?

Hon tittade på Monica och Robert som nickade.

– Jag åker gärna med dig om jag får, sade Debra ivrigt. Men hur?

– Det löser vi, kom bara.

Monica tog tag i handtagen på Debras rullstol med Lisa stoppade henne med en handsignal.

– Debra kan säkert köra sin egen rullstol. Kom Debra!

Lisa rullade ner för rampen och ut på gatan. Efter viss tvekan följde Debra med ända fram till pickupen som stod där. Lisa öppnade dörren och hjälpte henne in, och lyfte sedan in hennes rullstol bakom henne. Som om det var det mest naturliga rullade hon sedan runt bilen, satte in sig och sin rullstol och körde iväg. Monica och Robert tittade förundrat på när hon åkte iväg. Helt utan någons hjälp!

– Så vart vill du åka, Debra? Säg någon plats du tycker om men som du inte besökt på länge.

– Jag vill till McDonalds. Men jag kommer inte in där sedan... tja...

– Du menar sedan du hamnade i rullstol. Det fixar vi!

Hon följde Debras vägbeskrivning och hittade snart restaurangen. Hon parkerade på handikapprutan och gled ut. Hon tog ut Debras rullstol men lät henne själv krångla sig ur bilen och upp i rullstolen själv. Det fanns en uteservering utanför som hade en hög kant som verkade omöjlig att komma upp på. Lisa busvisslade och krävde att någon skulle hjälpa Debra upp. Två ur personalen kom ut och lyfte upp henne. Sedan vände de sig om för att hjälpa Lisa också men till deras och Debras förvåning hade hon redan kommit upp på egen hand. Lisa rullade in och började beställa mat till dem båda. Snart satt de och åt och det var uppenbart att Debra njöt av maten.

– Din mamma skrev ett brev till mig att du är lite deppig. Det verkar som om du tror att rullstolen gör att du inte kan göra saker själv längre. Är det så?

– Alltså, ingen förstår mig! Rullstolen är ett helvete! Jag kan inte göra något av det jag gjorde förut längre. Ingen förstår mig! Inte ens mamma!

– Men *jag* förstår dig. Du måste tro på mig för jag sitter också i samma sits. Men vet du vad, du har fel. Låt mig berätta för dig hur jag kom hit. I går morse vaknade jag och satte mig i rullstolen själv, för jag ville inte väcka min man som sov. Jag gick på toaletten och jag duschade själv. Sen fixade jag min egen frukost, satte mig själv i min bil och körde hit. Själv. Du kan också klara dig själv om du bara vill.

– Men allt är så svårt. Jag klarar det inte! Fattaru inte det!

– Du behöver inte förklara för mig att det är svårt. Det vet jag redan. Allt tar så mycket längre tid att göra när jag ska göra det själv. Det är inte lätt, det påstår jag inte heller. Men det går, tro mig. Du behöver bara lite hjälpmedel, stödhandtag och så. Och en massa djävlar anamma!

– Men mamma fattar inte. Hon fattar ingenting!

– Din mamma älskar dig, varför skulle hon annars skriva till mig? Men tror du hon är den enda mamman som inte fattar något? Hallå, du är fjorton år! Ingen mamma fattar hur en tonåring tänker.

Debra började skratta. Det lät som musik i Lisas öron.

~ ~ ~

Monica och Robert började bli oroliga allt eftersom timmarna gick. Kunde de verkligen lita på den här Lisa? Men hon återkom på sena eftermiddagen med Debra, som verkade vara som en helt annan person. Hon bubblade över om allt de hade gjort under dagen.

– Först var vi på McDonalds, och Lisa tvingade personalen att lyfta upp mig! Hon kallade på chefen och krävde att de skulle bygga en ramp, och han lovade att göra det till nästa gång. Sedan gick vi till djurparken. Visste ni att lejonen fått ungar? De är jättesöta. Och man får gå in till lammen och klappa dem! Vi bara måste åka dit igen, snälla?

Debra tackade Lisa översvallande, sade hej då och rullade sedan in i sitt rum igen. Monica följde med Lisa till bilen, full av frågor.

– Vad har du sagt till henne egentligen? Hon är som förbytt! Vad skall jag göra för att hon ska fortsätta vara så här glad?

– Det första du måste göra är att sluta våldta henne.

– VA!!! Vad säger du? Det har jag aldrig gjort!! Har hon sagt det?

– Jag *såg* dig göra det. Ja, inte bokstavligen. När jag kom hit så ville hon inte komma ut till dörren så du tog tag i hennes rullstol och körde ut henne mot hen-

nes vilja. Om hon inte suttit i rullstol, skulle du släpat ut henne med våld? Skulle du?

– Naturligtvis inte.

– Det var precis det du gjorde idag. Du våldförde dig på henne och använde hennes rullstol som vapen. Hur skall hon kunna lära sig att trivas med sitt liv i rullstol, om du använder den mot henne varje dag?

– Jag har inte tänkt på det sättet förut. Men det stämmer ju. Det är ju hemskt, det jag gjort! Vad skall jag göra istället?

– Du skall få henne att göra saker själv. Locka henne att utforska sin rullstols alla möjligheter. För varje sak som hon gjort förut som hon fortfarande kan göra kommer att göra henne lyckligare. Det fungerade för mig, i alla fall. Jag behöver ingen hjälp med vardagsgöromålen. Se till att hon också klarar sig själv. Det är en förälders uppgift, att förbereda sina barn för att klara sig själva, inte att ta hand om dem varje dag livet ut.

– Jo, det stämmer ju så klart.

– Sluta tänka på henne som handikappad, tänk på henne som vilken tonåring som helst, och behandla henne därefter.

Monica var som i ett chocktillstånd när Lisa satte sig i bilen och körde iväg. På något sätt var det hennes eget fel att Debra mått så dåligt att hon försökt ta livet av sig. Att hon inte förstått! Men nu skulle det bli ändring, det var helt klart.

~ ~ ~

Lisa var på scenen igen. Men den här gången var hon rätt nervös ändå. Det här var första gången hon inte skulle sjunga, utan hålla ett tal inför en sal full av rullstolsbundna personer. Skulle hon verkligen klara av detta?

– Hej, jag är Lisa och skogarna är min hemvist. Ja, jag bor faktiskt på en gård nära skogen och älskar fortfarande skogspromenader. Men idag är det tänkt att jag skall berätta för er hur det är att sitta i rullstol. Ni har tydligen alla nyligen hamnat där och känner er deprimerade över det. Så Jacob därborta, som tydligen är chef över det här rehabcentret, vill att jag skall förklara för er att det inte alls är så svårt

att leva med rullstol. Livet går vidare utan större problem efter att man vant sig vid den. Men jag tänker inte sitta här och ljuga för er! Rullstolen är min värsta fiende och har gjort mitt liv till ett helvete! Så är det!

Jacob ryckte till av hennes ord! Vad håller hon på med, det här var ju tvärt emot vad hon skulle göra?

– Livet har varit riktigt hårt mot mig, ska ni veta. Jag vet inte hur många gånger jag har slagits till marken. Nu senast var det en rattfyllerist som knockade mig på ett övergångsställe och lämnade mig på rygg i en sjukhussäng, förlamad från midjan och nedåt. Men jag har blivit slagen till marken förut, som den där gången på ett kafé i Soranjo när en buse med massor med muskler började mucka gräl med alla och slå sönder inredningen. När jag snällt bad honom lugna ner sig, så knockade han mig med sin knytnäve rätt i planeten. Pang, där låg jag raklång på golvet med ont i hakan av näven och ont i nacken av det hårda golvet.

Jacob började fundera på om han skulle avbryta henne, för det här blev bara värre och värre verkade det som.

– Alltså den här byn, Soranjo, ligger på planeten Knimbo. Ja, det är sant, jag har bott på den planeten i några år. Vill ni veta varför jag åkte dit? Jo, jag blev så kär i en utomjording som var så otroligt stilig och sexig så jag följde med honom dit. Men han visade sig vara en manschauvinist så jag gav upp och stack. Jag tvingades bygga en hydda ute i en skog och leva av fiskar jag fick upp. Det enda jag hade var en ryggsäck med ett par klädombyten och inte ett enda rött öre. Jag var så mycket främling som det går att vara, klarade knappt av språket. Kan man komma längre ner i livet? Vad tycker ni?

Alla hummade instämmande.

– Jag deppade fullständigt ihop och vältrade mig i bitterhet över mitt öde. Bitterheten växte till ett svart, bottenlöst hav som jag var på god väg att drunkna i. Men sedan fick jag ett par sanna vänner som gav mig en spark i baken så jag tog tag i mitt liv. Jag använde allt jag hade, kvinnlig list, min sångröst, en massa djävlar anamma och till och med utnyttjade att jag hade en hyfsad kropp. Tre månader senare hade jag tjänat min första miljon, omräknat till US dollar.

Ett sus gick igenom publiken som var som klistrade vid hennes läppar.

– Jag lyckade nämligen ordna mig en spelning på arenan på Grimja där jag drog in nästan 33 000 personer som lyssnade på mig. Sedan dess har jag spelat in flera miljoner på skivor och turnéer.

Lisa tystnade och drack lite vatten.

– Kan ni tänka er att när jag var barn hade jag bestämt mig för att ta livet av mig? Jag antar att det är flera av er som tänkt tanken att begå självmord, kanske har några av er redan försökt. Antar att **dom** har försökt övertyga er om att det är dumt. Alltså **dom** som inte sitter i rullstol. Vad vet **dom** om hur det känns? Ingenting, dom fattar ingenting! Men jag fattar. När jag var sexton år satt jag på en tunnelbanestation i NY med en spruta i min hand. Jag letade efter en ven att stoppa in den för att dö. Livet var slut, jag hade ingen framtid. Kaputt. Finito.

Det hade blivit så tyst i rummet så man kunde höra de tunga andetagen från publiken och Jacob som stönade tyst.

– Vad hade hänt om jag inte blivit stoppad den gången? Jag hade aldrig suttit här framför er! Aldrig åkt till en annan planet! Aldrig blivit kär! Aldrig fått uppleva alla uppspelta publikhav från scenen! Aldrig kunna köpa min älskade gård! Tänk på det, nästa gång du vill ta livet av dig. Det finns *alltid* en framtid, och *den* vill du uppleva, *tro* mig! Jag *vet*!

Lisa betonade varje ord hon sade medan hon pekade på sina trollbundna åhörare.

– Någon som undrar vad jag gjorde när jag blivit knockad på kaféet av den där muskelstinna busen? Jag ställde mig upp direkt och kastade honom i golvet med ett judokast så han bröt nacken. Han har aldrig muckat gräl med någon sedan dess, det vet jag med säkerhet för jag gifte mig med honom och älskar honom över allt annat. Han flyttade till och med hit till Jorden för min skull.

Lisa lät publiken mumla ett tag.

– Och när jag blev knockad av rattfyllot och hamnade i den här stolen, vad tror ni jag gjorde då? Jag reste mig och kämpade tillbaka, förstås. Den här rullstolen är

min fiende, och kommer alltid vara det. Så jag förklarade krig mot den, och besegrade den. Besegrade fienden! Min fiende på kaféet gifte jag mig med och älskar honom. Min fiende rullstolen har blivit mitt bästa hjälpmedel för att klara mig själv. Låt er aldrig bli besegrade av era fiender, slåss för ert liv i stället och *lev*!

Nu brakade en applådåska ut och Jacob pustade ut.

– Jag vet att **dom** säger till er hela tiden att ni *kan*. Ni *kan* klara er själva. Ni *kan* få ett bra liv. Ni *kan*. Men **dom** fattar ingenting! ”Kan du? Kan du klara det?” Det är helt fel fråga, så bara strunta i när **dom** tjatar om det! Fråga du skall ställa dig är ”*Vill jag?*”. ”Vad *vill* jag göra”? När du vet det, bara gör det. Om du *vill*, så *kan* du. Tro mig, jag vet. Jag lever i det livet varje dag. Så börja fundera på vad du *vill* nu och se sedan till att göra det. Tack för mig!

Applåderna rev nästan ner taket, det var som om hon var på en av sina konserter. Jacob kom fram till henne och tackade henne.

– Tack så mycket, Lisa. Nu har jag förstått att jag tillhör **dom**. Är det någon som har några frågor till henne?

– Jag har en fråga. Du har sagt ”besegra din fiende” och ”om du vill så kan du”. Det låter bra, men är så flummigt och jag förstår inte vad jag skall göra rent praktiskt.

– Alltså, jag är artist. Jag *är* flummig. Men, visst, något konkret. Säg ”Rör inte min rullstol”. Jag ser att **dom** står runt väggarna och väntar på att köra er tillbaka till era rum. Vägra hjälp, slå dem på fingrarna om de rör din rullstol! För även om centret här äger rullstolen, så är den *din* när du sitter i den. Du *vill* att livet skall vara som förut, inte sant? Så du *kan* ta dig runt själv i rullstolen med hjälp av dina armar. Gör det! Låt aldrig någon röra din rullstol!

Mumlet i lokalen blev nästan öronbedövande när alla börja kommentera hennes ord mellan sig.

– Fortsättningsvis. Om du kommer i en situation där det helt enkelt bara inte går att klara själv, då kan du be om hjälp och tillåta någon att röra rullstolen. Men om det är en situation som du regelbundet hamnar i, kräv förändring! Är det hemma, ansök om bidrag till handikappanpassning, är det någon annanstans, kon-

takta högsta chefen och kräv att stället handikappanpassas. Enligt lag måste de göra det, annars stämmer ni chefen på miljonskadestånd. Du kommer att vinna. Sitt inte och vänta på att någon skall hjälpa dig, det är bara *du* som kan hjälpa dig själv. Som till exempel den här scenen, det är två trappsteg för att komma upp hit. På ett handikappcenter!?! Oacceptabelt. Fullständigt oacceptabelt! Jag pratade med Jacob och han har lovat att fixa en ramp omgående. Och till dess...

Lisa rullade fram till trappan, tog sats och rullade ner. Det gick ett sus genom publiken.

– Så enkelt var det. Och så upp igen. Då kanske man kör man rakt fram, rycker bakåt och lyfter upp framhjulen först.

Lisa fick upp framhjulen på första steget men när hon sedan skulle komma vidare så trillade hon baklänges och ramlade ur rullstolen. Publiken blev helt förskräckt och en ur personalen skyndade sig fram för att hjälpa till och sträckte sig efter hennes rullstol för att ställa upp den.

– RÖR INTE MIN RULLSTOL! Herregud, har du sovit? Har du inte hört ett ord av vad jag just sagt? Har jag bett om hjälp, eller?

Han hoppade till och ryggade baklänges. Lisa rullade ett varv på golvet fram till rullstolen, ställde upp den och drog sig upp. Sedan rullade hon tillbaka till trappan upp till scenen, men denna gång klättrade hon upp baklänges i stället.

– Det var det här jag ville visa. Man tar sig upp baklänges för trappor. Är det bara ett steg kan man göra det framlänges, är det flera trillar man bara. Var inte rädd, att trilla är bara en del av träningen. Var det här konkret nog för dig?

Publiken klappade och jublade åt hennes konster. Men en flicka längst bak fnös och sade ett fult ord. Lisa märkte det och frågade henne om hon hade en fråga också. Flickan svarade surt:

– Alltså, det är lätt för dig att sitta där och skryta. Men för min del spelar det ingen roll, det enda jag vill är att dö i alla fall, och det kommer att ske så snart de här vakterna gör ett enda misstag. Det är bara det jag längtar efter.

Lisa fick en knut i magen och försökte hitta något att säga men flickan bara vände ryggen till. Jacob skyndade sig att avbryta för att inte alla andra skulle få motsvarande tankar.

– Då tackar jag dig, Lisa, för att du kom hit. Det var väldigt inspirerande att få höra från en som är handikappad hur man kan leva med sitt handikapp.

– Du fattar fortfarande inte, det är uppenbart. Jag är inte handikappad! Varför tror du det? Jag är visserligen förlamad, men inte handikappad, för jag klarar mig bra på egen hand.

– Det har du nog rätt i. Ge henne en applåd, det är hon värd!

– Han tror att jag är klar, sade Lisa med ett pillemariskt uttryck och pekade på honom med tummen. Han har heller inte lyssnat på vad jag sagt. Jag ju sagt att jag först och främst är artist. Ni tror väl inte att jag tänker åka härifrån utan att sjunga några sånger? Vill ni höra mig sjunga?

Alla ropade instämmande, så Lisa började sjunga. Hon hade sin gitarr med sig så hon tog den och trollband publiken med sina sånger om att livet var värt att leva och att man måste slåss mot sin skugga. När hon till sist var klar fick hon en rungande applåd. Sedan gick skötarna fram för att hjälpa alla tillbaka, men till Lisas glädje så sade de flesta ”rör inte min rullstol” och lämnade sina skötare bakom sig med snopna ansikten.

Lisa skyndade sig ner från scenen och rullade ikapp flickan som hade pratat senast och bad att få prata lite med henne.

– Varför det? Mitt liv är redan slut. Bry dig om dem som vill leva i stället!

– Jag bryr mig om dig, på riktigt. Tro mig! Här, ta mitt telefonnummer. Ring mig när du känner dig ledsen så skall du se att du snart mår bättre. Du får ringa när som helst på dygnet, jag lovar!

Flickan fnös igen men tog lappen och lät sig bli ivägrullad. Jacob kom fram till Lisa för att förklara.

– Det där är Ashley. Tyvärr får jag nog säga att hon är ett helt hopplöst fall. Alla psykologer och läkare här säger att det bara handlar om när hon tar livet av

sig och inte om. Försök att inte bli känslomässigt involverad i Ashley, man kan inte rädda alla, sorgligt nog.

Förutom incidenten med Ashley så var Lisa var väldigt belåten med hur det hade gått på rehabiliteringscentret. Hon hade kommit på idén att sälja föredrag till rullstolsbundna efter hennes samtal med Debra. Hon höll fortfarande kontakt med Debra för att kolla att allting gick bra för henne. Debra hade kommit över din depression och hade till och med gått på skolans bal för att dansa. Killarna hade stått på kö för att dansa med henne, eftersom de fick lyfta upp henne ur rullstolen och hålla henne tätt intill när de dansade. Hon hade aldrig haft så roligt förut, sade hon. Ashley visade sig vara betydligt svårare att hjälpa. Hon började ringa på nätterna och gråta, men tack vare Lisas envishet så lyckades hon också få Ashley att må bra till slut, och det kändes riktigt bra att kunna hjälpa de som hade det riktigt svårt.

Men en dag ringde Debra till Lisa. Det hade hon aldrig gjort förut.

KAPITEL 30

Skolidrott

Tränaren och lagkaptenen för skolans basketlag sökte upp Debra och bad om att få prata med henne. Hon blev förvånad men följde med dem till ett pausrum. Tränaren, som hette Mark White, vädjade till henne.

– Det är så här, Debra, att årets skolturnering kommer att vara basketboll. Vi vill ha med dig i basketlaget, för att vi tror att skolan kan vinna hela turneringen om du ställer upp. Vad säger du?

– Du måste vara tokig!?! Förutom att jag är två år yngre än alla andra i laget så är jag tjej och dessutom sitter jag i rullstol.

– Alltså, jag har sett dig spela förut, innan du hamnade i rullstol. Du kan träffa korgen från 6 meter utan ansträngning och på närmare håll missar du aldrig. Dessutom är det rullstolsbasket som vi skall spela. Du kommer att vara grym, för jag har sett hur snabb och smidig du är i rullstol. Med dig i laget kan vi inte förlora!

– Snälla, ställ upp i laget, sade lagkaptenen Gary Powell som var skolans bästa spelare. Vi behöver dig verkligen. Alla andra lag har tagit in en proffsspelare i sitt lag, för det är tillåtet att ha med en, valfri person från utanför skolan. Men med din rullstolsvana kan vi neutralisera deras proffs.

Debra blev riktigt förvånad och samtidigt väldigt glad. De ville verkligen ha med henne, och hennes förlamning hade plötsligt blivit en fördel. Hon funderade lite och kom och tänka på en annan person som var ännu bättre än hon i rullstol. Man fick ju faktiskt ha med en utomstående spelare.

– Klar att jag ställer upp. Vad säger ni om vi också ber Lisa ställa upp? Ni vet artisten som också vann New York Marathon i rullstol. Hon är ännu grymmare än jag på att rulla stol!

– Jag har hört talas om henne, men varför skulle hon ställa upp? Hon kommer bara att fnysa åt oss. Du får ringa henne själv, för jag gör det då inte.

– Visst, svarade Debra.

Hon tog upp sin telefon och slog ett nummer och satte på högtalaren.

– Hallå det här är Lisa.

– Det här är Debra, hej själv. Jag skulle vilja fråga om dig en sak.

– Vad handlar det om, sade Lisa med oro i rösten. Det är ingenting allvarligt hoppas jag? Jag kan köra upp till dig om du mår dåligt igen!

– O nej, det är ingenting sådant. Det är skolans basketlag som vill ha med mig i laget inför skolturneringen. Visst är det kul! Det handlar om rullstolsbasket. Vad

skulle du säga om att bli med och förstärka oss? Det blir helball, det är jag säker på! Säg att du vill, snälla?

Tränaren och lagkaptenen tittade på Debra med förvåning klistrat över hela ansiktet. Hon verkade känna Lisa, men det var ju en superkändis! Lisa funderade lite, och hade ju faktiskt egentligen ingenting för sig de närmsta månaderna. Det kändes utmanande att testa något helt nytt från rullstolen också.

– Det låter faktiskt kul, jag ställer upp. Men jag hoppas att tränaren kan acceptera att jag aldrig spelat basket förut. Jag vet inte ens om jag kan träffa korgen.

– Det går nog bra, svarade tränaren. Vi behöver folk som kan åka rullstol. Om du inte gör nytta på planen, så kan du säkert göra nytta att träna oss andra i att köra rullstol. Du är så välkommen med i laget.

Så blev det. Lisa åkte till Debras stad och flyttade in på hotell. Sedan började de träna tillsammans. Lisa blev en verklig tillgång eftersom hon visade flera sätt att hantera rullstolen som de andra inte skulle kunna drömma om. Och Debra visade sig vara riktigt duktig, hon var snabb på att rulla, skicklig på att manövrera och träffade korgen nästan varje gång hon sköt. Lisa var ännu bättre med rullstolen, men kunde inte få in bollen i korgen. Båda två tyckte det här var bland det roligaste de någonsin gjort.

En vecka senare hade lagkaptenen Gary någonting att säga under en taktikgenomgång. Han ställde sig upp framför alla och manade till tystnad. Alla slutade prata och tittade på honom.

– Vi måste välja en lagkapten för laget också, sade Gary.

– Med det är ju redan du, Gary, svarade Mark. Du har alltid varit lagkapten eftersom du är lagets bästa spelare.

– Det är just det. Jag tycker inte jag är bäst i det här laget. Jag anser att Lisa eller Debra skall vara lagkapten för rullstolsbasketlaget.

– Det måste vara Debra i så fall, sade Lisa. Jag stinker på att träffa målet.

– Du har en poäng, sade Mark. Alla i favör att utse Debra till lagkapten i stället för Gary, upp med en hand!

Alla räckte upp handen. Debra trodde inte sina ögon. Hon blev rörd till tårar av äran att bli lagkapten. Hela laget lyfte upp henne ur rullstolen och hissade henne i luften.

~ ~ ~

Idrottshallen var full med elever som ville titta på första matchen i turneringen. Alla på Debras skola hade alla fått åka till grannstaden för att vara i den andra skolans idrottshall. Lisa hade låtit laget använda hennes pickup för att frakta rullstolar, lagtröjor och annat material. Det andra lagets lagkapten var en proffsspelare som hette Jackson. Han spelade i NBA och hånade motståndarlaget, och framför allt för att de hade två tjejer som spelade. Han sade något nedsättande om att kvinnor skulle stanna framför spisen och inte tro att de kunde spela basket. Lisa viskade till Debra att inte bry sig, de skulle nog få se snart! Debra svarade nervöst, trots allt lite psykad av kommentarerna. Hon visste ju att det var extremt viktigt för rektorn på hennes skola att de vann. Han hade haft ett långt, allvarligt samtal med henne på sitt kontor dagen innan. Dessutom skulle hela laget få en stor belöning om de faktiskt vann. Hon kände pressen på sig att inte misslyckas.

Så gick startvisslan. Domaren gjorde uppkast mellan Debra och Jackson. Debra hade ingen chans utan Jackson tog den direkt. Han satte fart mot motståndarens korg men Debra rullade ikapp och runt honom varpå hon enkelt plockade bollen från honom när han krånglade med sin rullstol. Sedan satte hon fart mot korgen. Ingen av de andra hann i kapp henne så hon hade gott om tid att lägga första bollen i korgen. Jackson kom rullande alldeles för sent med långt ansikte.

Matchen fortsatte på liknande sätt. Lisa och Debra rullade i cirklar runt de andra och styrde hela första perioden. Debra gjorde nästan alla poäng och i halvlek var ställningen 52 - 40 till bortalaget. Mark drog upp taktiken för andra och sista perioden i pausen.

– Det här går riktigt bra. Vi leder stort efter halva matchen, och det mot förra årets basketmästare som dessutom är förstärkta med Jackson. Det enda jag har att klaga på är att det är en tråkig match både för publiken och för er. Det är ju Debra och Lisa som gör allt jobbet eftersom ni är helt överlägsna i rullstolarna. Kan vi inte få in lite flera spelare i matchen?

– Jag gissar att motståndarna just nu försöker komma på hur de skall stoppa Lisa och mig. Vad säger ni om att jag och Lisa drar på oss försvaret och ni andra rullar med bollen? Alla skriker att ni skall passa till någon av oss men ingen gör det utan passar någon annan.

– Bra idé, sade Lisa. Och som Plan B ifall de genomskådar vår taktik är att Debra och jag cirklar runt motståndarna och blockerar dem från att attackera eller återvända hem.

– Det låter bra, vi kör så sade Mark. Samtidigt försöker Lisa och Debra hålla tätt bakåt så att vi inte få så många poäng mot oss. Nu går vi ut och vinner det här!

Andra perioden visade det sig att de hade gissat rätt. Motståndarna punktmarkerade Lisa och Debra och de låtsades vara beredd på att få bollen. Med tre till fyra personer upptagna så körde resten av Debras lag fram i mitten och fortsatte sätta poäng. Samtidigt så fick motståndarna aldrig några riktiga chanser att komma nära korgen, eftersom de hela tiden blev blockerade.

Snart blev det som Lisa gissat, att de släppte markeringarna och backade och lyckades hålla tätt bakåt. Lisa skrek ”Plan B” och vände matchen igen genom att helt enkelt ställa sig i vägen för motståndarna när de försökte backa. Debras lagkamrater fick härja nästan helt ensamma under korgen och fortsatte göra poäng. Motståndarna blev allt mera frustrerade av att inte kunna åka rullstol och blev allt mera aggressiva. De blev hela tiden blockerade av framför allt Lisa eftersom hon var så mycket snabbare än de var.

Till slut blev Jackson rasande och körde i full fart rätt in i sidan av hennes rullstol, trots att ingen av dem hade bollen. Lisa rullade runt flera varv på golvet medan hennes rullstol föll och gled i väg i en annan riktning. Gary ställde sig upp och gick ilsket fram till Jackson som också ställde sig upp. Domaren blåste av matchen och snart stod alla upp och gruffade medan domarna försökte gå emellan. Allas rullstolar hamnade i en stor hög och det var allmän röra på planen. Så lade domaren märke till att Lisa låg kvar på golvet utan att ens försöka ställa sig upp, svärandes på ett främmande språk. Han visslade i pipan igen och gjorde tecken att Jackson var utvisad medan han skyndade fram till Lisa.

– Är du skadad? frågade han.

– Det kan du ge fasen på att jag är, svarade hon. Jag kan inte gå förstår du väl!

– Har du ont någonstans?

– Bara i stoltheten.

– Försök att ställa dig upp i alla fall.

Han och en linjedomare började dra i hennes armar för att få upp henne. Hon tittade på dem med misstro när de naturligtvis misslyckades att få hennes ben att bära henne.

– Vad sjutton håller ni på med? Ta bara hit min rullstol, är ni snälla.

Domaren hämtade hennes rullstol och reste den upp. Hon släpade sig i position och drog upp sig med armarna i en van rörelse. Domaren gav henne bollen och sade att hon hade fått fyra straffar för foul och osportsligt uppträde. Hon frågade om måste kasta själv, eftersom hon visste att hon skulle missa alla kasten. När hon fick reda att hon kunde ge bort straffkasten så kastade hon bollen till Debra. Hon ställde sig vid strafflinjen och siktade.

– Det är tillåtet att stå upp när man kastar straffkast, sade domaren.

– Jaha, det är bra att veta.

Hon kastade första bollen och träffade naturligtvis.

– Varför sitter du ner, då? Du har större chans om du står upp.

– Jag kan inget annat.

Debra siktade igen när motståndarlagets tränare skrek ”Protest, protest”. Domaren gjorde tecken åt honom att komma fram tillsammans med Mark.

– Vad är problemet?

– Hallå, är det inte uppenbart? Motståndarna har minst två rullstolsbundna personer i laget, de där två tjejerna. De har en orättvis fördel av att vara vana vid att köra rullstol.

– Menar du allvar? Du protesterar mot att motståndarna har två rullstolsbundna personer i rullstolsbasket? Meningen är ju egentligen att alla skall vara handikappade, det är ju själva syftet. Protesten avslås! Varsågod och kasta nu.

Debra satte resten av skotten. Sedan blev resten av matchen en ren plåga för motståndarna, trots att Lisa och Debra blivit trötta och nästan slutat spela så att deras lagkamrater fick göra alla anfall och poäng. Matchen slutade 122 – 86 och Debra hyllades som en hjälte på skolan. Jacksons önskan att hela matchen skulle glömmas bort grusades av att en från Debras skola hade filmat hela matchen och lagt ut den på nätet.

Turneringen fortsatte i liknande stil. Inget lag kom i närheten av att besegra dem, även om en del matcher blev tuffa. När turneringen var slut så stod de som vinnare, och rektorn lät hela laget åka till Disney World över en helg som belöning. Debra roade sig kungligt där, och upptäckte att nästan alla attraktioner var tillgängliga även om hon satt i rullstol.

Lisa återvände i stället hem och kände sig ännu mera belåten med sitt liv. Inte nog med att det här hade varit riktigt kul, det var roligt tack vare rullstolen, inte trots allt.

KAPITEL 31

Epilog

Lisas popularitet växte till oanade höjder. Tidningar över hela landet älskade att skriva om henne. Inte bara för att hon spelade sin exotiska musik, utan också för att hon vunnit två maraton, varav ett i rullstol. Att hon sedan var gift med en utomjording och var den enda jordbon som faktiskt bott på en annan planet gjorde henne bara ännu mera intressant att skriva om. Hennes album började säljas i stora mängder. Det tillsammans med intäkterna från turnén gjorde att Lisa kunde sova gott igen.

Brago började också tjäna pengar. Han jobbade vidare som dörrvakt och hans musikkarriär fortsatte också, och fast han aldrig blev lika populär som Lisa så var han ändå rätt känd och tjänade en hel del egna pengar också. Lisa hjälpte honom att planera och boka en egen turné, som drog en rätt stor skara fans.

Lisa köpte ett par hästar åt sig själv för att kunna rida runt på sina marker. Att hon satt i rullstol såg hon inte som något hinder. Hon fortsatte också att sjunga från sin rullstol. Hon uppträdde på nattklubbar och barer samt fortsatte spela in skivor och åka ut på turnéer. Titt som tätt höll hon också sina inspirerande föreläsningar på olika handikappinstitut. Hon begärde inte så mycket betalt, det var mest för att hon tyckte det var roligt att inspirera andra som hade det svårt. Pengarna flödade in i allt större mängd.

Hon fortsatte att hålla kontakten med Debra och Ashley och gladdes åt att de hade kommit över sina depressioner och var riktigt lyckliga. Lisa började spela rullstolsbasket i en klubb i Jacksonville, och den klubben lyckades till och med vinna en guldmedalj i en nationell liga, mycket tack vare Lisa.

≈ ≈ ≈

Añeđliká fortsatte att vara populär, men trappade ner på sitt uppträdande när hennes dotter blev äldre. Hon hade tjänat så mycket pengar att hon inte behövde jobba längre, men fortsatte ändå sitt ordinarie jobb som systemutvecklare. Till skillnad från Lisa hade hon skaffat sig en gedigen utbildning.

Hennes far, Treïstán, hade hittat sitt drömhus i utkanten av Jacksonville. Det var en mindre herrgård med en låg mur runt den gigantiska trädgården. Han anställde en kokerska som samtidigt var hushållerska, samt en kombinerad betjänt och chaufför. Båda två fattade tycke för den åldriga knimbonen som alltid var vänlig mot dem. Lönen var väl tilltagen och Treïstán kunde äntligen slappna av och ägna sig åt att vara morfar på heltid.

Långt borta på Knimbo bodde Anrendo och Adale på sitt och sina släktingars pensionat och hjälpte till när det behövdes. Men för det mesta så tog det bara det lugnt och såg sin investering i pensionatet bära frukt.

Invånarna i Soranjo hade slutligen insett att främlingar inte var av ondo, utan kunde bidra till mycket gott. Till och med Maixno hade börjat omvärdera sin syn på raser, när han stolt ledde upp sin son i kyrkan då han gifte sig med sin Klirna.

~ ~ ~

Lisa fick till slut ett erbjudande om en operation som med 50% sannolikhet skulle göra att hon skulle kunna gå igen. Men till läkarens stora förvåning tackade hon nej, mest på grund av att det fanns en viss risk att skadan skulle bli värre. Som hon uttryckte det själv:

– Jag tycker inte fördelen av att kunna gå uppväger risken att bli sämre.

Läkaren hade svårt att förstå att någon förlamad kunde tacka nej till en aldrig så liten chans att kunna gå igen.

Men Lisa var ju inte som andra. Hon skulle alltid förbli en mystisk varelse, som hade lärt sig att finna lycka där andra bara såg problem.

★ ★ ★ ★ ★

Viktiga personer

Elisabeth ”Lisa” Green	Bokens huvudperson.
Liënam Krevna	Lisas första pojkvän
Brago Azendja	Lisas andra pojkvän
Añeđliká Croëlño Donson	Lisas bästa vän, född på Knimbo men bosatt på Jorden.
Christoffer (Chris) Donson	Añeđlikás man och största fan.
Treïstán Croëlño	Añeđlikás far och företagsmogul på Knimbo.
Anrendo och Adale	Kaféägare i byn Soranjo som blir Lisas vänner.
Draëk V. Frensco	Kommendör för Rymdstyrelsen på Knimbo.
Juno Fring	Sekreterare till Draëk.
Riëvan Crijano	Mediamogul i Grimja på Knimbo.
Maixno Klavreno	Rikaste mannen i Soranjo